

ΑΠΑΤΡΙΣ

«Ο σάλος είναι ο θεός
η τρέλα είναι ο θεός
όταν ζεις μονίμως ήρεμα
ζεις μονίμως το θάνατο.»
Charles Bukowski

εφημερίδα δρόμου

ΑΡ. ΦΥΛΛΟΥ 32 • ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΣ - ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΣ 2016 • ΔΙΑΝΕΜΕΤΑΙ ΧΩΡΙΣ ΑΝΤΙΤΙΜΟ

Το χιόνι σκορπίζει ράθυμα
βοστρύχους και φωνές
στις προκυμαίες, στην
καινούργια πόλη

Ο κόσμος της εξουσίας αντεπιτίθεται

Η επίθεση στο Παρίσι χρησιμοποιείται από τα Ευρωπαϊκά κράτη για να εγκαθιδρύσουν ένα μόνιμο καθεστώς έκτακτης ανάγκης.

σελ. 22

Το εγχείρημα αυτονομίας στο Κουρδιστάν

Το κουρδικό κίνημα σημείωσε σημαντικές επιτυχίες εισδύοντας στον κοινωνικό ιστό, λαμβάνοντας μαζική υποστήριξη.
Άρθρο του Γκαζί Μπερτάλ

σελ. 28

Μόνο οι νεκροί έχουν δει το τέλος του πολέμου

Σημειώσεις για τον Β' Παγκόσμιο Πόλεμο, τα σύμβολά του και την επιστροφή τους στο ιστορικό προσκήνιο, τις διακρατικές συγκρούσεις και τον αντι-ιμπεριαλισμό.

σελ. 34-35

Τρομοκρατία είναι το παρόν που συνηθίζουμε

- Πώς βεβαιώνεται κάποιος για τη δύναμή του πάνω σε ένα άλλο, Ουίνστων;
Ο Ουίνστων σκέφτηκε:
- Κάνοντάς τον να υποφέρει, είπε.
- Ακριβώς. Κάνοντάς τον να υποφέρει. Η υπακοή δεν αρκεί. Αν δεν υποφέρει, πώς μπορεί να είσαι βέβαιος πως υπακούει στη δική σου θέληση και όχι στη δική του; Δύναμη είναι να επιβάλλεις πόνο και ταπείνωση. Δύναμη είναι να κομματιάσεις το ανθρώπινο μυαλό και να το συναρμολογήσεις πάλι δίνοντάς του το σχήμα που θέλεις εσύ. Αρχίζεις να καταλαβαίνεις τι κόσμο δημιουργούμε; Είναι ακριβώς το αντίθετο από τις ανόητες ηδονιστικές ουτοπίες που είχαν οραματιστεί οι παλιοί μεταρρυθμιστές. Είναι ένας κόσμος φόβου και προδοσίας και βασανιστηρίων. Ένας κόσμος καταπιεστών και καταπιεζομένων, ένας κόσμος που όσο τελειοποιείται θα γίνεται όλο και πιο ανελέητος.

Τζορτζ Όργουελ, 1984

Κι εμείς, παιδιά ενός κατώτερου θεού, έχουμε παγιδευτεί ανάμεσα στις σιαγόνες συστημάτων κατ' επίφαση ανταγωνιστικών. Μοιάζουμε καταδικασμένοι να ζούμε και να πεθαίνουμε για τους πολέμους τους και τις οικονομίες τους. Ένα μέρος των λαϊκών τάξεων του "πρώτου κόσμου", εκπαιδευμένο καθώς είναι να επιζεί πατώντας σε κεφάλια άλλων, συγκινείται μόνο για τους κοντινούς του νεκρούς, για τα σώματα που φωτίστηκαν από τους προβολείς των μεγάλων Μ.Μ.Ε. Γιατί αυτά τα τελευταία του κρύβουν επίσης τις ανθρώπινες και οικολογικές καταστροφές που προκαλούν καθημερινά οι κυρίαρχες τάξεις της Δύσης στον υπόλοιπο κόσμο. Και αυτές οι εμπορικές μηχανές μυστικοποίησης μας κρύβουν επίσης ότι υπάρχουν και λύσεις. Αποκρύπτουν για παράδειγμα την ακλόνητη αντίσταση του κουρδικού λαού που πολεμάει μόνος του το ISIS, αντιμετωπίζοντας ταυτόχρονα και τις επιθέσεις των δυτικών ιμπεριαλισμών στην περιοχή, ενώ ταυτόχρονα βρίσκεται σε μία επαναστατική αντικαπιταλιστική και φεμινιστική διεργασία στις κοινότητες που απελευθερώνει και συνασπίζει. Τα μέσα των κυρίαρχων κρύβουν ή διαστρεβλώνουν αυτούς τους αγώνες γιατί απειλούνται από αυτούς, όπως απειλούνται και από την πιθανότητα να οργανωθεί μία πραγματική, υλική και χειροπιαστή αλληλεγγύη ανάμεσα στους λαούς. Αυτό το σύστημα υπάρχει κυρίως καταφέρνοντας να διαιρεί και να φέρνει αντιμέτωπους αυτούς και αυτές τους οποίους εκμεταλλεύεται και υποτάσσει. Το δίχως άλλο, θα συνεχίσουμε να υφιστάμεθα αυτήν τη διάσπαση των δυνάμεών μας όσο δεν θα καταφέρνουμε να χτίσουμε μορφές λαϊκής αυτονομίας αρκετά ισχυρές ώστε να διαλύσουν την ιμπεριαλιστική ηγεμονία. Μέσω την "Εθνικής Ενότητας", διάφοροι δήμιοι που αυτοανακηρύσσονται προστάτες μας καλούν να συμπαραταχθούμε με τους αφέντες μας, γιατί όλοι αυτοί έχουν κάθε λόγο να κρύψουν το γεγονός πως δεν είναι μέρος της λύσης αλλά του προβλήματος. Και πως η μόνη ελπίδα για συλλογική χειραφέτηση βρίσκεται στα δικά μας χέρια.

"Καθεστώς έκτακτης ανάγκης" και καπιταλισμός της ασφάλειας. Συνέντευξη με τον Mathieu Rigoust.
σελ. 20-22

apatris.info

Η Άπατρις στο διαδίκτυο

ΔΙΑΒΑΣΤΕ

editorial

Τον Ιούλιο του 1943 ο πιλότος Αντουάν ντε Σαιντ-Εξυπερύ πετώντας πάνω από τον ουρανό μιας Ευρώπης βυθισμένης στο χάος του Β' παγκοσμίου πολέμου, έγραφε προς έναν φίλο του στρατηγό: "Στεναχωριέμαι για τη γενιά μου η οποία είναι κενή από κάθε ανθρώπινη ουσία... Αυτό που διακυβεύεται είναι το νόημα της ανθρώπινης ύπαρξης και από πουθενά δεν προτείνεται απάντηση. Έτσι, έχω την εντύπωση ότι βαδίζουμε προς τη πιο σκοτεινή περίοδο της παγκόσμιας ιστορίας." Ο συγγραφέας του "Μικρού Πρίγκηπα", μπορεί να μιλούσε για το παρών της τότε Ευρώπης η οποία ήταν υποταγμένη στη ναζιστική βαρβαρότητα, απεδείχθη όμως προφητικός για το μέλλον της.

Σήμερα εβδομήντα χρόνια μετά, η ίδια Ευρώπη, αυτή που αντιστάθηκε στη βαρβαρότητα των Ναζί και των στρατοπέδων συγκέντρωσης, ξανανοίγει με δημοκρατικές διαδικασίες νέα στρατόπεδα για να μαντρώσει τους πλάνητες πρόσφυγες και μετανάστες που φεύγουν αναγκαστικά από τις ρημαγμένες χώρες τους κυνηγημένοι, για να γλυτώσουν από τους πολέμους και την πείνα που η ίδια η Ευρώπη (και κατ'επέκταση ο Δυτικός κόσμος) προκαλεί άμεσα ή έμμεσα, και τώρα χτυπούν τη "πόρτα" της αναζητώντας καταφύγιο στην "ειρήνη" του "δυτικού ημισφαιρίου".

Για ποια ειρήνη μιλάμε όμως; Στην Ε.Ε. και τον Πρώτο κόσμο υπάρχει μία λανθάνουσα μορφή "ειρήνης" που βασίζεται σε μια διαρκή απειλή και ανασφάλεια με κεντρικό άξονα ένα διαρκές casus belli εναντίον όλων όσων δεν συμβαδίζουν με τα οικονομικά, πολιτιστικά και θρησκευτικά της πρότυπα.

Τους τελευταίους μήνες η προσφυγική τραγωδία κατακλύζει σχεδόν καθημερινά τα δελτία ειδήσεων σε παράλληλη διάταξη με την απειλή της τρομοκρατίας και τις επιθέσεις στο έδαφος της Ε.Ε. (όπως στη Γαλλία πρόσφατα) από τους φανατικούς ισλαμιστές.

Δεν μπορούμε όμως να μιλήσουμε με σοβαρότητα για τα προβλήματα και τις τραγωδίες χωρίς να λάβουμε σοβαρά υπόψιν μας τον κυρίαρχο ρόλο που έπαιξε και εξακολουθεί να παίζει η Δύση στην παγκόσμια ιστορία. Η προνομιακή κατάσταση που απολαμβάνει ο Δυτικός κόσμος σε υλικό επίπεδο, είναι αδιαχώριστη από τις πολιτικές ληστείας και λεηλασίας που ασκούνταν εδώ και αιώνες τόσο από τις αποικιακές Ευρωπαϊκές αυτοκρατορίες, όσο και σήμερα από τις Δημοκρατίες του 21ου αιώνα. Με λίγα λόγια: Η αφθονία του Πρώτου κόσμου είναι εξολοκλήρου οικοδομημένη πάνω στις πλάτες των σκλάβων του Τρίτου κόσμου και ανεπτυγμένη από τις κτήσεις του εδάφους και του υπεδάφους των σκόπιμα υποανάπτυκτων χωρών τους.

Ανέκαθεν ο Πρώτος κόσμος εκμεταλλευόμενος την ηγεμονική του θέση επέβαλλε στον Τρίτο κόσμο μια διαρκή κατάσταση ανέχειας και υποτέλειας. Μπορεί να θεωρεί εαυτόν ως θεματοφύλακα του πολιτισμού και της Δημοκρατίας, αλλά η θεωρία του είναι βασισμένη σε μία αλαζονική ηγεμονία επάνω σε οτιδήποτε έμψυχο και άψυχο στον πλανήτη. Γι αυτό και η συμπεριφορά του ήταν πάντα υπαγορευμένη από τη θέληση για δύναμη και υποταγή στις δικές του κατασκευασμένες αξίες. Εδώ και αιώνες οτιδήποτε αποκαλείται Δυτικός πολιτισμός και Χριστιανισμός συνοδεύεται από την εγωιστική και αυτιστική πεποίθηση ότι αυτή η μειοψηφία του πλανήτη έχει επιλεγεί από τη "Θεία Πρόνοια" ώστε να κυβερνά, να κανοναρχεί και να διαφεντεύει τις τύχες όλης της ανθρωπότητας.

Όμως αυτή η υπεροπτική αυταπάτη δεν μπορεί να θεμελιώσει έναν επίγειο παράδεισο για αποκλειστική της και μόνο χρήση ενώ ο υπόλοιπος πλανήτης θα είναι βουτηγμένος στο φόβο, τη βία των πολέμων, τη φτώχεια και την εξαθλίωση. Οι επιθέσεις φανατικών ισλαμιστών τα τελευταία χρόνια σε Ευρωπαϊκές πόλεις και στις ΗΠΑ αποδεικνύουν ότι το συγκεκριμένο "όνειρο" είναι μόνο στη φαντασία της Δυτικής ελίτ και μπορεί πολύ εύκολα να μετατραπεί σε έναν τρομακτικό και διαρκή εφιάλτη. Πρέπει επιτέλους να καταλάβουμε ότι η πολιτική της Δημοκρατίας όπως την αντιλαμβάνονται οι έχοντες την εξουσία στην Ε.Ε. (αλλά και στις Η.Π.Α.) έχει μεταλλαχθεί από (θεωρητική) κυριαρχία του λαού σε κατοχή και επιβολή της εξουσίας της κυρίαρχης τάξης των λίγων.

Το καθεστώς έκτακτης ανάγκης, η αναστολή συνταγματικών ελευθεριών και η κατασκευασμένη κατάσταση πολιορκίας από τη "τρομοκρατία", αποκαλύπτουν ξεκάθαρα την ουσία της αυθεντίας του Δημοκρατικού Κράτους το οποίο δεν χρειάζεται πια κάποιον παράφρονα δικτάτορα για να αντιμετωπίσει "ασύμμετρες απειλές" και αόρατους εχθρούς, και δεν διστάζει να χτίσει ακόμη και τα δικά του Άουσβιτς προκειμένου να επιβάλει στους ανθρώπους τη σιγή του νεκροταφείου.

Συντακτική Ομάδα Αθήνας

Χωρίς περίσκεψιν, δίχως αιδώ

«Η στράτευση των γυναικών είναι συνυφασμένη με τους αγώνες και τις παραδόσεις της Αριστεράς και του παγκόσμιου επαναστατικού κινήματος και των απελευθερωτικών αγώνων.»

(Πάνος Καμμένος. Υπουργός Άμυνας και πρόεδρος των ακροδεξιών ΑΝ.ΕΛ. απαντώντας σε ερώτηση, σχετικά με τη πρόταση του για υποχρεωτική στράτευση των γυναικών.)

Αν κάτι πρέπει να παραδεχτούμε στην "αριστερή" κυβέρνηση, αυτό είναι η πολύ καλή δουλειά που κάνει το τμήμα ιδεολογικής διαφώτισης του κόμματος.

Η **Άπατρις** είναι πανελλαδική εφημερίδα δρόμου που εκδίδεται μέσω του οριζόντιου συντονισμού επτά συντακτικών ομάδων κατανεμημένων γεωγραφικά σε όλη την επικράτεια . Το μοντέλο οργάνωσης των ομάδων είναι βασισμένο στην αποκέντρωση, τη συνεργασία και την ισοτιμία των συντακτικών ομάδων στα πλαίσια μιας πανελλαδικής κοινότητας με κοινό στόχο την έκδοση της εφημερίδας αλλά και ποικιλόμορφες τοπικές παρεμβάσεις. Η εφημερίδα διανέμεται χωρίς αντίτιμο, με τιράζ 15000 φύλλα.

Επίσης, μπορούμε να σας στέλνουμε κάθε νέο φύλλο της εφημερίδας ταχυδρομικά, σε περίπτωση που επιθυμείτε να τη λαμβάνετε, καταβάλλοντάς μας τα έξοδα αποστολής.

Μπορείτε να επικοινωνήσετε μαζί μας στο email: **apatris.news@gmail.com**
Θα βρείτε την ψηφιακή μορφή της εφημερίδας εδώ: **http://issuu.com/apatris_news**

ΑΠΑΤΡΙΣ

εφημερίδα δρόμου

υπεύθυνος έκδοσης: Eta Pancho
επικοινωνία: **apatris.news@gmail.com**

Διανέμεται σε καταλήψεις, στέκια, ελεύθερους χώρους

Αν επιθυμείτε να λαμβάνετε φύλλα της εφημερίδας, να συμβάλλετε στη διανομή της ή να μας στείλετε κάποιο κείμενο, επικοινωνήστε μαζί μας στο email.

Επί του πιεστηρίου

Η ασύρματη αποστολή της φρίκης που το παγκόσμιο θέαμα μας προσφέρει καθημερινά σε ζωντανή μετάδοση, κρύβει και μίαν άλλη φρίκη ακόμη πιο θλιβερή. Αυτή της ίδια της φύσης του θεάματος που τοποθετώντας τον θεατή μεταξύ αγανάκτησης και παραίτησης τον κάνει να τρέμει από οργή και φόβο ταυτόχρονα, χωρίς να εγκαταλείπει τον καναπέ ή την γραφειακή πολυθρόνα της νοσηρότητας που καθήμενος απολαμβάνει παρακολουθώντας την.

Η σκιά του θανάτου είναι χειρότερη από τον ίδιο τον θάνατο.

Έχουμε συνηθίσει σε σημείο εξάρτησης να αποτίουμε φόρο τιμής στον θάνατο και στη δυστυχία, ώστε δεν μας έχει μείνει πια καθόλου χρόνος να ξεκινήσουμε να αφιερώσουμε τη σκέψη και τη κίνησή μας στους τρόπους που θα μας κάνουν να απολαμβάνουμε τη ζωή.

Δεν έχουμε τίποτα να κερδίσουμε από τη τέχνη που μας κληροδότησε ο υπάρχον κόσμος, ζωγραφισμένη με τα χρώματα του να πεθάνεις από το πινέλο του να βασανίζεσαι.

Αν παραμείνουμε εντός των υποδείξεων του, τότε εγγυημένα θα βλέπουμε όλοι τις ίδιες εικόνες, θα ακούμε όλοι τους ίδιους ήχους, θα φοράμε τα ίδια ρούχα, θα τρώμε όλοι τα ίδια φαγητά και θα είμαστε όλοι μόνοι μέσα στην ίδια μοναξιά, με την ίδια προσήλωση και πειθαρχία στις διαταγές των ίδιων μηχανών. Υπήκοοι μιας αυτοκρατορίας που θα είναι ανεκτική, μόνο για όποιον δεν έχει ούτε πόδια ούτε φτερά, ούτε φαντασία, ούτε επιθυμίες.

Από την άλλη πλευρά κάθε νέα απάντηση δημιουργεί και μία νέα ερώτηση. Είμαστε άραγε διατεθειμένοι να υποδεχτούμε και να αγκαλιάσουμε τις ανατροπές που εμείς οι ίδιοι επιθυμούμε να προκαλέσουμε;

Παρότι, δεν μπορούμε να μαντέψουμε πως θα είναι το μέλλον, έχουμε τουλάχιστον το δικαίωμα να ονειρευτούμε πώς θα θέλαμε να είναι.

Ή μήπως μπορούμε να το μαντέψουμε ήδη; Μήπως το γνωρίζουμε από τώρα; Είτε έτσι είτε αλλιώς η ιστορία θα ξαναμιλήσει, επειδή το κλειδί της φυλακής μας ο καθένας από μας το κρατά στην τσέπη του.

Firewater

η εφημερίδα
ΑΠΑΤΡΙΣ
διανέμεται
πανελλαδικά:
Σε στέκια και καταλήψεις καθώς και πόρτα-πόρτα σε διάφορες πόλεις.

Ex Libris

4 Νοέμβρη 1936. Μαδρίτη. Ορκίζονται υπουργοί οι Γκαρθία Ολιβέρ (Δικαιοσύνης), Φεντερίκα Μοντσένι (Υγείας), Χουάν Λόπεζ (Εμπορίου) και Χουάν Πεϊρό (Βιομηχανίας), όλοι αναρχικοί και μέλη των CNT-FAI, μετά την απόφαση της ηγεσίας της CNT να συμμετάσχει στη διακυβέρνηση της χώρας κατά τη διάρκεια του εμφυλίου πολέμου. Η κυβέρνηση, με πρωθυπουργό τον σοσιαλιστή Λάργκο Καμπαλέρο, -η μοναδική μέχρι τώρα στιγμή στην παγκόσμια ιστορία που οργανωμένοι αναρχικοί συμμετείχαν στην άσκηση εξουσίας- θα έχει ζωή 6 μηνών και 13 ημερών.

5 Νοέμβρη 1604. Λονδίνο. Συλλαμβάνεται στο σπίτι του ο Γκάι Φωκς και αποκαλύπτεται η Συνωμοσία της Πυρίτιδας. Στόχος του Φωκς και των συντρόφων του ήταν ανατίναξη των κτιρίων του Βρετανικού Κοινοβουλίου στο Λονδίνο κατά την έναρξη της Βουλής -στις 5 Νοεμβρίου- μέσω της πυροδότησης τριάντα έξι βαρελιών πυρίτιδας που είχαν τοποθετήσει ακριβώς κάτω από το κτίριο. Ο Φωκς εν τέλει θα εκτελεστεί μετά από βασανιστήρια, θα μετατραπεί όμως σε σύμβολο εξέγερσης καθώς καταρχάς θα νοηματοδοτήσει την 5η Νοεμβρίου σαν Νύχτα του Γκάι Φώκς, ενώ, πέντε αιώνες μετά, η μορφή του θα υιοθετηθεί από τους δημιουργούς του εμβληματικού κόμικ «V for Vendetta» σαν το προσωπείο του πρωταγωνιστή και μέσω αυτού σαν μάσκα από εξεγερμένους διαδηλωτές σε όλα τα μέρη του κόσμου.

29 Νοέμβρη 1964. Γοργοπόταμος. Έκρηξη νάρκης στη γέφυρα του Γοργοποτάμου έχει ως αποτέλεσμα 13 νεκρούς και 82 τραυματίες τη στιγμή που τιμάται, για πρώτη φορά επισήμως, η Εθνική Αντίσταση. Το έγκλημα θα χαρακτηριστεί ατύχημα καθώς η νάρκη, την οποία είχαν τοποθετήσει έλληνες και αμερικανοί παρακρατικοί λίγες μέρες πριν, θα θεωρηθεί ξεχασμένη από τον εμφύλιο και η υπόθεση θα μπει σε ελάχιστο χρόνο στο αρχείο, για να αποδειχθεί η προφανής αλήθεια κάποιες δεκαετίες αργότερα. Δεν θα μπει όμως στο αρχείο η υπόθεση των συμπλοκών που ακολούθησαν στο σημείο της έκρηξης ανάμεσα σε παρευρισκόμενους και άντρες της χωροφυλακής, οι οποίοι θεωρήθηκαν υπεύθυνοι του μακελειού από το πλήθος. Ως αποτέλεσμα θα ασκηθεί δίωξη κατά δεκαοκτώ αντιστασιακών εκ των οποίων οκτώ θα προφυλακιστούν.

15 Δεκέμβρη 37 μ.Χ. Γεννιέται ο Νέρωνας, Αυτοκράτορας της Ρώμης στον οποίο αποδίδεται η ευθύνη του σχεδόν ολοκληρωτικού «καλλιτεχνικού» εμπρησμού της πόλης, πράξη που κατέστησε τη διακυβέρνησή του συνώνυμη της παράνοιας που συνοδεύει την απόλυτη εξουσία. Ωστόσο, τα τελευταία χρόνια μια σειρά ιστορικών φαίνεται ότι καταλήγει στο συμπέρασμα ότι η ευθύνη του Νέρωνα για την πυρκαγιά μάλλον αποτελεί μύθο βασισμένο σε φήμες τις εποχής, ενώ αναφέρεται ότι μετά την πυρκαγιά προχώρησε σε ένα μεγαλεπήβολο και πολυέξοδο σχέδιο οικιστικής αναμόρφωσης της πρωτεύουσας. Ο Νέρωνας -επί των ημερών του οποίου κατεστάλησαν εξεγέρσεις στη Βρετανία και την Παλαιστίνη και διώθτηκαν οι χριστιανικές ομάδες, αλλά ταυτόχρονα μειώθηκε η φορολογία, τερματίστηκε ο πόλεμος δεκαετιών μεταξύ Ρωμαίων και Πάρθων και θεσπίστηκαν νέα διατάγματα για την προστασία των δούλων και των απελεύθερων από την κακομεταχείριση- πέθανε τέσσερα χρόνια μετά την πυρκαγιά, αφού η σύγκλητος αρχικά τον καθαίρεσε και στη συνέχεια τον ανάγκασε να αυτοκτονήσει. Σύμφωνα με τους ίδιους ιστορικούς, η είδηση του θανάτου του Νέρωνα έγινε δεκτή με χαρά από την αριστοκρατία και τη Σύγκλητο αλλά δυσαρέστησε τις λαϊκές μάζες.

19 Δεκέμβρη 1980. Αθήνα. Καίγονται ολοσχερώς τα πολυκαταστήματα «Μινιόν» και «Κατράντζος» στο κέντρο της Αθήνας. Την ευθύνη αναλαμβάνει η οργάνωση «Επαναστατική Οργάνωση Οκτώβρης 80» με προκήρυξη που μεταξύ άλλων αναφέρει «… ό,τι δεν μπορούμε ή δεν χρειάζεται να το απαλλοτριώσουμε, το καταστρέφουμε γιατί η μόνη χρησιμότητα του είναι να δίνει κέρδη στα αφεντικά...», ενώ κριτική στην ενέργεια ασκούν με κείμενα τους τόσο ο ΕΛΑ όσο και η 17Ν. Ο διπλός εμπρησμός είναι η αρχή από μια σειρά θεαματικών ενεργειών με τις οποίες καταστρέφονται ολοσχερώς πολυώροφα πολυκαταστήματα στο κέντρο της Αθήνας - στις 3 Ιουνίου 1981 πυρπολούνται ταυτόχρονα επιχειρήσεις «Κλαουδάτος» και «Ατενέ» και στις 4 Ιουλίου, οι «Δραγώνας» και «Λαμπρόπουλος».

23 Δεκέμβρη 1933. Βερολίνο. Καταδικάζεται σε θάνατο ο Ολλανδός αναρχοκομμουνιστής Μαρίνους Βαν Ντε Λούμπε, που είχε εντοπιστεί από την αστυνομία μέσα στο κτίριο της βουλής κατά τη διάρκεια του εμπρησμού του Ράιχσταγκ. Αν και ομολόγησε -μετά από βασανιστήρια- ότι ξεκίνησε ο ίδιος την πυρκαγιά στο κοινοβούλιο με σκοπό να καλέσει τους Γερμανούς εργάτες σε εξέγερση, η πραγματική φύση της υπόθεσης παραμένει άγνωστη μέχρι σήμερα. Η ουσία είναι ότι ο εμπρησμός του Ράιχσταγκ θα μείνει στην ιστορία σαν η τέλεια αφορμή: το ίδιο βράδυ συλλαμβάνονται 1.500 κομουνιστές και το ΚΚΓ τίθεται εκτός νόμου, ενώ την επόμενη κιόλας μέρα ο Χίτλερ ζητάει και λαμβάνει από τον πρόεδρο Χίντενμπουργκ το "Διάταγμα πυρκαγιάς Ράιχσταγκ", που απαγορεύει την αντιναζιστική προπαγάνδα και περιστέλλει τις περισσότερες ατομικές ελευθερίες.

Αντιδραστήριο: Από τη θεωρία στην πράξη

Επιλέξαμε μια σημαδιακή μέρα όπως η 17η Νοέμβρη, την ημέρα όπου η καταστολή «χτύπησε» την πόρτα του πολυτεχνείου. Εκεί στεγάζονταν οι αγώνες όσων αντιστάθηκαν στη χούντα και πολέμησαν για τα αυτονόητα (Ψωμί-Παιδεία-Ελευθερία), για τα οποία αγωνιζόμαστε μέχρι και σήμερα, παρότι έχουν περάσει «δεξιές» και «αριστερές» κυβερνήσεις. Τα κεκτημένα εργασιακά δικαιώματα και οι ελάχιστες ελευθερίες που μας έχουν απομείνει όλο και χάνονται ενώ κάθε μορφή αντίστασης καταστέλλεται. Άλλωστε, βλέπουμε καθαρά πως κανένας αντιπρόσωπος/ ηγέτης /μεσσίας δεν θα φέρει την λύση. Εμείς θεωρούμε ότι αυτή θα έρθει μόνο μέσα από την αυτοοργάνωση, την αλληλεγγύη και από τον οριζόντιο τρόπο λήψης αποφάσεων. Αποφασίσαμε να περάσουμε από την θεωρία στην πράξη, να δώσουμε ζωή σε έναν άδειο χώρο. Οι καταλήψεις είναι ένα μέσο αντίστασης απέναντι στις εξουσιαστικές δομές, τις μουχλιασμένες υποσχέσεις ενάντια σε κάθε λογική ανάθεσης. Διεκδικούμε λοιπόν αυτό που μας ανήκει. Τον πανεπιστημιακό χώρο ελεύθερο και ανοιχτό για την κοινωνία.

Αυτός ο χώρος επιδιώκουμε να γίνει ένα σημείο αναφοράς για οποιονδήποτε θέλει να δραστηριοποιηθεί στα πλαίσια της άμεσης δημοκρατίας, της αντιιεραρχίας και της αυτοδιαχείρισης. Πολιτικές, πολιτιστικές, κοινωνικές ομάδες ή συλλογικότητες όπου συμφωνούν με τα πολιτικά προτάγματα του στεκιού, θα μπορούν να στεγαστούν και η συμμετοχή τους στις συνελεύσεις του χώρου (τουλάχιστον στο διαχειριστικό κομμάτι) είναι κάτι παραπάνω από επιθυμητή. Ξεκάθαρο είναι ότι δεν χωράνε φασίστες, ρατσιστές, σεξιστές και ομοφοβικοί καθώς και κόμματα - παρατάξεις αφού είναι ακόμη ένα γρανάζι της κρατικής μηχανής.

Στη συνέλευση του στεκιού θα παίρνονται αποφάσεις για την διαχείριση του χώρου καθώς και για τον πολιτικό του λόγο και δράση. Οι αποφάσεις θα λαμβάνονται με σκοπό την ομοφωνία μέσω συνδιαμόρφωσης, χωρίς κάποιου είδους εκλογικής διαδικασίας.

Στόχος του στεκιού είναι να περάσει η διαχείριση του πανεπιστημιακού χώρου στα χέρια των φοιτητών και κατ' επέκταση σε ολόκληρη την κοινωνία. Είμαστε ενάντια σε κάθε μορφή ιδιωτικοποίησης του πανεπιστημίου (βλέπε σίτιση, στέγαση, συνεργείο καθαρισμού). Παράλληλα επιδιώκουμε την ενεργοποίηση του φοιτητικού κινήματος και την δημιουργία νέων δομών, όπως βιβλιοθήκη, καφενείο κ.α. Επίσης στόχος είναι να αποδείξουμε, τόσο σε αυτούς που διαφωνούν όσο και σε αυτούς που διστάζουν ότι η αλληλεγγύη, η αυτοοργάνωση, η συνδιαμόρφωση, μέσω αμεσοδημοκρατικών και αντιιεραρχικών συνελεύσεων, είναι τα χαρακτηριστικά μιας συνέλευσης-συλλογικότητας για να διαχειριστεί ένα τέτοιο εγχείρημα, γιατί μόνο έτσι θα μπορέσουμε πραγματικά να πάρουμε τη ζωή στα χέρια μας.

Κατειλημμένο Στέκι Αντιδραστήριο, Τ.Ε.Ι. Λάρισας

antidrastirio.espivblogs.ne

Ανακοίνωση για τη Μεσογειακή Αναρχική Συνάντηση

Από τις 9 έως τις 18 Οκτώβρη, πραγματοποιήθηκε στην Ελλάδα η Μεσογειακή Αναρχική Συνάντηση με τη συμμετοχή εκατοντάδων συντρόφων και συντροφισσών. Στο δεκαήμερο αυτό, πραγματοποιήθηκαν εκδηλώσεις και δράσεις στην Αθήνα, τη Θεσσαλονίκη, την Πάτρα, το Ηράκλειο και το Ρέθυμνο, ενώ κορύφωσή του αποτέλεσε η τριήμερη συνάντηση στην πόλη των Χανίων. Η Μεσογειακή Αναρχική Συνάντηση διοργανώθηκε από την αναρχική καμπάνια διεθνιστικής αλληλεγγύης «Τρεις Γέφυρες», η οποία απαρτίζεται από τοπικές συνεργασίες και πρωτοβουλίες σε επτά πόλεις της ελληνικής επικράτειας, με την υποστήριξη της Διεθνούς των Αναρχικών Ομοσπονδιών (IFA-IAF). Η οικονομική υποστήριξη της συνάντησης αυτής έγινε με τη συνεισφορά των ομάδων/ ομοσπονδιών/συλλογικοτήτων που συμμετείχαν.

Στην Αθήνα (9-11/10), πραγματοποιήθηκε ένα τριήμερο ανοιχτών εκδηλώσεων-συζητήσεων πάνω σε θέματα, όπως η κατάσταση στα Βαλκάνια σήμερα και η θέση του επαναστατικού κινήματος, το περιεχόμενο της δράσης και οι μορφές οργάνωσης των αναρχικών σήμερα στις χώρες της Μεσογείου καθώς και η επικαιρότητα των αναρχικών ιδεών. Επίσης, στο πλαίσιο του τριημέρου, πραγματοποιήθηκε ανοιχτή παρέμβαση στην περιοχή του Θησείου ενάντια στις μηχανές του πολέμου, τον εθνικισμό και τον φασισμό, αλλά και συναυλία αλληλεγγύης στους φυλακισμένους αγωνιστές σε συνεργασία με το Ταμείο Αλληλεγγύης Φυλακισμένων και Διωκόμενων Αγωνιστών.

Στη Θεσσαλονίκη (11-14/10), πραγματοποιήθηκε τετραήμερη Βαλκανική Αναρχική Συνάντηση με τη συμμετοχή εκατοντάδων συντρόφων και συντροφισσών από τις χώρες των Βαλκανίων. Στο πλαίσιο της συνάντησης αυτής, δόθηκε η ευκαιρία να αναδειχτούν ζητήματα, όπως ο αντιφασισμός, ο αντιμιλιταρισμός, ο αντιεθνικισμός, καθώς επίσης οι κοινωνικές αντιστάσεις και δομές αυτοοργάνωσης σε διάφορες βαλκανικές χώρες όπως στη Σλοβενία, τη Ρουμανία, τη Σερβία ενώ ξεχωριστή θέση είχε το ζήτημα της διαχείρισης των μεταναστευτικών ροών στη βαλκανική χερσόνησο.

Στην Πάτρα (14/10), πραγματοποιήθηκε εκδήλωση με θέμα τον αγώνα No Tav στη βορειοανατολική Ιταλία και τον αγώνα των κατοίκων στη βορειοανατολικήΧαλκιδική ενάντια στα μεταλλεία χαλκού και χρυσού.

Στο Ηράκλειο (14/10), πραγματοποιήθηκε εκδήλωση με θέμα τις ΑΟΖ (Αποκλειστικές Οικονομικές Ζώνες), την ενέργεια και τη γεωπολιτική, ενώ στο Ρέθυμνο (15/10) έγινε εκδήλωση σχετικά με το κίνημα, την οργάνωση και την αντίσταση στην Τουρκία, την Ελλάδα και την Κύπρο.

Επίσης, παρουσία της καμπάνιας των Τριών Γεφυρών υπήρξε σε πορείες που έγιναν στην Αθήνα, στη Θεσσαλονίκη και στο Ρέθυμνο, ως άμεση αντανακλαστική κίνηση στις δολοφονίες αγωνιστών στην Τουρκία.

Στα Χανιά (16-18/10), πραγματοποιήθηκαν δύο σημαντικές ανοιχτές εκδηλώσεις: η πρώτη εκδήλωση αφορούσε τον αγώνα για το δημοκρατικό συνομοσπονδισμό στις κουρδικές περιοχές της Βόρειας Συρίας και της νοτιοανατολικής Τουρκίας, ενώ η δεύτερη πραγματεύθηκε την εμπόλεμη κατάσταση στην ευρύτερη περιοχή της Ουκρανίας και τη θέση του σύγχρονου διεθνιστικού κινήματος σχετικά με τις εκεί εξελίξεις.

Παράλληλα, πραγματοποιήθηκε συγκέντρωση και πορεία διεθνιστικής αλληλεγγύης στους δρόμους των Χανίων. Στην πορεία συμμετείχαν πάνω από 300 άνθρωποι από 17 χώρες.

Συναντηθήκαμε για να συζητήσουμε, να αλλάξουμε εμπειρίες, αγωνίες, γνώμες. Συναντηθήκαμε για να γεφυρώσουμε τις αντιστάσεις, για να συνδέσουμε τους αγώνες μας, για να φέρουμε ένα βήμα πιο κοντά τους λαούς μας.

Συναντηθήκαμε για να διαδηλώσουμε πως απέναντι στη βαρβαρότητα που επιβάλλουν τα κράτη, ο καπιταλισμός, ο εθνικισμός, ο ρατσισμός και ο θρησκευτικός φονταμενταλισμός, αντιπαραθέτουμε έναν κόσμο διεθνιστικής αλληλεγγύης και συνεργασίας.

Συναντηθήκαμε για να δηλώσουμε ανοιχτά πως απέναντι στον κατακερματισμό της γης και της θάλασσας που επιβάλλουν τα εθνικά κράτη και οι ηγεμονικές υπερδυνάμεις, θέτουμε ως δική μας πρόταση την οργάνωση και σύνδεση των κοινωνιών.

Συναντηθήκαμε για να φέρουμε ένα βήμα πιο κοντά την αξιοπρέπεια, την κοινωνική απελευθέρωση, την αναρχία.

Συντρόφισσες και σύντροφοι από την Πορτογαλία μέχρι και την Τουρκία, αλλά και από τις ΗΠΑ μέχρι την Ισλανδία, τη Γερμανία και τη Σουηδία. Ας είναι αυτή η συνάντηση μια γέφυρα επικοινωνίας που συνεχώς θα διευρύνεται βρίσκοντας άλλη μια στερεή βάση στην αφρικανική ακτή της Μεσογείου.

Στην τριήμερη κορύφωση της Μεσογειακής Αναρχικής Συνάντησης, στην κρητική πόλη των Χανίων, σε αυτό το ιστορικό σταυροδρόμι της ανατολικής Μεσογείου, ανοίξαμε νέους δρόμους συνεργασίας και αλληλεγγύης. Μέλη ομάδων, περιφερειακών ομοσπονδιών, ομοσπονδιών επικρατειακής εμβέλειας, ελευθεριακών συνδικάτων, άλλων μορφών συλλογικοτήτων, διαμορφώσαμε ένα πλαίσιο συζήτησης για την έμπρακτη προώθηση της αναρχικής διεθνιστικής αλληλεγγύης.

Το πλαίσιο αυτό περιλαμβάνει:
1) Την άμεση συνεργασία και την αλληλεγγύη σε αγώνες και αντιστάσεις που συντελούνται σήμερα στην περιοχή των Βαλκανίων αλλά και της ευρύτερης περιοχής της Μεσογείου
2) Την πρόταση για τη διοργάνωση μίας νέας συνάντησης, το πρώτο τριήμερο του Απριλίου του 2016, με σκοπό τη συγκρότηση ενός βαλκανικού αναρχικού μετώπου αγώνα από ομοσπονδίες, ομάδες και συλλογικότητες του βαλκανικού χώρου, χρησιμοποιώντας ως παρακαταθήκη την πολύτιμη οργανωτική εμπειρία της καμπάνιας των «Τριών Γεφυρών», η οποία και ολοκληρώθηκε με το πέρας της Μεσογειακής Αναρχικής Συνάντησης.
3) Τη δήλωση ενδιαφέροντος, έως την επόμενη συνάντηση, από ομοσπονδίες, ομάδες και συλλογικότητες των χωρών των Μεσογείου, ενός ανάλογου μεσογειακού μετώπου αγώνα.
4) Την πρόσκληση προς τους συντρόφους και συντρόφισσες της βόρειας Ευρώπης και της βόρειας Αμερικής για τη διερεύνηση ανάλογων συναντήσεων εκεί.

Είναι επίσης σημαντικό να καταγγείλουμε τις προσπάθειες παρενόχλησης και παρεμπόδισης της ομαλής διοργάνωσης της Μεσογειακής Αναρχικής Συνάντησης. Αναφέρονται ορισμένα χαρακτηριστικά περιστατικά:

- Μέλος της αναρχικής καμπάνιας των «Τριών Γεφυρών» δέχτηκε εξονυχιστικό αστυνομικό έλεγχο, σωματικό αλλά και στο προσωπικό του αυτοκίνητο, από άνδρες της αστυνομίας, σε δρόμο του κέντρου της Αθήνας λίγες μόλις ώρες πριν ολοκλήρωση των αθηναϊκού τριημέρου εκδηλώσεων (11/10).
- Άνθρωποι που παρακολούθησαν την τελευταία εκδήλωση του αθηναϊκού τριημέρου εκδηλώσεων υπέστησαν εξακρίβωση στοιχείων λίγα μόλις μέτρα από τον τόπο πραγματοποίησής τους.
- Σύντροφοι/ισσες και συναγωνιστές/στριες που κατέφθασαν με την ίδια πτήση στα Χανιά δέχτηκαν εξονυχιστικό αστυνομικό έλεγχο, σωματικό και στις αποσκευές τους, στον αερολιμένα Χανίων. Μάλιστα, με πρόσχημα την ανεύρεση δύο άδειων καλύκων στις αποσκευές, οι ελληνικές αρχές προχώρησαν στη σύλληψη μίας δικηγόρου από την Τουρκία, ενώ οι εισαγγελικές στην άσκηση εις βάρος της ποινικής δίωξης σε βαθμό πλημμελήματος με βάση το νόμο περί όπλων καθαρά με προσχηματικό τρόπο.

Αυτά τα περιστατικά δείχνουν πως το ελληνικό κράτος, όπως πριν έτσι και τώρα με τη συγκυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ, όχι μόνο δεν αλλάζει στρατηγική στα σημαίνοντα θέματα εξωτερικής πολιτικής, ακολουθώντας έτσι κατά γράμμα την πολιτική των προκατόχων τους, αλλά και ξεδιπλώνει κατασταλτικά σχέδια και μεθοδεύσεις σε οποιαδήποτε ανοιχτή κινηματική προσπάθεια επιχειρεί να φέρει τους ανθρώπους που αγωνίζονται και τους γειτονικούς λαούς πιο κοντά.

Η Μεσογειακή Αναρχική Συνάντηση δεν αποτελεί παρά ένα ακόμα βήμα στην καθημερινή δράση και παρουσία των αναρχικών στους τόπους που ζούνε και εργάζονται, προσπαθώντας να διαμορφώσουν, μαζί με κάθε άνθρωπο που αντιστέκεται και επιχειρεί να οικοδομήσει μορφές οργάνωσης από τα κάτω, έναν κόσμο αξιοπρέπειας και ελευθερίας. Επιστρέφοντας ο καθένας/ η καθεμία στον τόπο του, αισθανόμαστε ακόμα πιο δυνατοί και βέβαιοι ότι η ζωή έχει αξία όταν αγωνίζεσαι για αυτήν.

Όπλο μας η αλληλεγγύη των από τα κάτω

Χανιά, 18 Οκτώβρη 2015

Βομβιστική επίθεση στην κατάληψη Έπαυλης Κουβέλου

Τα ξημερώματα της 9ης Νοεμβρίου η κατάληψη Έπαυλης Κουβέλου δέχθηκε βομβιστική επίθεση, αποτέλεσμα της οποίας ήταν να υποστεί φθορές τόσο η αυλόπορτα του κτηρίου όσο και τα παρακείμενα κτήρια. Η ακροδεξιάς προέλευσης επίθεση, πέρα από το γεγονός ότι στόχευε την κατάληψη, δεν φαίνεται να υπολόγισε το κόστος που αυτή θα προκαλούσε στην γειτονιά. Αυτό το συμπέρασμα προκύπτει από το γεγονός πως οι δράστες δεν δίστασαν να τοποθετήσουν τον εκρηκτικό μηχανισμό στις 05:30, μία ώρα που αν μη τι άλλο δεν είναι λίγοι οι εργαζόμενοι που κατευθύνονται στον χώρο εργασίας τους. Επιπλέον σε επίπεδο υλικών ζημιών δεκάδες ήταν τα τζάμια που έσπασαν από το ωστικό κύμα στις διπλανές πολυκατοικίες και καταστήματα καθώς και σε σταθμευμένα αυτοκίνητα. Εν κατακλείδι από τον τρόπο που ενήργησαν οι δράστες, είναι εμφανές ότι δεν είχαν πάρει (και ούτε τους ενδιέφερε να πάρουν) κανένα μέτρο πρόληψης, καθώς δεν υπήρξε κανένα προειδοποιητικό τηλεφώνημα για τον αποκλεισμό της γύρω περιοχής.

Η επιλογή της κατάληψης Έπαυλης Κουβέλου ως στόχος επίθεσης από τους ακροδεξιούς, δεν ήταν τυχαία. Ο συγκεκριμένος χώρος εντάσσεται στον ευρύτερο αναρχικό-αντιεξουσιαστικό κίνημα. Συγκεκριμένα, αποτελεί ένα ζωντανό κύτταρο αγώνα στην περιοχή του Αμαρουσίου, έχοντας στο δυναμικό του δεκάδες δράσεις και παρεμβάσεις τα τελευταία έξι χρόνια, τόσο για κεντρικά πολιτικά ζητήματα όσο και για τοπικά. Οι αγώνες που έχουν αναδειχθεί μέσα από τις δράσεις και τις παρεμβάσεις αφορούν ζητήματα όπως η πολιτική και οικονομική στήριξη διωκόμενων αγωνιστών και η έμπρακτη αλληλεγγύη προς κάθε αγωνιζόμενο κομμάτι της κοινωνίας ανεξαρτήτου εθνικής καταγωγής. Επιπλέον έχουν πραγματοποιηθεί δυναμικές παρεμβάσεις τόσο σε συγκεκριμένα καταστήματα, γνωστά για την εργοδοτική τους αυθαιρεσία, όσο και ενάντια στην θεσμοθετημένη ελαστικοποίηση και επέκταση των ωραρίων εργασίας. Πρόσφατο παράδειγμα αποτελεί η πορεία και ο απεργιακός αποκλεισμός καταστημάτων κατά την διάρκεια της λευκής νύχτας στο Μαρούσι. Μεταξύ των άλλων η κατάληψη, από κοινού με συλλογικότητες της ευρύτερης περιοχής, έχει διαρκή και πολύμορφη αντιφασιστική δράση. Μία δράση που με τον ερχομό των γραφείων της Χρυσής Αυγής στο Μαρούσι, πριν από περίπου ένα χρόνο, εντάθηκε, με αποτέλεσμα η δραστηριότητα των νεοναζί να περιορίζεται σήμερα αποκλειστικά στο εσωτερικό των γραφείων τους. Όπως είναι φυσικό η έντονη παρουσία της κατάληψης στην τοπική κοινωνία καθώς και ο ανατρεπτικός λόγος και η συστηματική δράση της, έχει ενοχλήσει την Χρυσή Αυγή.

Όπως φαίνεται τόσο η πολιτική στόχευση της κατάληψης όσο και το αυτοοργανωμένο, αντιιεραρχικό, οριζόντιο μοντέλο κοινωνικής οργάνωσης που προωθεί, ενοχλεί και φοβίζει όλους αυτούς που έχουν θέσει τον εαυτό τους στις υπηρεσίες του κεφαλαίου (δημοτική αρχή, αστυνομία, τοπικά μέσα ενημέρωσης). Ως εκ τούτου, δεν είναι λίγες οι φορές που ο συγκεκριμένος πολιτικός χώρος έχει στοχοποιηθεί από όλο αυτό τον συρφετό, με αποτέλεσμα η βομβιστική επίθεση να είναι η τρίτη κατά σειρά επίθεση σε αυτόν (εμπρησμός Σεπτέμβρη του 2011, οργανωμένη επίθεση από την Χρυσή Αυγή Αύγουστο του 2014). Στην πραγματικότητα όμως οι επιθέσεις αυτές δεν στοχεύουν την κατάληψη Έπαυλης Κουβέλου αυτή καθ΄ εαυτή αλλά στοχεύουν ολόκληρο το αναρχικό-αντιεξουσιαστικό κίνημα και τους αγώνες που αυτό αναδεικνύει καθώς και τα υποκείμενα αυτών.

Το γεγονός ότι οι επιθέσεις που έχει δεχθεί η κατάληψη, προέρχονται από τον χώρο της ακροδεξιάς, μόνο τυχαίο δεν είναι. Αντίθετα αποδεικνύει τον ρόλο που αναλαμβάνουν οι απανταχού φασίστες στην υπόγεια καταστολή και τρομοκράτηση των αγώνων. Ειδικά σε περιόδους που η σταθερότητα του αστικού καθεστώτος κλονίζεται από τους αγώνες των αντιστεκόμενων. Μία τέτοια περίοδος άλλωστε (κοινωνικοί-ταξικοί αγώνες 2008-2012) ήταν και αυτή κατά την διάρκεια της οποίας αναβαθμίστηκε ο ρόλος της Χρυσής Αυγής, η οποία από μία περιθωριακή νεοναζιστική οργάνωση αναδείχθηκε σε ένα κεντρικό πολιτικό κόμμα, ρόλος του οποίου ήταν και είναι η ανακοπή των συνεχώς διογκούμενων αγωνιστικών κινημάτων.

Κοιτάζοντας σήμερα πίσω στην περίοδο μετά την εξέγερση του 2008, δεν μπορούμε να μην αναγνωρίσουμε ότι η ανάδειξη της Χρυσής Αυγής σε κεντρικό φορέα του φασισμού στην Ελλάδα, είχε ως επακόλουθο μία διαρκώς αυξανόμενη ρατσιστική και φασιστική βία. Τόσο από την ίδια την οργάνωση όσο και από διάφορες άλλες μικρότερες ομάδες που κινούνται στο χώρο της ακροδεξιάς. Αυτή η διαρκώς κλιμακούμενη βία που οδήγησε ως και τις δολοφονίες, από τη Χρυσή Αυγή, του Σαχτζάτ Λουκμάν στα Πετράλωνα των Γενάρη του 2013 και του Παύλου Φύσσα στο Κερατσίνι τον Σεπτέμβρη του 2013, έφτασε στα όρια της με την δολοφονία του δεύτερου, γεγονός που ανάγκασε το κράτος να καταστείλει έστω και προσωρινά την οργάνωση.

Η καταστολή και οι διώξεις των ηγετικών μελών της (και όχι μόνο) εγκαινίασε μία νέα στρατηγική από την πλευρά της. Μείωσε την επιθετική και ακτιβιστική δράση ενώ παράλληλα προώθησε με πιο έντονο τρόπο την κοινοβουλευτική παρουσία της οργάνωσης.

Παρ' όλα αυτά και ενόσω συνεχίζεται η δίκη της Χρυσής Αυγής, ο Μιχαλολιάκος εν μέσω μάλιστα προεκλογικής περιόδου ανέλαβε δημόσια την πολιτική ευθύνη για την δολοφονία του Παύλου Φύσσα. Πέρα όμως από τη δήλωση αυτή, έχει παρατηρηθεί τους τελευταίους μήνες μία επαναδραστηριοποίηση των φασιστών με μία σειρά από δημόσιες συγκεντρώσεις και επιθέσεις (συγκέντρωση της Χ.Α έξω από την Γ.Α.Δ.Α-διακριτή παρουσία στις συγκεντρώσεις των ποντίων/επίθεση σε Κουμουτσάκο, επίθεση σε μέλος του ΚΚΕ στην Θήβα επ' αφορμής του εορτασμού της 28ης, εισβολή στην κατάληψη Ελαία-Κέρκυρα, εμπρηστική επίθεση στο στέκι Αντίπνοια, εμπρησμός στο αυτοδιαχειριζόμενο κατειλημμένο έδαφος Αγρός-Αθήνα, βομβιστική επίθεση κατάληψη Έπαυλης Κουβέλου-Αθήνα κ.α). Το γεγονός ότι στην τελευταία επίθεση στην Κουβέλου οι φασίστες χρησιμοποίησαν εκρηκτικό μηχανισμό, αποδεικνύει από μέρους τους μία αναβάθμιση όσο αναφορά τα μέσα που χρησιμοποιούν στις επιθέσεις τους. Η αναβάθμιση αυτή είτε προέρχεται από την Χ.Α είτε από μεμονωμένες ομάδες και άτομα, αναδεικνύει σε συνδυασμό με την ευρύτερη επιθετικότητα των φασιστών, ότι στους κόλπους της ακροδεξιάς υπάρχει μία έντονη κινητικότητα.

Σε όλο αυτό το πλαίσιο δεν πρέπει να παραλείπεται το μεταναστευτικό ζήτημα. Τους τελευταίους 4 μήνες έχουν ενταθεί σε πανευρωπαϊκό επίπεδο οι μεταναστευτικές ροές, με αποτέλεσμα το μεταναστευτικό να κυριαρχεί στην ατζέντα των ευρωπαϊκών κρατών. Ενώ σε άλλα ευρωπαϊκά κράτη η ακροδεξιά χρησιμοποιεί την ένταση του μεταναστευτικού φαινομένου ως πρόσχημα για την αύξηση της ρατσιστικής/φασιστικής προπαγάνδας και βίας, στον ελλαδικό χώρο περιορίζεται σε μικρότερο βαθμό. Παρ' όλα αυτά, είναι μία πρώτης τάξεως ευκαιρία για την ελληνική ακροδεξιά να ανασυνταχθεί και να διεκδικήσει με αφορμή το μεταναστευτικό ζήτημα, έναν κεντρικό ρόλο στις πολιτικές εξελίξεις προσδοκώντας παράλληλα να αυξήσει την κοινωνική και εκλογική της επιρροή. Για να το επιτύχει αυτό θα πρέπει όμως να καταφέρει να επανέλθει δυναμικά στον δρόμο.

Στην προσπάθεια τους αυτή, οι φασίστες αποδεικνύουν για ακόμα μία φορά πως φοβούνται την αντίσταση στις κυβερνητικές πολιτικές, τους αγώνες ενάντια στην εργοδοτική τρομοκρατία και το φασισμό. Φοβούνται όλους εμάς, που δεν υπηρετούμε τα συμφέροντα των αφεντικών, αλλά αντίθετα αγωνιζόμαστε με αξιοπρέπεια, θέτοντας την αυτοοργάνωση και την αλληλεγγύη στην πρώτη γραμμή του αγώνα.

Εμείς λοιπόν, που δεν διαχωρίζουμε τους ανθρώπους ανάλογα το έθνος, τη φυλή και το φύλλο, που δεν συμπορευόμαστε με τους ισχυρούς και δε γινόμαστε τα τσιράκια τους, θέλουμε να διαβεβαιώσουμε τους νεοναζί δολοφόνους ότι η επίθεση τους όχι μόνο δεν μας τρομοκρατεί, αλλά αντίθετα μας επιβεβαιώνει ότι η δράση μας στρέφεται προς τη σωστή κατεύθυνση.

Καλούμε όποιον αντιλαμβάνεται το φασισμό ως κοινωνική μάστιγα και εχθρό της ελευθερίας και της ισότητας να συστρατευτεί στον αντιφασιστικό αγώνα.

Κατάληψη Έπαυλης Κουβέλου

Πολιτική Δήλωση Ολικής Άρνησης Στράτευσης

Στις 30 Σεπτέμβρη του 2015 έλαβα από τη στρατολογική υπηρεσία πειραιά (σ.υ.π) κοινοποίηση απόφασης επιβολής προστίμου 6.000 ευρώ για ανυποταξία. Την απόφαση υπογράφει ο διευθυντής σ/χης Χαράλαμπος Τσιριπίδης και ο τμηματάρχης λ/γός Απόστολος Ηλιάκης [...]

Ως εργάτης, βγάζοντας το ψωμί μου πουλώντας την εργασία μου, έχω πάρει θέση ενάντια στα αφεντικά αυτού του κόσμου, ενάντια στους προστάτες τους, τους συνεργάτες τους και τους μπροστάρηδές τους, όπως είναι το κράτος και ο στρατός του. Ως αναρχικός έχω διαλέξει πλευρά στο μοναδικό πόλεμο που αφορά την κοινότητα στην οποία αναγνωρίζω τον εαυτό μου, μαίνεται σε ολόκληρο τον κόσμο και θα μαίνεται για όσο υπάρχει εξουσία, εκμετάλλευση και καταπίεση. Η πλευρά που διάλεξα είναι εκείνη των εκμεταλλευόμενων, των καταπιεζόμενων, των εξουσιαζόμενων και συνάμα εκείνων που δεν έχουν καμία διάθεση να κάνουν τα στραβά μάτια, να κοιτάζουν αδιάφορα και να μην παίρνουν θέση μπροστά στην αδικία της ιδιοκτησίας των μέσων παραγωγής και της πολιτικής ανισότητας. Έχω πάρει θέση ενάντια σε κράτος, καπιταλισμό και σε όλες τις αξίες που εκπροσωπούν και στους θεσμούς στους οποίους στηρίζονται. […] Δε θα υπηρετούσα λοιπόν ποτέ ένα μηχανισμό που στρέφεται ενάντια στα συμφέροντα των από τα κάτω αυτού του κόσμου. […]

Ο ρόλος

Ο στρατός αποτελεί το θεσμό εκείνο που εξασφαλίζει την κρατική κυριαρχία. Κυριαρχία που με τη σειρά της εξασφαλίζει τα συμφέροντα της εγχώριας αστικής τάξης και της εξουσίας γενικότερα απέναντι σε εκείνα των άλλων αστικών τάξεων, εκτός συνόρων, αλλά και απέναντι σε εκείνα των τάξεων, κοινωνικών ομάδων και ατόμων που καταπιέζει και εκμεταλλεύεται εντός συνόρων. […]

Αποτελώντας τον εγγυητή της κρατικής δομής ο στρατός διακρίνεται και για τη συμβολή του στην εθνοκρατιστική κατήχηση. Με το θεσμό της υποχρεωτικής θητείας απομακρύνει τους νέους από το κοινωνικό περιβάλλον στο οποίο θα μπορούσαν να μπολιαστούν με πολιτικές ιδέες και διαδικασίες απελευθερωτικές, κοινωνικά και ταξικά χειραφετητικές και γενικότερα ανταγωνιστικές προς την εθνοκρατιστική οργάνωση της κοινωνίας, και τους μαντρώνει στα στρατόπεδά του για να τους εξοικειώσει με μια σειρά εννοιών, ιδεών και προτύπων συμπεριφοράς υποστηρικτικών προς την κυριαρχία. […]

> ***Δεν πρόκειται να παρουσιαστώ σε κανένα στρατόπεδο ή να υπηρετήσω με οποιοδήποτε τρόπο τον ελληνικό στρατό, δεν πρόκειται να επιδιώξω κανενός είδους συμβιβασμό για απαλλαγή, εξαγορά ή τροποποίηση της υποχρέωσης στράτευσης που μονομερώς θέσπισε το ελληνικό κράτος, δίχως τη συναίνεσή μου και την οποία όχι μόνο δεν αναγνωρίζω, αλλά απεναντίας την εχθρεύομαι.***

Τα χαρακτηριστικά του στρατού

[…] Η ένταξη στην στρατιωτική ιεραρχία και η λειτουργία μέσα σε αυτή προϋποθέτει την παραίτηση από όλα εκείνα τα χαρακτηριστικά του κόσμου εκείνου που οραματίζομαι και την υιοθέτηση χαρακτηριστικών ενός άλλου, εχθρικού κόσμου. Η παραίτηση από το δικαίωμα αυτοκαθορισμού, η εμφανισιακή ομοιομορφία που σκοπεύει στη σύνθλιψη της προσωπικότητας και την εξάλειψη των ιδιαίτερων χαρακτηριστικών του ατόμου, στη μείωση της αξίας του και στη μετατροπή του σε εκτελεστική μηχανή είναι ουσιώδεις επιδιώξεις της στρατιωτικής μηχανής.

Η δράση του ελληνικού στρατού εκτός συνόρων

Ο ελληνικός στρατός προπαγανδίζεται συνεχώς ως προστάτης και φρουρός της ελληνικής κοινωνίας, μέσω της προστασίας των συνόρων. Ακόμη και αν η δράση του περιοριζόταν στα σύνορα και πάλι θα ήταν εγκληματική, αλλά βλέποντας τα πραγματικά δεδομένα της παρουσίας του εκτός συνόρων καταρρέει και αυτό το παραμύθι περί αμυντικού μηχανισμού. Βοσνία-Ερζεγοβίνη, Σερβία, Κόσοβο, Αφγανιστάν, Λιβύη, Σομαλία, Κεντροαφρικανική Δημοκρατία, Λίβανος, για να αναφερθώ σε μερικά. […]

Η περίπτωση της εμπλοκής του ελληνικού στρατού στη Σομαλία από το 2008 είναι χαρακτηριστική, με το ελληνικό πολεμικό ναυτικό να συμμετέχει ενεργά σε δύο συμμαχικές αρμάδες με εννέα (!) φρεγάτες (και ετήσιο κόστος 20,3 εκατομμύρια ευρώ) αναλαμβάνοντας μάλιστα τη διοίκηση της ευρωπαϊκής αρμάδας από το 2008 μέχρι το 2012. […]

Η αυξανόμενη στρατιωτικοποίηση

[...] Τους τελευταίους μήνες σημειώνεται η μεγαλύτερη μεταναστευτική ροή πληθυσμών μετά το 2ο παγκόσμιο πόλεμο, για λόγους στους οποίους συγκαταλέγεται –ψηλά στον κατάλογο– η δράση του ΝΑΤΟ (και άρα και του ελληνικού στρατού) στη μέση ανατολή. Η αντιμετώπιση που επιφυλάσσει το ελληνικό κράτος για τους πληθυσμούς αυτούς είναι η δεύτερη πράξη πολέμου μετά από αυτή που συντελείται στους τόπους καταγωγής τους. Φύλαξη των συνόρων, συρμάτινοι φράχτες, επαναπροωθήσεις από το λιμενικό, στρατόπεδα συγκέντρωσης, διαχωρισμοί σε «νόμιμους» πρόσφυγες και σε «παράνομους» μετανάστες, συνολικά μια κατάσταση που περιγράφεται με δύο λέξεις: «στρατιωτική διαχείριση». Ο ελληνικός στρατός, τα σώματα ασφαλείας και γενικότερα όποιος υπερασπίζεται τα σύνορα και το στρατό είναι όλοι συνένοχοι για τους θανάτους/δολοφονίες χιλιάδων ανθρώπων στα σύνορα του ελληνικού κράτους, που μεταναστεύουν αναζητώντας είτε σωτηρία από τον πόλεμο είτε βιώσιμες οικονομικές συνθήκες.

Η σημασία της ολικής άρνησης στράτευσης (ΟΑΣ)

[...] Από πλευράς μου βλέπω κομβικής σημασίας την αποδόμηση της εθνικιστικής ιδεολογίας, της ιδεολογίας εκείνης στην οποία θεμελιώνεται η κρατική και καπιταλιστική δομή. Απεναντίας αγωνίζομαι για την ανάδειξη της κοινότητας εκείνης στην οποία ανήκω και για τα συμφέροντα της οποίας αγωνίζομαι. Η ΟΑΣ λοιπόν εντάσσεται μέσα σε αυτόν τον αγώνα. Αποτελεί δε τον προσφορότερο και συνεπέστερο τρόπο για να ανοίξουμε ως αναρχικοί το θέμα του εθνικισμού και του μιλιταρισμού, για το χτύπημα της ιδεολογικής του ηγεμονίας. Πρόσφορος καθώς εκκινεί από μια καθολική (για τους άντρες τουλάχιστον, προς το παρόν) υποχρέωση που επιβάλλει το κράτος. Συνεπής καθώς είναι η μοναδική επιλογή πολιτικού αγώνα ενάντια στο στρατό, τη στιγμή που αυτός επιχειρεί να επιβάλλει τη συνδιαλλαγή με τους μηχανισμούς του μέσω του θεσμού της υποχρεωτικής θητείας. Όπως και στους υπόλοιπους απελευθερωτικούς από την εξουσία και την εκμετάλλευση αγώνες, οι αναρχικοί έχουμε επιλέξει να δρούμε αντιθεσμικά, αρνούμενοι τη συνδιαλλαγή με τους μηχανισμούς του ταξικού εχθρού. Οποιοσδήποτε λοιπόν άλλος τρόπος αντιμετώπισης του μηχανισμού υποχρεωτικής στράτευσης μας αφοπλίζει ηθικά και πολιτικά καθώς συνεπάγεται το συμβιβασμό της αναγνώρισης της υποχρέωσης στράτευσης, ενώ συχνά περιλαμβάνει και την διόλου αξιοπρεπή διαδικασία προσποίησης ασθένειας.

Επιπλέον, η ΟΑΣ μετακινεί το πεδίο της αντιπαράθεσης από το ατομικό πεδίο που επιδιώκουν οι στρατοκράτες, στο συλλογικό/πολιτικό, θεμελιώνοντας δημόσια την άρνησή μας να υπηρετήσουμε τους μηχανισμούς καταπίεσης και εκθέτοντας την κυριαρχία για τον πολιτικό χαρακτήρα των διώξεων που ακολουθούν. [...]

Καθήκον μας ως αναρχικοί είναι να δίνουμε ανοικτά χτυπήματα και στην ιδεολογία εκείνη στην οποία στηρίζεται το κράτος, το οποίο και αντιπαλεύουμε. Η ΟΑΣ αποτελεί ένα τέτοιο χτύπημα και εντάσσεται μέσα στα πολιτικά χτυπήματα εναντίον κράτους και στρατού μέσα στον αγώνα που μακροπρόθεσμα θα καταστήσει δυνατό το φυσικό χτύπημα και την καταστροφή τους.

Με αφορμή λοιπόν τη φιλική επικοινωνία της σ.υ.π. και για όλους τους παραπάνω λόγους δηλώνω ότι δεν πρόκειται να παρουσιαστώ σε κανένα στρατόπεδο ή να υπηρετήσω με οποιοδήποτε τρόπο τον ελληνικό στρατό, δεν πρόκειται να επιδιώξω κανενός είδους συμβιβασμό για απαλλαγή, εξαγορά ή τροποποίηση της υποχρέωσης στράτευσης που μονομερώς θέσπισε το ελληνικό κράτος, δίχως τη συναίνεσή μου και την οποία όχι μόνο δεν αναγνωρίζω, αλλά απεναντίας την εχθρεύομαι. Φυσικό επακόλουθο της στάσης αυτής είναι η άρνησή μου να πληρώσω οποιοδήποτε χρηματικό πρόστιμο για αυτή μου την άρνηση. [...] Με τη δήλωσή μου αυτή καθιστώ σαφές πως οποιαδήποτε δίωξη, οικονομική ή στρατιωτικοαστυνομική εναντίον μου θα αποτελεί άλλη μια πολιτική δίωξη, άλλη μια κίνηση καταστολής εναντίον του πολιτικού χώρου στον οποίο εντάσσω τον εαυτό μου και ως τέτοια θα απαντιέται.

Κανένας φαντάρος ποτέ και πουθενά

Για τα συμφέροντά τους να πάνε να πολεμήσουν τα αφεντικά

Η αλληλεγγύη όπλο των εργατών – πόλεμος στον πόλεμο των αφεντικών

Φώτης Ιωακειμίδης, 23.11.2015

Ολόκληρη τη δήλωση ολικής άρνησης στράτευσης θα την βρείτε εδώ: https://vogliamotutto.espiv.net/index.php/8-2013-07-22-09-52-27/221-2015-11-26-08-52-22

Λάρισα: Είχαμε δώσει ένα ραντεβού στα άδεια σπίτια

Στις 29 Νοέμβρη καταλάβαμε το σπίτι στην οδό Τζαβέλα 52 στη Λάρισα. Είμαστε εργαζόμενοι, άνεργοι, φοιτητές, κομμάτι της κοινωνίας που αγωνίζεται από τα κάτω. Δεν ενδιαφερόμαστε για την ιδιοκτησία του κτιρίου αλλά για τη χρήση του από κοινού. Επιλέγουμε, μέσα σε μια περίοδο οικονομικής κρίσης και κοινωνικής εξαθλίωσης, σε ένα περιβάλλον όπου μέρα με τη μέρα γίνεται ξεκάθαρο ότι η ελπίδα δεν θα έρθει, μέσα σε ένα σύστημα που χρησιμοποιεί και προβάλλει τον κοινωνικό κανιβαλισμό σε κάθε ευκαιρία, να πάρουμε τη ζωή στα χέρια μας χωρίς να περιμένουμε σωτήρες και αυθεντίες να την ορίσουν.

Στα πλαίσια του αμοιβαίου σεβασμού, χτίζουμε συντροφικές σχέσεις και αποφασίζουμε συλλογικά. Με σκοπό μας την σύνδεση και την κυκλοφορία των αγώνων, την έμπρακτη αλληλεγγύη, τη δημιουργία νέων δομών αυτοοργάνωσης θα συνεχίζουμε να σχηματίζουμε τέτοια σημεία αλληλεπίδρασης. Σημεία για κοινούς αγώνες ντόπιων και μεταναστών, αγώνες ενάντια στην καταστροφή της φύσης, την έμφυλη καταπίεση, την επιβολή πατριαρχικών προτύπων, αγώνες ενάντια σε κάθε φυλακή και στην ίδια την κοινωνία-φυλακή.

Το σπίτι που επιλέξαμε να στεγάσουμε τις παραπάνω ανάγκες ανήκει στο Γηροκομείο Λάρισας από το 2011. Το συγκεκριμένο κτίριο είναι εγκαταλελειμμένο πολλά χρόνια με προβλήματα που το καθιστούν μη βιώσιμο. Η προηγούμενη ιδιοκτήτρια του, το άφησε κληροδότημα στο Γηροκομείο μαζί με άλλα ακίνητα και 2 εκατ. ευρώ. Υπεύθυνοι για την διαχείριση του είναι ο πρόεδρος του γηροκομείου και το διοικητικό συμβούλιο το οποίο αποτελείται από το δήμαρχο της πόλης, δημοτικούς συμβούλους και διάφορους πολίτες. Οι πόροι και οι ανάγκες του γηροκομείου όμως, όπως τα τροφεία και οι μισθοί των εργαζόμενων, δεν καλύπτονται από τις διάφορες προσφορές και δωρεές, καθώς φυσικά και καθόλου από το κράτος. Η μέριμνα των ευπαθών και αποκλεισμένων κοινωνικών ομάδων δεν υπάρχει στην ατζέντα της «πρόνοιας», πόσο μάλλον για τους ανθρώπους της τρίτης ηλικίας που αντιμετωπίζονται ως μη ενεργό κομμάτι της κοινωνίας. Αυτό στην ουσία μεταφράζεται ως μη παραγωγικοί, μη κερδοφόροι στο καπιταλιστικό σύστημα. Η ίδια η ύπαρξη και δομή του κράτους και των μηχανισμών του, οι τράπεζες, οι νόμοι και τα παραθυράκια τους, η γραφειοκρατία και η διαμεσολάβηση είναι το ουσιαστικό πρόβλημα.

Είναι ξεκάθαρο λοιπόν ότι δεν είμαστε εμείς που λειτουργούμε εις βάρος του γηροκομείου. Οι διάφορες φωνές που ακούγονται εναντίον μας και εναντίον του γηροκομείου ήταν αναμενόμενες. Για εμάς καταδεικνύουν το μέγεθος του κοινωνικού κανιβαλισμού, όπου το ένα κομμάτι της κοινωνίας στρέφεται ενάντια στο άλλο. Σε όλο αυτό η μόνη μας απάντηση είναι η αληθινή και έμπρακτη αλληλεγγύη και η ανάδειξη των ακόμα περισσότερων φωνών που είναι με το μέρος μας. Η γειτονιά, όπως και στην προηγούμενη κατάληψη επί της οδού Οικονόμου εξ Οικονόμου, είναι παραπάνω από θετική και φιλική μ' εμάς.

Σχετικά με το ζήτημα της αξιοποίησης, αξίζει να αναφέρουμε ότι στο παρελθόν σε αντίστοιχες περιπτώσεις κατειλημμένων χώρων, γρήγορα εμφανίζονται διάφοροι καλοθελητές. Τόσο στο εξωτερικό όσο και πανελλαδικά, καταλήψεις έχουν εκκενωθεί, κάνοντας σαφές ότι η αυτοδιαχείριση και η αυτοοργάνωση αποτελούν αγκάθι για κάθε σύστημα εξουσίας και εκμετάλλευσης.

Πιο συγκεκριμένα στην πόλη μας έχουμε το πρόσφατο παράδειγμα της εκκένωσης της κατάληψης Ντουγρού, τον περασμένο Μάιο από το κτίριο στην οδό Οικονόμου εξ Οικονόμου. Εκεί, ως δια μαγείας, ο επί δεκαπέντε χρόνια εξαφανισμένος ιδιοκτήτης του εμφανίστηκε συνοδεία όλων των αστυνομικών δυνάμεων της πόλης, ώστε να προστατέψει την «ιδιοκτησία» του από τους καταληψίες και στη συνέχεια εγκατέλειψε την πόλη αφήνοντας το σπίτι να ρημάξει με την ησυχία του. Δεν ξεχνάμε την κατάληψη του Ι.Κ.Α. η οποία εκκενώθηκε βίαια το 2008, όπου έγινε ξεκάθαρο ότι η αξιοποίηση δεν ήταν ο λόγος της εκκένωσης και του γκρεμίσματος του κτηρίου, αλλά το πρόσχημα για την καταστροφή ενός ελεύθερου κοινωνικού χώρου. Δεν ξαφνιαζόμαστε λοιπόν που και αυτή τη φορά προκαλούμε αλλεργία σε διάφορους θεσμικούς και μη παράγοντες.

Υπάρχουν χιλιάδες άδεια σπίτια που περιμένουν ανθρώπους να στεγάσουν τις ανάγκες τους. Ανάγκες όπως η πρόσβαση σε νερό και ρεύμα, που δεν μπορούν να καθορίζονται άλλο ως εμπόρευμα και με όρους εξουσίας. Οι καταλήψεις, στεγαστικές και πολιτικές, μπορούν να αποτελέσουν σημεία αναφοράς για όλη την κοινωνία με στόχο να ανακαλύψουμε ξανά τη συλλογική ζωή και να χτίσουμε ισχυρές αντιστάσεις σε κράτος και κεφάλαιο.

Ποιοι είναι όμως αυτοί που έχουν στην πραγματικότητα μεγάλο πρόβλημα μ' εμάς; Αστυνομία, διεύθυνση της Ασφάλειας και εισαγγελείς από την πρώτη στιγμή ασκούν αφόρητες πιέσεις στις δημοτικές αρχές και στο γηροκομείο, αναζητώντας τρόπους, μέσα και λόγους για να μας εκκενώσουν. Από τη στιγμή που δεν βρήκαν το πρόσφορο έδαφος που περίμεναν για να εξαπολύσουν το μένος τους εναντίον μας, γνωρίζουμε καλά ότι δεν θα πάψουν να δουλεύουν σαν καλά σκυλιά της εξουσίας για να μας καταστείλουν. Ασφαλίτες και δυνάμεις των ΟΠΚΕ γυροφέρνουν τη γειτονιά. Δήθεν καταγγελίες για ναρκωτικά και κλίμα εκφοβισμού, είναι μερικές από τις πρώτες ήδη γνωστές βρώμικες πρακτικές τους. Ο κόσμος το γνωρίζει καλά, ότι εγκληματίες και ληστές δεν είμαστε εμείς. Δεν πέφτουμε στην παγίδα της ενοχοποίησης των κατασκευασμένων εσωτερικών εχθρών, γιατί γνωρίζουμε επίσης πολύ καλά τον πραγματικό μας εχθρό. Το κράτος και το κεφάλαιο.

Εμείς δεν πτοούμαστε και δεν θα σταματήσουμε να αγωνιζόμαστε ούτε στιγμή! Είμαστε εδώ για να υπερασπιστούμε τις ιδέες μας και τα προτάγματα μας και να αποδείξουμε από μόνοι μας το ποιοι είμαστε! Όσοι σκοπεύουν να σταθούν απέναντι σε αυτό το εγχείρημα εχθρεύονται ουσιαστικά την ελευθερία. Μπάτσοι, ρουφιάνοι, ασφαλίτες, εισαγγελείς σκυλιάστε κι άλλο! Εμείς ήμασταν, είμαστε και θα είμαστε πάντα εδώ!

Συνέλευση Κατάληψης Ντουγρού
http://ntougrou.squat.gr

Μικρά Μεγάλα Εσωτερικά Νέα

Επικεφαλής της Frontex: «θα συλλαμβάνουμε όσους μετανάστες δεν δικαιούνται άσυλο».

Σε συνέντευξη που παραχώρησε στη γερμανική εφημερίδα Bild ο επικεφαλής της Frontex, Φαμπρίς Λεγκέρι ζητεί από τις χώρες της ΕΕ να συλλαμβάνουν αν είναι απαραίτητο όσους μετανάστες δεν έχουν δικαίωμα να λάβουν άσυλο. Αυτό που πρακτικά προτείνει ο Λεγκέρι είναι να εφαρμοστεί και τυπικά το πλαίσιο που καιρό τώρα επιδιώκει το κεφάλαιο των δυτικών χωρών για την εκμετάλλευση των μεταναστών. Ένα μέρος αυτών θα πνίγεται στο Αιγαίο ή στα σύνορα μεταξύ των κρατών, ένα άλλο μέρος θα κρατείται εντός συνόρων ώστε να αποτελέσει το φτωχό εργατικό δυναμικό που έχουν ανάγκη οι ευρωπαϊκές επιχειρήσεις και όσοι «περισσεύουν» θα πρέπει να συλλαμβάνονται ώστε να βιώνουν τον αποκλεισμό από την κοινωνία και τη δυνατότητα εργασίας και στη συνέχεια να επαναπροωθούνται στη χώρα τους. Είναι ενδεικτικό ότι ο επικεφαλής της Frontex, βασικός υπεύθυνος για το θάνατο εκατοντάδων μεταναστών, επιλέγει να απειλήσει όσους συνεχίζουν να έρχονται προς την Ευρώπη, λέγοντας τους πρακτικά ότι αν δεν πεθάνουν στο ταξίδι, είναι πολύ πιθανό να συλληφθούν τη στιγμή που θα εισέρχονται στα ευρωπαϊκά σύνορα. Γίνεται ξεκάθαρο πως ο πόλεμος κατά των μεταναστών που έχουν κηρύξει τα ευρωπαϊκά κράτη και το κεφάλαιο θα κλιμακωθεί το επόμενο διάστημα.

Την ίδια ώρα, η κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ, αποτελεί την αιχμή του δόρατος σε αυτό τον ακήρυχτο πόλεμο. Μάλιστα, έχει καταντήσει να λέει και «ευχαριστώ» και να θεωρεί επιτυχία την αύξηση της χρηματοδότησης της ΕΕ προς το ελληνικό κράτος για την αντιμετώπιση του μεταναστευτικού, προσπαθώντας να αποσιωπήσει το γεγονός ότι σχεδόν όλα τα λεφτά που δίνονται πηγαίνουν στην καταστολή και τη στρατιωτική αντιμετώπιση των μεταναστών, την οποία και οργανώνει η Frontex.

(Αντιπολεμική Διεθνιστική Κίνηση)

Ελλάδα: Η χώρα με τις μεγαλύτερες κοινωνικές αδικίες

Η Ελλάδα είναι η χώρα με τις μεγαλύτερες κοινωνικές αδικίες στην ΕΕ εξαιτίας της κρίσης, υποστηρίζει έρευνα του γερμανικού ινστιτούτου Bertelsmann. Σύμφωνα με την έκθεση "Social Inclusion Monitor Europe" για φέτος, η χώρα κατατάσσεται στην τελευταία (28η θέση) λόγω της χαμηλής βαθμολογίας της στους τομείς της πρόληψης της φτώχειας, των ίσων ευκαιριών για εκπαίδευση, της πρόσβασης στην αγορά εργασίας, της κοινωνικής συνοχής χωρίς διακρίσεις, της υγείας και της διαγενεακής δικαιοσύνης. Με άριστα το δέκα, η Ελλάδα βαθμολογείται με 3,61, έναντι 3,51 της προτελευταίας Ρουμανίας και 5,63 που είναι ο μέσος όρος της ΕΕ.

«Το 36% του ελληνικού πληθυσμού αντιμετωπίζει άμεσα την απειλή της φτώχειας και του κοινωνικού αποκλεισμού και τα Μνημόνια επιδείνωσαν τα υφιστάμενα κοινωνικά προβλήματα», αναφέρεται στην μελέτη του ινστιτούτου Bertelsmann.

«Το μέλλον των νέων στην αγορά εργασίας είναι αβέβαιο, με το ποσοστό ανεργίας στις ηλικίες 15-24 ετών να έχει υπερδιπλασιαστεί από το 2008 στο 52,4%. Το 2014, το 28,4% των νέων ηλικίας 20-24 ετών ούτε εργαζόταν, ούτε συμμετείχε σε κάποιο πρόγραμμα εκπαίδευσης ή επαγγελματικής κατάρτισης».

Συνεχίζοντας, η έρευνα κλείνει με μία «δυσοίωνη» διαπίστωση που παράλληλα αποτελεί την ευχή του ανταγωνιστικού προς τη πολιτική τους κινήματος: «Εάν η κατάσταση δεν βελτιωθεί, αυτό το υψηλό ποσοστό αδρανών νέων απειλεί να αποσταθεροποιήσει τη χώρα μακροπρόθεσμα».

Κανένας άνθρωπος χωρίς σπίτι - Κανένα σπίτι χωρίς ρεύμα

Πηγαίνοντας πίσω στη χρονιά 1882, ένας Σέρβος εφευρέτης ονόματι Νικολά Τέσλα, ήταν ο υπεύθυνος για την ευρεία χρήση-αξιοποίηση του εναλλασσόμενου ρεύματος, δηλαδή του γνωστού σε όλους και όλες μας ηλεκτρικού ρεύματος. Η επιθυμία-όραμά του ήταν ένας κόσμος όπου ο καθένας/μια θα είχε πρόσβαση στην ενέργεια, δίχως αντίτιμο και μακριά από ενεργειακά μονοπώλια. Βέβαια όπως όλοι γνωρίζουμε, ο καπιταλισμός δεν είναι κάτι το καινούργιο σαν έννοια, αλλά έχει μακρά ιστορία καθώς και συνέχεια. Έτσι λοιπόν, θα ήταν αδύνατο το όραμα του Τέσλα να μην κατασπαραχτεί από τις ιδιωτικές μεγαλοεπιχειρήσεις πώλησης ηλεκτρικού ρεύματος της εποχής και να κρατάει καλά αυτή η «παράδοση» της ιδιωτικοποίησης ενός κοινωνικού αγαθού όπως η ηλεκτρική ενέργεια μέχρι και σήμερα.

Μία από αυτές τις επιχειρήσεις είναι και η «Δημόσια» Επιχείρηση Ηλεκτρισμού (ΔΕΗ), που αποτελεί μια εταιρία του ευρύτερου δημοσίου τομέα με τη νομική μορφή ανώνυμης εταιρίας (Α.Ε.) και είναι υπεύθυνη για την παροχή ηλεκτρικού ρεύματος σε οικιακούς πελάτες και επαγγελματίες στην Ελλάδα. Αν τώρα κάποιος/α ανατρέξει στα οικονομικά στοιχεία που αφορούν την τιμή της κιλοβατώρας, θα παρατηρήσει πως από το 2003 έως το 2014 η τιμή της έχει αυξηθεί κατά 50%, ενώ από το 2007 έως το 2013 η αύξηση στη τιμή ανέρχεται στο 59% και περιοδικά έχει γίνει διακοπή ρεύματος στο 60% των πελατών της ΔΕΗ. Την ίδια στιγμή, με 1.370.000 άνεργους (2013), η ΔΕΗ έκανε 257.002 αποσυνδέσεις ρεύματος, λόγω μη αποπληρωμής των λογαριασμών κατά τους πρώτους εννιά μήνες του έτους (πηγή στοιχείων: Bloomberg, Eurostat).

Μέσα σε αυτή τη ραγδαία αύξηση των τιμολογίων που αφορούν τους οικιακούς χρήστες, η ΔΕΗ φροντίζει να παρέχει ανταγωνιστικά πλεονεκτήματα για μεσαίες και μεγάλες επιχειρήσεις, για τη διευκόλυνση και την ελάφρυνση των αφεντικών (δελτίο τύπου 17/10/2014). Το φυσιολογικό αποτέλεσμα αυτής της καλπάζουσας αύξησης στα τιμολόγια της ΔΕΗ, είναι τα σημερινά χρέη προς αυτήν, ύψους 1,69 δις ευρώ.

την ελίτ του συστήματος (κράτος και κεφάλαιο) και μόνο. Επίσης, το ειδικό τέλος μείωσης εκπομπών αέριων ρύπων (ΕΤΜΕΑΡ), προορίζεται για την αποζημίωση των παραγωγών ηλεκτρικής ενέργειας από Ανανεώσιμες Πηγές Ενέργειας(ΑΠΕ). Μια εκβιαστική συνεισφορά που με πρόσχημα τη μείωση εκπομπών αέριων ρύπων ενισχύει τους κρατικοδίαιτους παραγωγούς ΑΠΕ.

Από τη μεριά του κράτους και των καπιταλιστών, τη συνέχεια αυτής της προσπάθειας εξόντωσης της τάξης μας αναλαμβάνει η ΔΕΔΔΗΕ Α.Ε., μια θυγατρική εταιρία της ΔΕΗ Α.Ε., που προκηρύσσει ανοιχτούς διαγωνισμούς προς ιδιώτες-εργολάβους και συνάπτει μαζί τους σύμβασεις έρ-

> ***Με τη διακοπή της ηλεκτροδότησης σε ένα σπίτι, αυτομάτως συνεπάγεται ο αποκλεισμός από το φως, τη θέρμανση, το μαγείρεμα, το ζεστό νερό. Με όλους αυτούς τους αλλεπάλληλους αποκλεισμούς, διόλου τυχαίο δεν είναι να επέλθει και ο θάνατος. Δεκάδες άνθρωποι πέθαναν στην προσπάθειά τους να επανασυνδέσουν το ρεύμα ή απο φωτιά γιατί προσπάθησαν να ζεσταθούν με κεριά.***

Και καθώς το ρεύμα, όπως κάθε κοινωνικό αγαθό, αποτελεί πλέον προνόμιο και όχι ένα αναφαίρετο δικαίωμα, αναγνωρίζουμε πως η πρόσβαση σε αυτό έχει ξεκάθαρα ταξικά χαρακτηριστικά. Στην ανάλυση ενός λογαριασμού, βλέπουμε πως εκτός από την κοστολόγηση της καταναλισκόμενης ενέργειας, υπάρχει και μια σωρεία από φόρους και πάγια. Αν εστιάσουμε λίγο παραπάνω, σύμφωνα με την ίδια τη ΔΕΗ, από κάποιους φόρους απαλλάσσονται το Ελληνικό Δημόσιο, νομικά πρόσωπα δημοσίου δικαίου, οργανισμοί τοπικής αυτοδιοίκησης, χριστιανικοί ναοί, αρδευτικές-κτηνοτροφικές-πτηνοτροφικές μονάδες, καθώς και οι κοινόχρηστοι χώροι ξενοδοχειακών μονάδων. Προφανώς οι παραπάνω ελαφρύνσεις, δεν είναι για όλους/ες αλλά για

γου, με σκοπό τη διακοπή ηλεκτροδότησης σε "κακούς" πελάτες. Καθημερινά βγαίνει μια λίστα από τα γραφεία της ΔΕΗ με παροχές ρεύματος προς διακοπή. Αυτή τη λίστα, τη μεταβιβάζει στη ΔΕΔΔΗΕ και αυτή με τη σειρά της, τη δίνει στο συνεργαζόμενο εργολάβο που είναι ο άμεσα εμπλεκόμενος με τη διακοπή ρεύματος, συνοδευόμενη από ξυλοδαρμούς, μπραβιλίκια και προπηλακισμούς.

Για την ενίσχυση της ταξικής διάστασης που έχει το ζήτημα του αγαθού του ρεύματος, δε θα μπορούσαμε να μην αναφέρουμε ένα από τα πολλά παραδείγματα, όπως αυτό του επιχειρηματία Ευάγγελου Μυτιληναίου. Ο Μυτιληναίος, επικεφαλής ενός εξαιρετικά κερδοφόρου ομίλου (ΑΛΟΥΜΙΝΙΟΝ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ), με κερδοφορία 99,4 εκ. ευρώ το εννιάμηνο του 2011 και με το χρέος του επιχειρηματία προς τη ΔΕΗ να έχει ανέλθει στα 140 εκ. ευρώ, αναζητούσε διέξοδο στο υπέρογκο ποσό των οφειλών του, διεκδικώντας μάλιστα 50% έκπτωση στην οφειλή του προς τη ΔΕΗ μέσα από τετ-α-τετ συναντήσεις με τον τότε αρμόδιο υπουργό και νυν διοικητή της τράπεζας της Ελλάδος, Γιάννη Στουρνάρα (2012). Δεν πέφτουμε από τα σύννεφα, ούτε ανησυχούμε μήπως τυχόν και κόψουν το ρεύμα στο Μυτιληναίο, το Λάτση, το Βαρδινογιάννη ή τον Μπόμπολα. Η ειδική μεταχείριση και οι πλάτες που παρέχει το κράτος προς το κεφάλαιο, ντόπιο ή μη, δεν είναι κάτι πρωτόγνωρο, όπως επίσης η εξαθλίωση και το ξεζούμισμά μας μέχρι θανάτου.

Με τη διακοπή της ηλεκτροδότησης σε ένα σπίτι, αυτομάτως συνεπάγεται ο αποκλεισμός από το φως, τη θέρμανση, το μαγείρεμα, το ζεστό νερό. Με όλους αυτούς τους αλλεπάλληλους αποκλεισμούς, διόλου τυχαίο δεν είναι να επέλθει και ο θάνατος. Δεκάδες άνθρωποι πέθαναν στην προσπάθειά τους να επανασυνδέσουν το ρεύμα ή απο φωτιά γιατί προσπάθησαν να ζεσταθούν με κεριά. Καλοθελητές, πρόθυμοι να εκχυδαΐσουν κι ακόμα και να συγκαλύψουν τις δολοφονίες αυτές, υπερασπιζόμενοι την αντικοινωνική, νεοφιλελεύθερη πολιτική τους, δεν έλειψαν. Όπως δεν έλειψαν κι οι ευαίσθητοι αριστεροί του ΣΥΡΙΖΑ, που προεκλογικά δεσμεύονταν για γενναίες μειώσεις στην τιμή του ρεύματος. Όσο κι αν επιμένουν να μιλούν για θύματα της κρίσης, για εμάς είναι ξεκάθαρα, κρατικές δολοφονίες ανθρώπων της τάξης μας, που δεν πρόκειται να τις δικαιολογήσουμε και να τις αποδεχτούμε στο ελάχιστο.

Σαν κερασάκι στην τούρτα, από τη μεριά του κράτους, έρχεται η ποινικοποίηση της ρευματοκλοπής και μάλιστα σε βαθμό κακουργήματος. Δηλαδή, πέρα από «κερατιάτικες» ανατιμήσεις και επιπλέον φορολογήσεις στο ρεύμα (κάτι πήρε το αυτί μας τις τελευταίες μέρες για αύξηση του ΦΠΑ στο ηλεκτρικό κατά 10%), η επανασύνδεση ή η παρέμβαση στο ηλεκτρικό δίκτυο προκειμένου να έχει κάποιος πρόσβαση στο ρεύμα, διώκεται βάσει νόμου. Προφανώς, για την επιβολή του νόμου, δε λείπει ο ρόλος της αστυνομίας, που με τη σειρά της κάνει εφόδους σε «ύποπτα» σπίτια για εντοπισμό ρευματοκλοπής και σύλληψη του ιδιοκτήτη.

Τώρα, μιλώντας από τη δική μας μπάντα, δηλαδή αυτή των καταπιεσμένων, των ανέργων, των επισφαλώς εργαζομένων, των φοιτητών/ριών, των από τα κάτω, οφείλουμε να προσδιορίσουμε τη δική μας θέση. Ως καταληψίες, δε μπορούμε βάσει της ταξικής μας συνείδησης, να σφυρίζουμε αδιάφορα στην υποτίμηση των ζωών μας. Εχθρευόμαστε κάθε μορφή εξουσίας και στεκόμαστε απέναντι από αφεντικά και εργολάβους, κράτος και κεφάλαιο. Δεν αποδεχόμαστε την κοστολόγηση κοινωνικών αγαθών, όπως αυτό του ηλεκτρικού ρεύματος. Επιδιώκουμε τη συσχέτιση με άλλα υποκείμενα του αγώνα, που μέσα από σταδιακές αγωνιστικές κινήσεις, στοχεύουν στην ολοκληρωτική απελευθέρωση του ρεύματος από την τιμολόγηση και στην πρόσβαση της κοινωνίας σε αυτό, δίχως τη διαμεσολάβηση χρήματος.

Γνωρίζουμε ότι η ρήξη με το καθεστώς της εμπορευματοποίησης των αγαθών, πόσο μάλιστα των κοινωνικών, δεν περνάει μέσα από καμία κάλπη ή από γραφεία πολιτικών και φυσικά δεν εναποθέτουμε τις ελπίδες μας σε κανένα κράτος και καμία φιλανθρωπία. Αντίθετα, τασσόμαστε υπέρ της πρακτικής των καταλήψεων και των συνελεύσεων γειτονιάς, προκειμένου να χτίσουμε ένα δίκτυο αλληλεγγύης μεταξύ των κατοίκων, συλλογικοποιώντας έτσι τις ανάγκες μας και δημιουργώντας πεδία αντίστασης μέσα στην κοινωνία.

Το κείμενο αποτελεί μέρος της συλλογικής μπροσούρας των καταλήψεων Αντιβίωση, Σαχίνη 3 και Acta et Verba. Τυπώθηκε στα πλαίσια της καμπάνιας υπερ των καταλήψεων, που έλαβε χώρα την τρίτη εβδομάδα του Ιούνη του 2015 στην πόλη των Ιωαννίνων.

Ένα χτύπημα σε έναν από μας, είναι χτύπημα σε όλους μας

«Όχι» στην έκδοση και των 5 εκζητούμενων φοιτητών αποφάσισε τελικά το Συμβούλιο Εφετών, καθώς επίσης και την άρση των επιβληθέντων περιοριστικών όρων και την απόδοση των κατασχεθέντων. Απορριπτική υπήρξε και η εισαγγελική πρόταση. Ευφορία και συγκίνηση μέσα στη δικαστική αίθουσα του Εφετείου και έξω από αυτή μετά την ανακοίνωση της απόφασης. Ακολουθεί απόσπασμα από το κείμενο των εκζητούμενων από τις ιταλικές αρχές σχετικά με την υπόθεση.

1.

Την 1η Μάη 2015 μια μεγαλειώδης διαδήλωση λαμβάνει χώρα στα πλαίσια της Εργατικής Πρωτομαγιάς στο Μιλάνο. Δεν ήταν απλά μια μέρα γενικής απεργίας, αλλά μια μέρα Πανιταλικής συνάντησης των κινημάτων (σωματεία βάσης, κοινωνικά κέντρα, φοιτητικές και μαθητικές ομάδες, επιτροπές αγώνα για τη στέγη, μεταναστευτικές κοινότητες, το κίνημα Νο Tav κλπ) ενάντια στα μέτρα λιτότητας που περνούσε το τελευταίο διάστημα η κυβέρνηση Ρέντσι. Ἠταν επίσης και το αποκορύφωμα ολόκληρου του κινήματος NO EXPO ενάντια στην παγκόσμια επιχειρηματική έκθεση EXPO 2015 με συμμετοχή κόσμου από πολλές χώρες της Ευρώπης και τα προκλητικά χλιδάτα εγκαίνιά της, την ημέρα εκείνη. Η μαζικότητα και η δυναμική της διαδήλωσης ήταν το αποκορύφωμα ενός κινήματος επτά χρόνων που έθεσε σε αμφισβήτηση την έκθεση και την πολιτική εκστρατεία γύρω από αυτήν, φέρνοντας σε κρίση τις πολιτικές καριέρες των κυβερνητικών αξιωματούχων και τοπικών “αρχόντων”.

Επτά χρόνια πριν, το 2008, ο δήμος του Μιλάνου αναλαμβάνει να φιλοξενήσει την έκθεση. Για χάρην αυτής, τσιμεντοποιούνται 1100 στρέμματα γης, αποφασίζεται ο εκτοπισμός ντόπιων με σκοπό την αρπαγή των κατοικιών και της γης τους, ώστε να υποταχθούν στα αναπτυξιακά σχέδια αλλά και στην ισοπεδωτική εμπορευματοποίηση τους. Τα αφεντικά βάζουν στοίχημα το Μιλάνο να γίνει η πιο ελκυστική για τα κεφάλαια πόλη, προσπαθούν να την αναδείξουν σαν επιχειρηματική πρωτεύουσα και να την προμοτάρουν σαν το 8ο θαύμα για την ντόπια εργατική τάξη, στην οποία υπόσχονται ανάπτυξη και νέες θέσεις εργασίας. Μια ολόκληρη πόλη στιλιζάρεται από πολυτελή κτίρια, νέους αυτοκινητόδρομους και φαντασμαγορικά έργα. Πίσω από τις αναπτυξιακές βιτρίνες οι μίζες πέφτουν σαν ντόμινο η μια μετά την άλλη, οι τράπεζες δανείζουν, διαχειρίζονται και ξεπλένουν χρήμα για τους υπολοίπους, οι εργολάβοι φροντίζουν να καθυστερούν τα έργα για να έρθουν υπερτιμολογήσεις και φυσικά, ανάμεσα στους υπερεργολάβους εμπλέκονται και μαφιόζοι με τις εταιρείες τους.

Αυτός ο κύκλος κερδοφορίας των αφεντικών που ξεκίνησε το 2008 στήθηκε και ολοκληρώθηκε πάνω στη στυγνή εκμετάλλευση κακοπληρωμένης αλλά και εθελοντικής εργασίας χιλιάδων νέων, εξοικονομώντας ακόμα περισσότερες χιλιάδες ευρώ για τις τσέπες των αφεντικών. Παράλληλα με την οικοδόμηση της έκθεσης, πραγματοποιείται μια επιχείρηση εκκαθάρισης των όσων μπορούσαν να θεωρηθούν επικίνδυνοι για τη μακιγιαρισμένη εικόνα της πόλης. Μεγάλες αστυνομικές επιχειρήσεις πραγματοποιούνται στις γειτονιές με εξώσεις εργατικών κατοικιών ντόπιων και μεταναστών, εκκενώσεις κοινωνικών κέντρων και επιστράτευση απεργιών με αποκορύφωμα την απεργία των εργαζομένων στο μετρό λίγες μέρες πριν τα εγκαίνια.

2.

Και ενώ 6 μήνες μετά πέφτει η αυλαία της έκθεσης, τα αποτελέσματα και οι συνέπειες μένουν. Η EXPO κλείνει και αφήνει πίσω της 1,5 δις έλλειμμα που θα πληρωθεί μέσω των αυξημένων δημοτικών τελών και φόρων, αναγκάζοντας τους προλετάριους κάτω από τη «συλλογική ευθύνη» των χρεών να πληρώσουν τα σπασμένα και να πουν κι ευχαριστώ γι' αυτή τη φαντασμαγορική γιορτή. Αφήνει πίσω της λεηλατημένη γη, ελαστικοποίηση των εργασιακών σχέσεων, εγκαθίδρυση του εθελοντισμού, καταστολή. Μετά από 6 μήνες λοιπόν, από την προσαγωγή μας στο Μιλάνο, και στην αυλαία της διεθνούς έκθεσης, οι ιταλικές αρχές ξεκινάνε ένα κυνήγι μαγισσών κατασκευάζοντας κατηγορητήρια, και εκδίδουν ένταλμα σύλληψης για 5 Ιταλούς διαδηλωτές, ενώ παράλληλα εκδίδεται και Ευρωπαϊκό Ένταλμα Σύλληψης για εμάς τους 5. Έχουμε κάθε λόγο να πιστεύουμε πως οι εκ των υστέρων διώξεις μας καθώς και των 5 ιταλών διαδηλωτών κρύβουν πολιτική σκοπιμότητα, και αυτό όχι μόνο γιατί ποινικοποιούν την ίδια τη συμμετοχή σε μια διαδήλωση βάση ενός φασιστικού νόμου που θεσπίστηκε επί Μουσολίνι και ισχύει μέχρι και σήμερα, αλλά και γιατί οι Ιταλικές αρχές ξεκινάνε μια επιχείρηση συγκάλυψης και αποσιωποίησης της “καμένης” γης που άφησε πίσω της η EXPO, στρέφοντας την προσοχή της κοινής γνώμης από τα σκάνδαλα στους διαδηλωτές, ώστε να σώσουν, να χτίσουν και να εξαργυρώσουν τις πολιτικές τους καριέρες. Η δίωξη μας αποτελεί για τις ιταλικές αρχές την ιδανική ευκαιρία για να τιμωρήσει και να παραδειγματίσει εμάς και όσες/όσους βρέθηκαν εκείνες τις μέρες στους δρόμους. Είναι η ιδανική ευκαιρία για να δείξει τι μέλλον επιφυλάσσεται στον καθένα και στην καθεμία που επιλέγει να αγωνιστεί και να συναντηθεί με άλλα κινήματα σε εθνικό και ευρωπαϊκό επίπεδο.

Η έκδοση του Ευρωεντάλματος, τα γελοία κατηγορητήρια, η ποινικοποίηση της συμμετοχής σε διαδηλώσεις, οι πολιτικές δίκες που κατά καιρούς έχουν οδηγήσει στις φυλακές αγωνιστές για 15 χρόνια, στέλνουν ένα ξεκάθαρο μήνυμα πως όσο οι από τα κάτω συνευρίσκονται στους δρόμους και ενώνουν τις φωνές τους, η καταστολή θα μένει και θα εντείνεται.

3.

Το Ευρωπαϊκό Ένταλμα Σύλληψης ενεργοποιείται για πρώτη φορά (μέχρι τώρα έχει χρησιμοποιηθεί μόνο για βαριά ποινικά αδικήματα όπως εμπορία ναρκωτικών, σωματεμπορία, ξέπλυμα μαύρου χρήματος κλπ) για να διώξει διαδηλωτές. Αποτελεί ξεκάθαρα μια προσπάθεια αναβάθμισης της διεθνοποιημένης καταστολής και μια απόπειρα ποινικοποίησης των κοινωνικών αγώνων και της συνάντησης των κινημάτων σε πανευρωπαϊκό επίπεδο. Ταυτόχρονα αποτελεί ένα στοίχημα όλων των κομματιών του ευρωπαϊκού - ανταγωνιστικού κινήματος να μπεί ένα φρένο σε αυτές τις κατασταλτικές μεθοδεύσεις μπλοκάροντας στην πράξη τις εκδόσεις.

Την περίοδο 2008-2010, με το ξέσπασμα της ύφεσης λόγω της παγκόσμιας καπιταλιστικής κρίσης στις ευρωπαϊκές οικονομίες, τα κράτη-μέλη της ΕΕ για να σώσουν το (διεθνές) χρηματοπιστωτικό σύστημα έτρεξαν να πάρουν μέτρα για να κρατικοποιήσουν την μεγάλη χασούρα του. Πρώτο το ελληνικό κράτος και έπειτα και άλλα κράτη της Ευρωζώνης. Βέβαια, αυτό από μόνο του δεν θα έλυνε τίποτα, επειδή η «κρίση του χρηματοπιστωτισμού» δεν εκφράζει παρά μια κρίση της παραγωγής κι αναπαραγωγής του κεφαλαίου. Οπότε το πρόβλημα έπρεπε να χτυπηθεί στη ρίζα του: η υποτίμηση της εργατικής δύναμης και το σακάτεμα της ζωής των προλετάριων, με σκοπό το ξεπέρασμα της κρίσης με πιο ευνοϊκούς όρους κερδοφορίας για το κεφάλαιο.

Έτσι, οι ντόπιοι και διεθνείς καπιταλιστές και οι κυβερνήσεις τους, ξεκίνησαν να εφαρμόζουν μέτρα λιτότητας ή να μπαίνουν σε αυστηρά προγράμματα δομικής προσαρμογής. Μέτρα, που είναι γνωστά σε εμάς εδώ ως «μνημόνια» και που συνεχίζει να ψηφίζει και να εφαρμόζει η συγκυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ, όπως οι περικοπές των μισθών, συντάξεων κι επιδομάτων, οι μειώσεις των δημοσίων δαπανών, η αύξηση της φορολογίας σε τρόφιμα κι είδη πρώτης ανάγκης, οι ιδιωτικοποιήσεις κι η απελευθέρωση των απολύσεων, η αύξηση των ορίων ηλικίας συνταξιοδότησης κλπ.

4.

Όλα αυτά θα μπορούσαν να επιβληθούν μόνο μέσα από μια μόνιμη «κατάσταση έκτακτης ανάγκης», που εκτός από την πολιτική του «δημόσιου χρέους» ως μοχλό επιβολής και τρομοκρατίας έρχεται και μέσα από την απόσυρση του «κράτους πρόνοιας» και την αντικατάστασή του με ένα «κράτος ασφάλειας». Πτυχές της ίδιας στρατηγικής διαχείρισης της κρίσης από το κεφάλαιο για την επιβολή νέων κανόνων πειθάρχησης και εκμετάλλευσης των «από τα κάτω».

Ένα γενικευμένο «καθεστώς έκτακτης ανάγκης» επιβάλλεται βήμα βήμα σε όλη την Ευρώπη με αφορμή την απειλή της «ισλαμικής τρομοκρατίας», με μια ευρεία στρατικοποίηση των δυτικών μητροπόλεων. Μια μεγάλη σε κλίμακα εκστρατεία φόβου και απόλυτου ελέγχου που ξεκινάει από εφόδους σε σπίτια ακτιβιστών, απαγόρευση διαδηλώσεων, θέσπιση νέων αντιτρομοκρατικών νόμων και καταλήγει σε περιπολίες στρατών στους δρόμους. Κι είναι γνωστό ότι όλο αυτό το πολεμικό περιβάλλον δεν στρέφεται μόνο ενάντια στους μετανάστες/στριες που καταφέρνουν και καταφθάνουν στην Ευρώπη από τις εμπόλεμες ζώνες της Αφρικής και της Ασίας, αλλά και σε όλους εκείνους που επιλέγουν σήμερα και αύριο να βγουν στους δρόμους και να διαδηλώσουν κόντρα στις πολιτικές λιτότητας και υποτίμησης, στην Ευρώπη-φρούριο, στη σιγή νεκροταφείου που πάει να επιβληθεί και να γίνει ο κανόνας.

2/1/2016

Οι 5 εκζητούμενοι από τις Ιταλικές αρχές

Η πολιτισμένη βαρβαρότητα του κέρδους

ή άλλες ιστορίες για πολιτιστικές πρωτεύουσες

Πηγαίνοντας πίσω στο χρόνο και συγκεκριμένα στο έτος 1971, η δικτατορία των συνταγματαρχών, ιδρύει το υπουργείο πολιτισμού και επιστημών. Σκοπός τους ήταν, τόσο να χτυπήσουν τον αντικαθεστωτικό λόγο, που μπορεί να παραγόταν μέσω πολιτιστικών-καλλιτεχνικών εκδηλώσεων και δημιουργιών, με τη λογοκρισία και την απαγόρευση, όσο και να διατηρήσουν και να γιγαντώσουν στο φαντασιακό της κοινωνίας, την ιδέα της εθνικής και πολιτισμικής ανωτερότητας, συνδυάζοντας τον αρχαίο ελληνικό πολιτισμό με την ορθόδοξη χριστιανική πίστη και γεγονότα της νεότερης ελληνικής ιστορίας.

Με την πτώση της δικτατορίας, το υπουργείο πολιτισμού και επιστημών μετονομάζεται σε υπουργείο πολιτισμού και διατηρείται σε όλες τις κυβερνήσεις της μεταπολίτευσης. Ήδη από τα μετεμφυλιακά χρόνια, το ελληνικό Κράτος προσπαθεί να μετατοπίσει την κυρίαρχη ελληνική κουλτούρα προς τα πρότυπα των αναπτυγμένων δυτικών πολιτισμών, εξυπηρετώντας τα πολιτικά και οικονομικά συμφέροντα της κυριαρχίας, μέσα στο ευρύτερο πλαίσιο του ψυχροπολεμικού ανταγωνισμού, όπου η επιρροή των δυτικών προτύπων ήταν στο προσκήνιο.

Ο θεσμός της «πολιτιστικής πρωτεύουσας της Ευρώπης» θεσπίζεται το 1985 με πρωτοβουλία της τότε υπουργού πολιτισμού Μελίνας Μερκούρη, η οποία λαϊκίστικα ανάγει τον πολιτισμό σε «βαριά βιομηχανία» της χώρας. Από τότε, κάθε χρόνο, μία ή και περισσότερες πόλεις από μία ή δύο χώρες, αναλαμβάνουν την οργάνωσή της. Στην Ελλάδα, έχουν ήδη υπάρξει ως πολιτιστικές πρωτεύουσες η Αθήνα το 1985, η Θεσσαλονίκη το 1997 και η Πάτρα το 2006.

Τι πολιτισμό θα πουλήσουμε το 2021;

Η καμπάνια που έχει ξεκινήσει ο δήμος Ιωαννίνων (όπως και άλλοι δήμοι πανελλαδικά, αφού έχουν θέσει υποψηφιότητα για το 2021 οι εξής: Ιωάννινα, Βόλος, Λάρισα, Άμφισσα, Μεσολόγγι, Σάμος, Ρόδος, Μυτιλήνη, Ελευσίνα, Πειραιάς, Καλαμάτα και Κέρκυρα) στο πλαίσιο αυτού του θεσμού, μονοπωλεί την τοπική επικαιρότητα. Με πρόσχημα την ανάδειξη της πολιτισμικής ανάπτυξης, δηλαδή την πολιτιστική δράση (υλικά και πνευματικά έργα, δραστηριότητες και έθιμα) και την πνευματική καλλιέργεια (αξίες, παραδόσεις, παιδεία, μόρφωση, αισθητική, εκλέπτυνση συμπεριφοράς), πάντα στα πρότυπα της δυτικής εξευγενισμένης κουλτούρας και του καθωσπρεπισμού, προσπαθεί να κερδίσει λίγη από την αίγλη της δημοσιότητας, ώστε να πάρει μια γεύση ανάπτυξης από τον τουρισμό. Όπως και να αποσπάσει ένα διόλου ευκαταφρόνητο ποσό απ' τον κρατικό και ευρωπαϊκό κορβανά, για έργα υποδομής και ανάπλασης.

Όλα αυτά, με έναν οξύμωρο τρόπο, συμβαίνουν την ώρα που βιώνουμε τη μεγαλύτερη προσφυγική κρίση, τουλάχιστον μεταπολεμικά. Το «πολιτισμένο» ελληνικό Κράτος, δείχνει τη «φιλοξενία» του στους μετανάστες, οι οποίοι προσπαθούν να ξεφύγουν από τον πόλεμο και το θάνατο που σπέρνουν οι δυτικές χώρες (μεταξύ αυτών και η Ελλάδα), υψώνοντας φράγματα με συρματοπλέγματα, σκοτώνοντας και πνίγοντάς τους στα νερά του Αιγαίου. Την ίδια στιγμή, ακροδεξιές οργανώσεις και νεοναζιστικά κόμματα διατηρούν ή και αυξάνουν τις δυνάμεις τους σε Ελλάδα και Ε.Ε, ενώ ένα μέρος της κοινωνίας αναπαράγει τη ρητορική μίσους, αλλά και εκμεταλλεύεται τους πρόσφυγες.

Απ' ό,τι φαίνεται, υπάρχουν ξένοι «πολιτισμένοι» και ξένοι «απολίτιστοι». Ο διαχωρισμός βέβαια έχει να κάνει με το αν έχουν χρήματα να διαθέσουν στην ελληνική αγορά ή όχι. Αυτό δείχνουν τα πογκρόμ που δέχονται οι μετανάστες από «πολιτισμένους» νεοναζί, από την εκμετάλλευση, τη σκλαβιά και το ρατσισμό που βίωναν και βιώνουν οι άνθρωποι αυτοί σε διάφορες «Μανωλάδες», από επιχειρήσεις «σκούπα» της ελληνικής αστυνομίας (όπως η επιχείρηση «Ξένιος Ζευς» 2-3/8/2012) και από αμέτρητα περιστατικά σωματικής και ψυχολογικής βίας, που έλαβαν χώρα, σε δρόμους, πλατείες, αστυνομικά τμήματα και στους χώρους εργασίας μέχρι σήμερα.

Ήδη από τα μετεμφυλιακά χρόνια, το ελληνικό Κράτος προσπαθεί να μετατοπίσει την κυρίαρχη ελληνική κουλτούρα προς τα πρότυπα των αναπτυγμένων δυτικών πολιτισμών, εξυπηρετώντας τα πολιτικά και οικονομικά συμφέροντα της κυριαρχίας, μέσα στο ευρύτερο πλαίσιο του ψυχροπολεμικού ανταγωνισμού, όπου η επιρροή των δυτικών προτύπων ήταν στο προσκήνιο.

Η εικόνα, των εξαθλιωμένων ανθρώπων στα κέντρα των πόλεων, που κατά βάση ανήκουν στην εργατική τάξη, δε συνάδει με τα πολιτιστικά πρότυπα της σύγχρονης Ελλάδας. Δε συνάδει επίσης και με οποιαδήποτε έκφραση πολιτικού περιεχομένου, που μπορεί να υπερασπίζεται τα συμφέροντα αυτών των ανθρώπων και να έρχεται σε αντίθεση με τα κρατικά και εθνικά ιδεώδη, το ρατσισμό, την εκμετάλλευση, το σεξισμό και τον πολιτισμό τους.

Έτσι, δεν είναι τυχαίο το γεγονός της εκκένωσης της κατάληψης Βίλα Βαρβάρα στη Θεσσαλονίκη το 1997, ενώ κι ο δήμος Ιωαννίνων, σύμφωνα με το παραπάνω σκεπτικό, έχει ξεκινήσει μια ολομέτωπη επίθεση. Περιθωριοποιούν και λογοκρίνουν (σαν άλλοτε) τα αντιστεκόμενα κομμάτια της τοπικής κοινωνίας, βάζοντας δημοτικούς υπαλλήλους να κατεβάζουν τις πολιτικές αφίσες, αφήνοντας εννοείται τις εμπορικές, οι οποίες αποφέρουν κέρδος.

Την ίδια στιγμή έχουν ξεκινήσει να «καθαρίζουν» το κέντρο της πόλης, από τα αδέσποτα σκυλιά, με πρόφαση ένα μεμονωμένο περιστατικό (επίθεση σκύλου σε άνθρωπο) και προφανώς απ' ό,τι στο μυαλό τους μοιάζει να περισσεύει. Ποιος ξέρει; Μετά τα αδέσποτα σκυλιά μπορεί να κυνηγήσουν και τους «αδέσποτους ανθρώπους». Η φασιστική τακτική της στοχοποίησης ολόκληρων πληθυσμών δεν είναι κάτι καινούριο. Το έχουμε δει να συμβαίνει, άλλοτε με τους οικονομικούς μετανάστες από την Αλβανία τη δεκαετία του '90, τους Πακιστανούς αργότερα, τους Σύριους πρόσφυγες σήμερα κ.ο.κ.

Μια ωραία ατμόσφαιρα κάτω από τα τιμημένα μάρμαρα του Παρθενώνα. Αθήνα, 1985.

Ποιο χέρι σε ποια τσέπη;

Το οικονομικό κομμάτι που αφορά αυτό το θεσμό και το οποίο είναι διπλής σημασίας, είναι ακόμη ένας λόγος που οι τοπικοί άρχοντες κάνουν ό,τι περνάει από το χέρι τους για να κερδίσουν το διαγωνισμό. Από τη μια, δεδομένων των δραματικά μειωμένων επιχορηγήσεων και κονδυλίων από το Κράτος προς τους δήμους εν μέσω της οικονομικής κρίσης, σημαίνει χρυσή ευκαιρία κατασπατάλησης δημόσιου χρήματος. Ποιος μπορεί να ξεχάσει τις υπερκοστολογήσεις των κατασκευαστικών έργων, στα πλαίσια της «πολιτιστικής πρωτεύουσας» της Θεσσαλονίκης το 1997, της Πάτρας το 2006, αλλά και των ολυμπιακών αγώνων του 2004, που γέμισαν τις τσέπες εξουσίας και αφεντικών με αμύθητα ποσά; Συγχρόνως, αναδομούν τα κέντρα των πόλεων, δημιουργώντας τα αποστειρωμένα αυτά περιβάλλοντα των εμπορικών κέντρων και καταναλωτικών παραδείσων, όπου χαύνοι καταναλωτές θα μπορούν να ξοδέψουν. Με αυτό τον τρόπο, προσπαθούν να δώσουν το φιλί της ζωής στον θρυμματισμένο από την κρίση εμπορικό κλάδο, δίνοντας φυσικά πάτημα σε μικρά και μεγάλα αφεντικά, να εκμεταλλεύονται την εργασία και την υπεραξία των εργαζομένων με χειρότερους ακόμη όρους. Τα «αναβαθμισμένα» αυτά εμπορικά κέντρα, γίνονται οι χώροι κοινωνικοποίησης του ανθρώπου ενισχύοντας την κατασκευασμένη από τον καπιταλισμό "αξία" που υπαγορεύει το: «πρέπει να βγάζουμε, να κερδίζουμε λεφτά», μετατρέποντας την κοινωνία σε κοινωνία του Κεφαλαίου στην οποία υποκλίνονται άπαντες.

Εν κατακλείδι, όσοι επιδίδονται σε τέτοιου είδους εκστρατείες, δεν έχουν τίποτε άλλο στο μυαλό τους παρά το κέρδος στις πλάτες των εργαζομένων, ενώ ο μακροπρόθεσμος στόχος, αντιλαμβανόμενοι το συμφέρον τους, είναι η διαιώνιση της καταπιεστικής και φθοροποιού κυριαρχίας του Κράτους.

Xristov

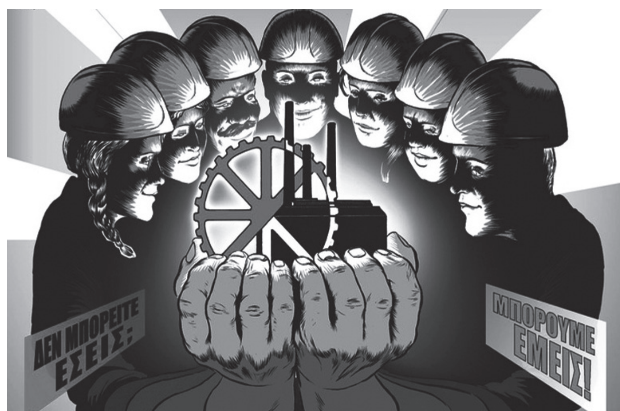
Εδραιώνουμε και εξελίσσουμε το αυτοδιαχειριστικό εγχείρημα της ΒΙΟΜΕ

Η εξάμηνη αναστολή των πλειστηριασμών των οικοπέδων όπου βρίσκονται οι εγκαταστάσεις της ΒΙΟΜΕ αποτελεί μια πρώτη μικρή νίκη του μεγάλου κινήματος αλληλεγγύης και υποστήριξης του αυτοδιαχειριστικού εγχειρήματος και του αγώνα των εργαζομένων της ΒΙΟΜΕ που έχει αναπτυχθεί τα τελευταία χρόνια τόσο στη χώρα μας όσο και διεθνώς. Άλλωστε η σχετική ρύθμιση έγινε μετά την αγωνιστική ματαίωση των πρώτων πλειστηριασμών από τις δυνάμεις του κινήματος, κάτι που έκανε σαφές προς όλους ότι η απόπειρα καταστολής της αυτοδιαχειριζόμενης ΒΙΟΜΕ μέσω του πλειστηριασμού των εγκαταστάσεών της και της έξωσης των εργαζομένων από εκεί δεν θα ήταν καθόλου εύκολη υπόθεση...

Ωστόσο, η ρύθμιση αυτή προφανώς δεν λύνει το πρόβλημα αλλά απλώς το μεταθέτει χρονικά, και γι' αυτό δεν επιτρέπει κανέναν εφησυχασμό. Το διάστημα αυτό ο αγώνας μας πρέπει να κλιμακωθεί και το εγχείρημα της παραγωγής χωρίς αφεντικά και εκμετάλλευση να εδραιωθεί ακόμη περισσότερο κοινωνικά, στον κόσμο και τις δομές του μάχιμου κοινωνικού και εργατικού κινήματος και της αλληλεγγύης, εκεί δηλαδή απ' όπου άντλησε αποκλειστικά τη "νομιμότητα" και την αντοχή του όλα αυτά τα χρόνια. Όχι μόνο δεν επαναπαυόμαστε, αλλά μαζί με όλους/ες τους αλληλέγγυους/ες θα αναπτύξουμε παραπέρα τις δράσεις μας με την απαίτηση μέχρι το πέρας του εξαμήνου το παράδειγμα της ΒΙΟΜΕ, της εργατικής αυτοδιεύθυνσης και του κοινωνικού ελέγχου της παραγωγής, να γίνει σεβαστό και να αφεθεί να αναπτύξει απερίσπαστο τις δυνατότητές του για ζωή με αξιοπρέπεια, ισότητα, αλληλεγγύη, και συνεργατική δημιουργία για τις ανάγκες της κοινωνίας.

Θέλουμε να κάνουμε για άλλη μια φορά καθαρό ότι δεν μας αφορούν παιχνίδια δήθεν αντιπαραθέσεων με άλλα τμήματα εργαζομένων, όπως αυτά που επίμονα ενορχηστρώνει η εργοδοσία με ορμητήριό της το διοικητικό συμβούλιο του σωματείου των εργαζομένων της Φίλκεραμ - Τζόνσον. Με τους εργαζόμενους που διεκδικούν τα δεδουλευμένα και τα αυτονόητα δικαιώματά τους ήμασταν πάντα μαζί, και μάλιστα παλεύοντας στην πράξη γι' αυτά με απεργίες, επισχέσεις εργασίας και καταλήψεις. Άλλοι θα πρέπει να απολογηθούν -στην προκειμένη περίπτωση το Δ.Σ. του σωματείου της Φίλκεραμ- για την απροκάλυπτα φιλοεργοδοτική στάση τους όλα αυτά τα χρόνια, για την έλλειψη οποιασδήποτε αγωνιστικής κινητοποίησης απέναντι σε αυτούς που τους δημιούργησαν το πρόβλημα, την εργοδοσία και τις κυβερνητικές-κρατικές πολιτικές, και για την αντισυναδελφική και απεργοσπαστική στάση τους απέναντι στους εργαζόμενους της ΒΙΟΜΕ. Όπως έγραφε και το πανό τους στην όψιμη "αγωνιστική αφύπνισή" τους, συμπεριφέρονται και δρουν ως "οικοπεδούχοι" και όχι ως εργάτες.

Οι εργαζόμενοι της ΒΙΟΜΕ ήδη από την αρχή των προβλημάτων με την εργοδοσία της ΒΙΟΜΕ και της μητρικής της εταιρίας Φίλκεραμ -Τζόνσον, είχαμε καλέσει και προσπαθήσει συγκεκριμένα να δράσουμε από κοινού απέναντι στον κοινό εχθρό. Αλλά να δράσουμε μαχητικά, με απεργιακό αγώνα και κατάληψη των εργοστασίων, και όχι ως περιφερόμενοι σε συνδικαλιστικά, κομματικά και κυβερνητικά γραφεία περιμένοντας καρτερικά την εύνοια των ισχυρών. Δεν εισακουσθήκαμε και έτσι λόγω της αγωνιστικής τους απραξίας και της πρόσδεσής τους στις υποσχέσεις των αφεντικών, κινδυνεύουν σήμερα να μην πάρουν τίποτα. Δεν φταίνε οι εργαζόμενοι της ΒΙΟΜΕ που όλα αυτά τα χρόνια παλεύουν με νύχια και με δόντια για τα κοινά μας δίκια, αλλά ο δικός τους υποταγμένος εργοδοτικός συνδικαλισμός που τους έφερε στη σημερινή κατάσταση. Παρόλα αυτά από την αρχή ξεκαθαρίσαμε πως ζητάμε μόνο το διαχωρισμό του ενός οικοπέδου που βρίσκονται οι εγκαταστάσεις της ΒΙΟΜΕ κι ας προχωρήσουν με τα υπόλοιπα όπως αυτοί νομίζουν. Και ακόμη και αυτή την ύστατη στιγμή καλούμε τους εργαζόμενους της Φίλκεραμ Τζόνσον να διαχωριστούν από την επιζήμια για τους ίδιους τακτική του Δ.Σ. του σωματείου τους και να πάμε μαζί σε πραγματικό κοινό αγώνα για όλα όσα μας χρωστάνε τα αφεντικά.

Θέλουμε επίσης να ξεκαθαρίσουμε τη θέση μας ως προς την προσπάθεια που γίνεται στα ΕΝ.ΚΛΩ να βρεθεί ένας τρόπος επαναλειτουργίας των εργοστασίων. Σεβόμαστε και συμπαραστεκόμαστε στις προσπάθειες των εργαζομένων να διασώσουν θέσεις εργασίας. Ωστόσο το σχέδιο που έχουν προτείνει -και το οποίο υποστηρίζει και η κυβέρνηση- δεν έχει καμία σχέση με την αυτοδιαχείριση και με τον τρόπο λειτουργίας της ΒΙΟΜΕ, όπως (μάλλον σκόπιμα) εμφανίστηκε από τον τύπο. Πρόκειται για ένα πλαίσιο "εργατικής συμμετοχής" σε μια κλασική καπιταλιστική επιχείρηση (ανάλογες υπάρχουν θεσμοθετημένες εδώ και δεκαετίες σε όλες τις "αναπτυγμένες" καπιταλιστικές χώρες), όπου οι εργαζόμενοι συμμετέχουν μαζί με τις τράπεζες και το κράτος μετοχοποιώντας τις αξιώσεις που έχουν. Τα χρέη (ή έστω ένα μέρος τους) του παλιού εργοδότη γίνονται αποδεκτά και οι εργαζόμενοι ξεκινούν μια παραγωγική προσπάθεια κατά την οποία θα πρέπει αυτοί να τα αποπληρώσουν προς τις τράπεζες και το κράτος. Παράλληλα δεν θίγεται καθόλου η διευθυντική ιεραρχική και εκμεταλλευτική δομή της επιχείρησης, ενώ η συνδιοίκηση με τις τράπεζες και το κράτος αφαιρεί κάθε ανεξαρτησία από τους εργαζόμενους και τους εμπλέκει σε ένα αλλοτριωτικό κυνήγι κερδοφορίας και ανταγωνιστικών επιδόσεων. Στην Ελλάδα, είναι κλασικό το παράδειγμα, των προβληματικών επιχειρήσεων και του ΟΑΕ (Οργανισμός για την Ανασυγκρότηση των Επιχειρήσεων) στην δεκαετία του '80. Οι βιομήχανοι ξεκοκάλισαν τα θαλασσοδάνεια, φορτώνοντας τα χρέη τους στο κράτος και την ίδια στιγμή η διοίκηση των εργοστάσιων από τα golden boys της εποχής, την κρατική και κυβερνητική γραφειοκρατία, οδήγησαν τελικά, το '89, σαράντα μία μεγάλες επιχειρήσει σε οριστικό κλείσιμο και 54.500 εργαζόμενους απολυμένους.

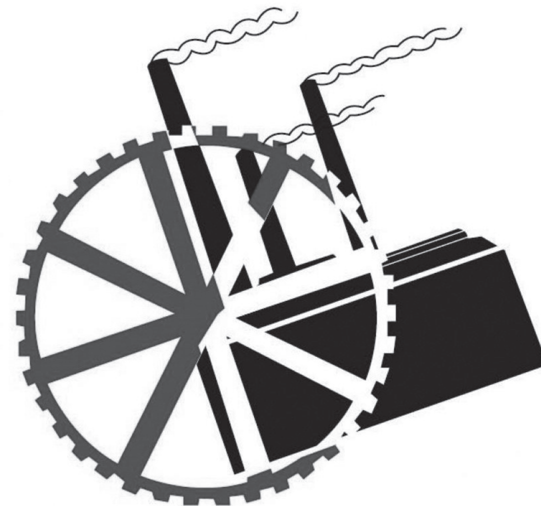
Το μοντέλο αυτό φαίνεται να ευνοεί και η κυβέρνηση μέσω του νόμου για την επαναλειτουργία κλειστών επιχειρήσεων, που έχει εξαγγείλει και προετοιμάζει. Η δική μας θέση είναι ότι οποιοδήποτε σχέδιο επαναλειτουργίας για να είναι στοιχειωδώς υπέρ των εργαζομένων πρέπει πριν απ' όλα να απαλλάσσει τους εργαζόμενους από τα χρέη των παλιών αφεντικών. Από κει και πέρα πρέπει να δίνεται η δυνατότητα στους εργαζόμενους να αυτοοργανωθούν και να επιλέξουν οι ίδιοι με αμεσοδημοκρατικές διαδικασίες βάσης τον τρόπο με τον οποίο θα δομήσουν τις εργασιακές και διοικητικές διαδικασίες της επιχείρησης. Στο πλαίσιο αυτό, εμείς καλούμε τους εργαζόμενους να πάρουν τις επιχειρήσεις πραγματικά στα χέρια τους, με συλλογική αυτοδιεύθυνση και ισότιμη συμμετοχή όλων, χωρίς ιεραρχίες και διακρίσεις, με προσανατολισμό στην κάλυψη πραγματικών κοινωνικών αναγκών και εξασφάλιση του κοινωνικού ελέγχου στην παραγωγή. Το θεσμικό πλαίσιο θα πρέπει να σέβεται την αυτονομία των συνεργατικών εγχειρημάτων και να τα απαλλάσσει απ' όλα τα ιδιοκτησιακά, νομικά και γραφειοκρατικά εμπόδια που τους φράσσουν το δρόμο.

Ξέρουμε πολύ καλά ότι κανένα θεσμικό πλαίσιο δεν μπορεί να εξασφαλίσει αυτά που κατακτάμε στην πράξη και υπερασπίζονται κοινωνικά. Με αυτή την πεποίθηση, ενόψει της τρίτης επετείου από την ντε φάκτο έναρξη λειτουργίας της ΒΙΟΜΕ υπό εργατική αυτοδιεύθυνση, μετά από τρία χρόνια που αποδεικνύουν ότι η αυτοδιαχείριση δεν είναι ουτοπία, ότι αποτελεί άμεση και ρεαλιστική εναλλακτική αξιοπρέπειας, αυτονομίας και ελευθερίας, απέναντι στο κυρίαρχο καθεστώς της ανεργίας, της εκμετάλλευσης και της εξαθλίωσης, είμαστε ακόμη περισσότερο πεισμένοι και αποφασισμένοι να μην εγκαταλείψουμε αυτά που μας ανήκουν κι αυτά που κατακτήσαμε, να φυτέψουμε πάνω στα ερείπια μαζί με την κοινωνία και για την κοινωνία, τους σπόρους μιας ζωής ελεύθερης συνεργατικής δημιουργίας, από όλους για όλους.

Σας καλούμε στις εκδηλώσεις που θα γίνουν στο ελεύθερο αυτοδιαχειριζόμενο εργοστάσιο της ΒΙΟΜΕ την Κυριακή 14 Φλεβάρη, για να γιορτάσουμε τις κοινές μας κατακτήσεις και να συναποφασίσουμε τα επόμενα βήματα της αναγκαίας κοινωνικής και εργατικής αντεπίθεσης.

Συνεχίζουμε αποφασιστικά τον αγώνα για να περάσουν τα εργοστάσια στα χέρια των εργατών και η παραγωγή στα χέρια της κοινωνίας.

11/01/2016
Σ.Ε. ΒΙΟΜΕ

Άλλος για Χίο τράβηξε, πήγε... κι άλλος για Μυτιλήνη...

Μια απόπειρα συνοπτικής ενημέρωσης σχετικά με τους πρόσφυγες στη Λέσβο

Η Λέσβος, όπως και τα περισσότερα νησιά της χώρας, αποτελούσε πρωταρχικά έναν τόπο καλοκαιρινής αναψυχής, περιβαλλοντικού τουρισμού και ανάπαυσης. Αυτά για τους Ευρωπαίους (και Έλληνες) τουρίστες που κάθε Αύγουστο αναζητούν να εκπληρώσουν την ανάγκη τους για ολιγοήμερη παύση εργασιακών καθηκόντων και ξεκούραση σε κάποιο ηλιόλουστο νησί. Για τους ανθρωπους, όμως, που ζουν σε χώρες της Μέσης Ανατολής και της βόρειας Αφρικής, οι οποίοι βιώνουν καθημερινό οικονομικό πόλεμο, δυτικές στρατιωτικές παρεμβάσεις στα χωριά τους και συνεχείς εμφυλιακές συγκρούσεις, η Λέσβος αποτελεί μία από τις βασικές πύλες εισόδου προς την Ευρώπη.

Οι αφίξεις μεταναστών μέσω θαλάσσης από τα τουρκικά παράλια στη Λέσβο, αλλά και στα υπόλοιπα νησιά του βορειοανατολικού Αιγαίου, είναι σύνηθες φαινόμενο καθόλη τη διάρκεια της δεκαετίας του 2000, λόγω των κοντινών αποστάσεων μεταξύ των δύο ακτών. Ωστόσο, μετά την κατασκευή του φράχτη στα σύνορα του Έβρου στα τέλη του 2012, το μεταναστευτικό ρεύμα μετατοπίζεται σχεδόν αποκλειστικά προς τα νησιά, εκ των οποίων η Λέσβος ιεραρχείται ως η νούμερο ένα επιλογή. Τα δύο τελευταία χρόνια, με αποκορύφωμα το 2015, οι ροές όλο και αυξάνονται, ενώ μαζί με αυτές αυξάνεται και ο χώρος που παίρνει το «μεταναστευτικό/προσφυγικό ζήτημα» στο δημόσιο λόγο.

Τι πραγματικά συμβαίνει;

Πολλά γράφονται και ακούγονται τον τελευταίο καιρό σχετικά με όσα εκτυλίσσονται στη Λέσβο. Πράγματι, το νησί έχει τεθεί στο προσκήνιο της μεταναστευτικής πολιτικής, έχει δεχθεί την επίσκεψη του Έλληνα πρωθυπουργού δύο φορές μέσα σε δύο μήνες (Οκτώβρης και Νοέμβρης 2015), καθώς και επιφανών ευρωπαίων πολιτικών, έχει γίνει πόλος έλξης διεθνών ειδησεογραφικών ανταποκριτών και δημοσιογράφων και τόπος παρέμβασης δεκάδων μη κυβερνητικών οργανώσεων (ΜΚΟ). Αλλά ας τα πάρουμε από την αρχή.

Κατά τη διάρκεια του φετινού καλοκαιριού (2015), καθημερινά έφταναν στις λεσβιακές ακτές (Μόλυβος, Πέτρα, Σκάλα Συκαμιάς, Μυτιλήνη-νότιο τμήμα και σε άλλες, κυρίως – και όχι αποκλειστικά– ανατολικές ακτές) εκατοντάδες άνθρωποι, στοιβαγμένοι σε βάρκες μικρής χωρητικότητας, οι οποίοι κατευθύνονταν πεζή ή με μισθωμένα πούλμαν στην πόλη της Μυτιλήνης, με σκοπό την καταγραφή τους και μετέπειτα, τη μεταφορά τους με πλοία της γραμμής στην Αθήνα. Οι εικόνες ανθρώπων περιπλανώμενων και αποκαμωμένων στους αυτοκινητόδρομους του ανατολικού τμήματος του νησιού ήταν μία καθημερινότητα. Τα τοπικά μέσα το διάστημα εκείνο σκορπούσαν αδιάκοπα την ξενοφοβία τους, αποθαρρύνοντας ντόπιους οδηγούς και οδηγούς ταξί από το να μεταφέρουν μετανάστες στην πόλη, στο κέντρο κράτησης στη Μόρια ή στον καταυλισμό του Καρά Τεπέ, καθώς θεωρείται παράνομη η μεταφορά ατόμων που στερούνται νομιμοποιητικών εγγράφων. Την ίδια στιγμή, όμως, άλλοι καλοθελητές οδηγοί χρέωναν τη μεταφορά αυτή με το κεφάλι εκμεταλλευόμενοι την άγνοια και την άμεση ανάγκη των μεταναστών για καταγραφή.

Οι υπηρεσίες καταγραφής και ταυτοποίησης των μεταναστών μέσα στους καλοκαιρινούς μήνες ήταν παντελώς ελλιπείς, με αποτέλεσμα οι άνθρωποι να περιμένουν επί μέρες εγκλωβισμένοι, προκειμένου να τους αποδοθούν τα έγγραφα που χρειάζονται για να βγάλουν εισιτήριο για Αθήνα. Έτσι, πολύ συχνά επιλέγουν να αποκλείσουν το δρόμο μπροστά από τον καταυλισμό στο Καρά Τεπέ, αξιώνοντας γρηγορότερη καταγραφή και καλύτερες συνθήκες διαβίωσης. Η απάντηση ήρθε σύντομα από το κράτος, το οποίο στέλνει στη Λέσβο, όχι υπαλλήλους για την αυτοποίηση των μεταναστών, αλλά ειδικές δυνάμεις καταστολής, οι οποίες λαμβάνουν θέση περιμετρικά του κέντρου κράτησης και έξω από τον καταυλισμό, καταστέλλοντας ουκ ολίγες φορές τις όποιες δυναμικές ενέργειες αντίδρασης των μεταναστών.

Οι ρυθμοί της καταγραφής θα παρέμεναν ως είχαν, αν φυσικά δεν επηρέαζαν την εικόνα της καθαρής και τουριστικής Μυτιλήνης. Η ορατότητα ενός φαινομένου είναι, άλλωστε, αυτή που μπορεί και το ανάγει σε πρόβλημα. Έτσι έγινε και στην περίπτωση των μεταναστών, όταν κατέλαβαν όλο σχεδόν το χώρο περιμετρικά του πάρκινγκ του λιμανιού, τα πάρκα της περιοχής του κέντρου και την κεντρική πλατεία της Μυτιλήνης, στήνοντας σκηνές ή περιμένοντας για το πλοίο. Έγιναν πρόβλημα, και όπως σε κάθε πρόβλημα, έπρεπε να βρεθεί μία λύση. Στις 4 Σεπτέμβρη (προεκλογική περίοδος), χωρίς καμία πρότερη ανακοίνωση, ομάδα του λιμενικού και ΜΑΤ εκκενώνουν βίαια (ξύλο, δακρυγόνα και κρότου-λάμψης) και καθαρίζουν με μάνικες νερού την περιοχή του λιμανιού, μεταφέροντας όλον τον κόσμο που κατέλυε εκεί στον καταυλισμό. Το ίδιο ακριβώς συνέβαινε και κάθε φορά που ανακοινωνόταν η επίσκεψη κάποιου επιφανούς πολιτικού προσώπου. Στις 6 Σεπτέμβρη πραγματοποιείται πορεία μεταναστών στο κέντρο της Μυτιλήνης, την ώρα που το δημοτικό συμβούλιο συνεδριάζει για ζητήματα που άπτονται του «μεταναστευτικού». Τις επόμενες ημέρες, σαν να είχε φτάσει ο κόμπος στο χτένι, στέλνονται υπάλληλοι για να στελεχώσουν τις υπηρεσίες καταγραφής και ξεκινά η μεταφορά μεταναστών από τα νησιά του βορειοανατολικού Αιγαίου προς τον Πειραιά με ειδικά επιχορηγούμενα πλοία (με 60 ευρώ εισιτήριο κατά τ' άλλα). Πράγματι, η πόλη απότομα αδειάζει και σταδιακά οι ρυθμοί αφίξεων-καταγραφών-αναχωρήσεων σχεδόν «ομαλοποιούνται».

Το διάστημα εκείνο, η παρουσία των ΜΚΟ και διάφορων ακόμα εθελοντικών οργανώσεων στην πόλη γίνεται πραγματικά έντονη. Οι ΜΚΟ που δραστηριοποιούνται πάνω σε ζητήματα μετανάστευσης, ανθρωπίνων δικαιωμάτων, παιδικής προστασίας, ιατρικής περίθαλψης, αλλά και άλλες, φαινομενικά άσχετες, συρρέουν στο νησί, αναζητώντας εθελοντές και βγάζοντας ανακοινώσεις για επικείμενες συμβάσεις-προσλήψεις για τη στελέχωση δομών του κέντρου κράτησης στη Μόρια και στο Καρά Τεπέ. Παράλληλα, κάποιες στέλνουν ομάδες τους σε ακτές του βόρειου τμήματος της Λέσβου για την πρώτη υποδοχή μεταναστών. Πρόσφατα μάλιστα, μία από τις μεγαλύτερες ΜΚΟ παγκοσμίως, η IRC (International Rescue Committee) πλήρωσε (χρηματοδοτήθηκε δηλαδή) αδρά για την κατασκευή camp φιλοξενίας κοντά στην παραλία της Εφταλούς, στην ευρύτερη περιοχή του Μολύβου.

Δομές και δράσεις έμπρακτης αλληλεγγύης

Πέρα όμως από τις ΜΚΟ, οι οποίες ως επί το πλείστον χρηματοδοτούνται από την Ευρωπαϊκή Ένωση –η οποία κατά τ' άλλα συμμετέχει ενεργά στις συρράξεις της Μέσης Ανατολής– στο νησί δραστηριοποιούνται ομάδες έμπρακτης αλληλεγγύης με τελείως διαφορετικά χαρακτηριστικά.

Από τον Οκτώβρη στην παραλία της Συκαμιάς (βόρεια Λέσβος) δραστηριοποιούνται μέλη της Αυτοοργανωμένης Πρωτοβουλίας Αλληλεγγύης από την Αθήνα, στήνοντας μία δομή που παρέχει μόνιμα και σταθερά στεγνά ρούχα, φαγητό και ιατρική φροντίδα στους ανθρώπους που φτάνουν με βάρκες στην ακτή. Η δομή, πλαισιωμένη πια από αρκετό αλληλέγγυο κόσμο, διατηρείται και παραμένει ενεργή μέχρι σήμερα, αν και οι μεταναστευτικές ροές κατά το Δεκέμβρη μετατοπίστηκαν στο νοτιότερο τμήμα του νησιού, λόγω της παρουσίας της Frontex και της τουρκικής συνοριοφυλακής στο βόρειο.

Επιπλέον, το Νοέμβρη έφτασε στη Μυτιλήνη μία ομάδα του αυτόνομου δικτύου NoBorder Kitchen με σκοπό να παρέχει φαγητό σε μετανάστες στην περιοχή Τσαμάκια. Η κουζίνα λειτουργεί καθημερινά και έχει πλαισιωθεί από αρκετό κόσμο, ενώ η ομάδα

παρέχει και ορισμένες σκηνές για τη φιλοξενία των μεταναστών κατά τη διάρκεια της νύχτας, πληροφορίες μετακίνησης και δρομολογίων και σε ορισμένες περιπτώσεις στεγνά ρούχα.

Οι δύο παραπάνω δομές στηρίζονται και πλαισιώνονται καθημερινά από τη λεσβιακή πρωτοβουλία αλληλεγγύης σε μετανάστες-τριες, η οποία δραστηριοποιείται από τον Οκτώβρη στην πόλη της Μυτιλήνης, επιδιώκοντας και μία ευρύτερη πολιτική παρέμβαση πάνω στο ζήτημα των μεταναστευτικών ροών στο νησί.

Και λίγα λόγια για την κατάληψη του πρώην εργατικού κέντρου

Τα ξημερώματα της 7ης Νοέμβρη ομάδα μεταναστών καταλαμβάνει το κτίριο του πρώην εργατικού κέντρου στη Μυτιλήνη, το οποίο παραμένει για χρόνια άδειο, λειτουργώντας παράτυπα (μιας και βρίσκεται στην ιδιοκτησία του ΟΑΕΔ) ως αποθήκη του εξοπλισμού του τοπικού ΚΚΕ. Ο βασικός στόχος της κατάληψης ήταν η κάλυψη της άμεσης στεγαστικής ανάγκης των δεκάδων μεταναστών που σε συνθήκες κρύου αναγκάζονταν να καταλύουν σε σκηνές στο λιμάνι της πόλης και η αυτοοργάνωσή τους, αδιαμεσολάβητα και έξω από την κάλυψη της οποιασδήποτε ΜΚΟ.

Την ακριβώς επόμενη ημέρα ομάδα του τοπικού ΚΚΕ κάνει την εμφάνισή της στην κατάληψη, παίρνοντας από μέσα οτιδήποτε τελεί υπό την ιδιοκτησία του κόμματος. Την Τρίτη 10/11 και αφού το εγχείρημα έχει πλαισιωθεί από αρκετούς αλληλέγγυους, ομάδα τριάντα περίπου κρανοφόρων Κνιτών κάνει την εμφάνισή της στην κατάληψη, βγάζοντας από μέσα άτομο της συνέλευσης των μεταναστών και ανακοινωνοντάς του ότι δεν είναι ευπρόσδεκτος μέσα στο κτίριο. Έκτοτε, η περιφρούρηση και η διαχείριση του εργατικού κέντρου περνάει στα χέρια τους, αν και πλέον το κτίριο είναι κλειστό και διπλαμπαρωμένο.

Τα υπόλοιπα, τα επισημαίνουν αρκετά γλαφυρά, οι ίδιοι οι μετανάστες, σε ανακοίνωση που έβγαλαν ακριβώς μετά την εκκένωση του χώρου από το ΚΚΕ:

«Από την άλλη πήραν την τελευταία σταγόνα αλατιού δειλά και δειλά και σχεδιασμένα με τραμπούκικο και φασιστικό τρόπο φώναζαν ότι "τώρα τέλειωσαν όλα. Εμείς σαν εργατικό κέντρο θα διαχειριστούμε το χώρο. Με τους μετανάστες μέσα, χωρίς την ομάδα των προσφύγων και μεταναστών που οργάνωσε την κατάληψη". Δηλαδή σύμφωνα με τα κοινωνικά φρονήματα του καθενός και της καθεμίας.

Και όπως πάντα δεν επιτρέπεται ο μετανάστης και ο πρόσφυγας να αυτοοργανωθεί. Κάθε αγώνας που δεν τον ελέγχουν είναι ανεπιθύμητος και θα κάνουν ό,τι περνάει από τα χέρια τους να τον καπελώσουν ή να τον σταματήσουν. Είχαμε τη βία και την απάνθρωπη συμπεριφορά της αστυνομίας. Είχαμε τις δολοφονίες των χρυσαυγιτών. Σήμερα έχουμε τον τραμπουκισμό του ΚΚΕ που προσπαθεί με πολύ φασιστικό και εξευτελιστικό τρόπο να μας επιβάλει τη γραμμή ή να μας εμποδίσει στον αγώνα που ξεκινήσαμε τις προηγούμενες 5 μέρες για διεκδίκηση του δικαιώματος στην αξιοπρέπεια και ενάντια στην εκμετάλλευση.

Σήμερα έχουμε τους κκέδες να θέλουν να μας εξουσιάζουν και να καπελώσουν αυτή την πρωτόγνωρη προσπάθεια αγώνα ενάντια στην εκμετάλλευση και την αδικία. να μην σέβονται το δικαίωμα των προσφύγων και των μεταναστών στην αυτοοργάνωση βγάζοντας αλλεργία σε κάθε αγώνα που δεν τον ελέγχουν.[...]»

Έχει γίνει λοιπόν η Λέσβος τόπος πολιτικής σημασίας. Τόπος που δε μπορεί να μείνει ανέπαφος από τις εξελίξεις στο μεταναστευτικό ζήτημα. Ο τόπος της πρώτης επαφής των μεταναστών με την Άλλη δύση.

Ανεμόσκαλα

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ

Μια κατάληψη για τους πρόσφυγες

Η Κατάληψη Ορφανοτροφείου στην Άνω Τούμπα

Στις 5 Δεκέμβρη, άνοιξε τις πόρτες η κατάληψη στέγης του πρώην Ορφανοτροφείου για τους πρόσφυγες και τους μετανάστες που μετά από δύο εβδομάδες εγκλωβισμού στα σύνορα λόγω της απαγόρευσης διέλευσης που τους έχει επιβληθεί από τις αρχές της ΠΓΔΜ, αποφάσισαν να επιστρέψουν στην Θεσσαλονίκη. Μέσα σε μόλις δύο μέρες αλληλέγγυοι κατάφεραν να επισκευάσουν αίθουσες του εγκαταλελειμμένου κτιρίου, προκειμένου να δημιουργηθεί άλλη μια αυτοοργανωμένη δομή που θα καλύπτει στεγαστικές αλλά και υλικές ανάγκες των μεταναστών, χτίζοντας εντός της και ένα δίκτυο ιατρικής και νομικής υποστήριξης.

Το κτίριο στο οποίο στεγάζεται η Κατάληψη Στέγης Μεταναστών Ορφανοτροφείο ανήκει στην εκκλησία, η οποία μέχρι τώρα δεν έχει δείξει και την πιο ανάλογη ευαισθησία. Λίγες ώρες μετά από ανακοίνωση του ακροδεξιού ρατσιστή Μητροπολίτη Άνθιμου, στην οποία καλούσε σε εκκένωση της κατάληψης καθώς και σε διαμαρτυρία έξω από το χώρο της κατάληψης από το ποίμνιό του, όλως τυχαίως κάνει την εμφάνισή του κείμενο από «αγανακτισμένους» κατοίκους που επίσης καλούν σε εκκένωση της κατάληψης. Την πρώτη μέρα λοιπόν μετά την είσοδο των αλληλέγγυων στο χώρο της κατάληψης, έγινε μια πρώτη επίσκεψη από περίπου είκοσι παπάδες της διπλανής εκκλησίας μαζί με ασφαλίτες και αναφέρθηκε ένα σχέδιο κατεδάφισης του κτιρίου για τις 20 Γενάρη στην προσπάθειά τους να προστατεύσουν την ιδιοκτησία τους.

Αρχικά με πολύ ανεβασμένους τόνους «ευλόγησαν τα γένια τους» παραθέτοντας τα χρόνια συσσίτιά τους και τις κινήσεις αλληλεγγύης που πραγματοποιούν κατά καιρούς αμφισβητώντας το λόγο ύπαρξης της κατάληψης. Έπειτα κόσμος από τη γειτονιά και περαστικοί στάθηκαν στο πλευρό των καταληψιών με αποτέλεσμα οι παπάδες να χαλαρώσουν και να αλλάξουν τροπάρι αναφέροντας ότι το κτίριο είναι κατεδαφιστέο σύμφωνα με την πολεοδομία στις 26 (!) αυτή τη φορά του Γενάρη. Τελικά, αποχώρησαν αλλά παρέμειναν ομάδες ασφαλιτών και μια κλούβα αρκετά πιο χαμηλά στην οδό Λαμπράκη.

Εντωμεταξύ, είκοσι περίπου μετανάστες, εκ των οποίων μία οικογένεια, έφτασαν στον χώρο, ενώ αναμένονται άλλες δύο οικογένειες. Στην κουζίνα αλληλέγγυοι μαγειρεύουν το γεύμα του μεσημεριού και ήδη οι πρώτες προμήθειες από κόσμο της περιοχής και όχι μόνο έχει φτάσει. Οι ανάγκες σε στρώματα κουβέρτες, σεντόνια, καθαριστικά και είδη υγιεινής είναι μεγάλη. Στην είσοδο της κατάληψης στην οδό Λαμπράκη έχει αναρτηθεί η λίστα με τα είδη που χρειάζεται να συγκεντρωθούν. Η γειτονιά αγκαλιάζει σιγά σιγά τη δομή και κάτοικοι της Τούμπας έρχονται να βοηθήσουν τους αλληλέγγυους της κατάληψης.

Ο Othman, 27 χρονών, από το Μαρόκο έφυγε από την χώρα του όταν έχασε τη δουλειά του στο αεροδρόμιο της Casablanca. "Ταξίδεψα από την Σμύρνη σε μια βάρκα μαζί με ακόμη 57 πρόσφυγες. Κάποια στιγμή χάλασε η μαχανή και τρομοκρατηθήκαμε, ευτυχώς καταφέραμε να την βάλουμε μπρος και φτάσαμε σώοι στην Μυτιλήνη. Αυτή ήταν η πιο δύσκολη στιγμή για μένα. Έπειτα υπέμεινα 12 μέρες απίστευτης ταλαιπωρίας στην Ειδομένη στο κρύο και στις λάσπες. Διαμαρτυρηθήκαμε πολλές φορές ειρηνικά στο όνομα των Μαροκινών να ανοίξουν τα σύνορα. Πλέον δεν πιστεύω ότι θα ανοίξουν τα σύνορα και για μας αφού η πολιτική του διαχωρισμού που ακολουθούν οι ευρωπαϊκές χώρες είναι ρατσιστική. Είναι σαν να σου λένε ότι κάποιοι έχουν ανάγκη να ζήσουν ελεύθερα και κάποιοι όχι", λέει και προσθέτει: "Ήρθα εδώ χτες και ήταν το πρώτο βράδυ που κοιμήθηκα μετά από πολλές μέρες σαν μωρό. Υπήρχε ζέστη και πολλή αγάπη από τον κόσμο. Εδώ με σέβονται. Θέλω να προσπαθήσω να ξαναστήσω τη ζωή μου στη Θεσσαλονίκη και θα βοηθήσω και αυτούς που με βοηθούν τώρα. Ήδη απέκτησα φιλίες με τους υπόλοιπους μετανάστες και αυτές οι φιλίες είναι πιο δυνατές γιατί φτιάχνονται στα πιο δύσκολα".

Δίπλα του ο Μοχάμετ, 18 χρονών, επίσης από το Μαρόκο. Δείχνει το κεφάλι του που ήταν χτυπημένο από γκλομπ αστυνομικού τις μέρες της έντασης στην Ειδομένη. "Θέλω και εγώ να ξεκινήσω μια νέα ζωή για να βοηθήσω την οικογένεια μου που ζει στο Μαρόκο. Είμαστε όλοι διατεθειμένοι να βοηθήσουμε την προσπάθεια αυτή που κάνουν οι άνθρωποι στην κατάληψη εδώ", τονίζει.

Στις 7 Γενάρη πραγματοποιήθηκε πορεία γειτονιάς που καλέστηκε από την κατάληψη Ορφανοτροφείο. «Ξεκινώντας από το χώρο της κατάληψης, η πορεία έκανε ένα μεγάλο δρομολόγιο στη γειτονιά της Τούμπας, σε κεντρικούς δρόμους και γύρω στενά. Αλληλέγγυοι μαζί με μετανάστες φώναξαν συνθήματα σε διάφορες γλώσσες με κλίμα αγωνιστικότητας, δημιουργώντας έντονο παλμό. Πετάχτηκαν τρικάκια και μοιράστηκαν κείμενα. Υπήρχε επίσης ένα πανό για τον Oury Jalloh, μετανάστη από τη Σιέρα Λεόνε, ο οποίος είχε δολοφονηθεί από μπάτσους στο κελί του στο Ντεσάου το 2005. Η υπόθεση είχε παρουσιαστεί από μπάτσους ως αυτοπυρπόληση, ενώ ο Oury ήταν δεμένος πισθάγκωνα. Οι απανωτές δίκες των εμπλεκόμενων μπάτσων, τις οποίες ξεκίνησαν συγγενείς και αλληλέγγυοι του Oury, απέδειξαν την ξεκάθαρη ενοχή τους»

«Η αλληλεγγύη μας δομεί την αντίσταση απέναντι στην εξουσία, που στήνει σύνορα, φράχτες και στρατόπεδα συγκέντρωσης χαρακώνοντας την ανθρωπότητα, εντείνοντας τους διαχωρισμούς, θανατώνοντας τους πλεονάζοντες. Ο αγώνας για αξιοπρέπεια περνάει και μέσα από τον αγώνα για τους μετανάστες», αναφέρουν στην ανακοίνωσή τους οι αλληλέγγυοι κάνοντας κάλεσμα για συνεισφορά σε είδη αλλά και σε έμπρακτη βοήθεια.

Πηγές: altrethess.gr, kollectnews.org, www.facebook.com/katalipsistegismetanastonorfanotrofeio

Από την ανατολή της αλληλεγγύης στη δύση των ευφυών συνόρων

Τα χρόνια που διανύουμε, οι πολιτικοκοινωνικές εξελίξεις καλπάζουν με ρυθμούς που ζαλίζουν. Το μεταναστευτικό δε θα μπορούσε να είναι έξω και πέρα απ' αυτό, αντιθέτως! Σε αυτή τη περίπτωση, όμως, είναι ένα δράμι δυσκολότερο να εξεταστεί a priori και να δηλωθεί η εξέλιξη του. Οι πρόσφυγες που αναφέρεται ότι ήρθαν σαν τσουνάμι –ένα σεισμό που ξεκίνησε λίγα χρόνια πριν– και οι σταθερές με αυξανόμενους κατά περιόδους ρυθμούς μεταναστευτικές ροές ήρθαν για να μείνουν, οριστικά ή εποχιακά. Κατά περίπτωση το εποχιακό μπορεί να δηλώνει το τέλος ενός πολέμου και την ανοικοδόμηση μιας χώρας, εν γένει την μετατόπιση των καπιταλιστικών κέντρων.

«Ο Φουκώ τοποθέτησε τις πειθαρχικές κοινωνίες ανάμεσα στον 18ο και 19ο αιώνα· στο απόγειο τους έφτασαν στις αρχές του 20ου αιώνα. Προχώρησαν στην οργάνωση των μεγάλων χώρων εγκλεισμού. […] Είναι οι κοινωνίες του ελέγχου που έρχονται να αντικαταστήσουν τις πειθαρχικές κοινωνίες» (Gilles Deleuze, *Η Κοινωνία του Ελέγχου*, Εκδόσεις Ελευθεριακή Κουλτούρα, 1997).

Από την άλλη ο 21ος αιώνας εγκαινιάζει τα «ευφυή σύνορα».

Αντιγράφουμε από τον επίσημο σύνδεσμο της Ευρωπαϊκής Ένωσης: Η Frontex έχει διαδραματίσει καθοριστικό ρόλο όσον αφορά στην απάντηση στις προκλήσεις που αντιμετωπίζουν τα κράτη μέλη πρώτης γραμμής: πρόκειται για τη δημιουργία των λεγόμενων «κομβικών σημείων» (hotspots) ή των ομάδων υποστήριξης για τη διαχείριση των μεταναστευτικών ροών. Συγκεκριμένα, το Σύστημα Πληροφοριών Σένγκεν (SIS II έχει αναβαθμιστεί όσον αφορά τα βιομετρικά δεδομένα και τη διασύνδεση ειδοποιήσεων). Παράλληλα εφαρμόζεται επιθετικότερα το Σύστημα Πληροφοριών για τις Θεωρήσεις (VIS αναμένεται να καταστεί η μεγαλύτερη βάση βιομετρικών δεδομένων στον κόσμο) και η Eurodac, η ευρωπαϊκή βάση δεδομένων για την αντιπαραβολή δακτυλικών αποτυπωμάτων αιτούντων άσυλο. Επιπλέον χρησιμοποιούνται ένα Σύστημα Εισόδου/Εξόδου (EES) και ένα Πρόγραμμα Καταχώρισης Ταξιδιωτών (RTP).

Σε αυτό το σημείο να σημειώσουμε τις, μάλλον ευκόλως εννοούμενες, προθέσεις να δοθεί στη Frontex, ως εκ τούτου στις συν αυτώ λοιπούς συνεργάτες, υπερκρατικές εξουσιοδοτήσεις επέμβασης για την περαιτέρω διευκόλυνση του έργου της. Υπό αυτό το πρίσμα λοιπόν και δεδομένου ότι τα μεταναστευτικά και προσφυγικά ρεύματα δε μπορούν να σταματήσουν να έρχονται, ο νέος ανθρωπολογικός χάρτης της Ευρώπης αναμένεται πλήρως ελεγχόμενος. Ανταγωνιστικός, καθώς θα μπορεί να χρησιμοποιηθεί όσο εργατικό δυναμικό χρειάζεται και για όσο χρειάζεται, στοιχείο κομβικό για τον «τοπικό» καπιταλισμό μέσα στο σταθερά ανατρεπόμενο διεθνές οικονομικό γίγνεσθαι. Και όλα αυτά αρμέγοντας χελώνες ανθρωπισμού, υφαίνοντας τρομολαγνεία και, σαν καλός νταβατζής, σπρώχνοντας στην εκτός των τειχών αγορά των πολέμων και των φονταμενταλιστών, νέα όπλα καθαρά και αγιασμένα από το δισκοπότηρο της δύσης.

Ας μείνουμε όμως στο φαινομενικά εύκολο αλλά ουσιαστικότερο κομμάτι, αυτό του ανθρωπισμού. Σε μια φιλοσοφική θεώρηση του, ο ανθρωπισμός είναι ένας γενικός όρος που χρησιμοποιείται συνήθως για να αναφερθούμε σε όποια θεωρία θέτει τον άνθρωπο στο επίκεντρο των πραγμάτων. Τον λούζει μια παπική τρυφερότητα, εκείνη της στοργής του δυνατού προς τον αδύναμο, τόση όση ο δυνατός να μην ξεβολευτεί από τη θέση του, αλλά αντιθέτως να ενισχύσει αυτή την πολύτιμη ξεχωριστή μοναδική θέση. Σε μια ρεαλιστική απεικόνισή του, έχει να κάνει με την αναγνώριση των ανισοτήτων και την αναπαραγωγή τους.

Ο ανθρωπισμός στον 21ο αιώνα εκφράζεται μέσα από ένα ιδιοτελές πρίσμα παροδικής ατομικής εξύψωσης και τόσο ο «ευεργέτης» όσο και ο «ευεργετούμενος» παραγνωρίζουν την ύψιστη και βίαιη ανάγκη ανατροπής του υπάρχοντος, ακριβώς αυτού δηλαδή που έφερε τον δεύτερο στη θέση αυτή. Κάπως έτσι άλλωστε δεν αισθάνονται οι «δυτικοί», οι ΜΚΟ και οι φοροαπαλαχθέντες δωρητές φιλάνθρωποι; Και αν όλοι αυτοί δεν χωράνε στην ίδια κατηγορία, ειδοποιός διαφορά τους αποτελεί η εξής μια: οι μεν πρώτοι λόγω θέσης και από θέσης διεκδικούν το προνόμιο της ουδετερότητας, οι τελευταίοι, όμως, δεν επιτρέπουν για τον εαυτό τους αυτές τις ψευδαισθήσεις. Αντιθέτως. Η καπιταλιστική μηχανή όμως χρειάζεται και τους δύο.

Από την άλλη, η αλληλεγγύη έχει πολιτικές απαρχές και στοχεύει και σε πολιτικό τέλος. Έχει ανιδιοτελή θέλω που προβάλλονται στο αίσθημα ενότητας, αλληλοβοήθειας και κοινών συμφερόντων και ιδιοτελείς σκοπούς, το χτίσιμο μιας άλλης κοινωνίας. Εκφράζεται από αυτούς που αναγνωρίζουν ότι η «κρίση» θα λήξει μόνο με την διάχυση της ελεύθερης ισότιμης συνύπαρξης ανεξαρτήτως φύλου, φυλής, ηλικίας, σεξουαλικής προτίμησης ή ό,τι άλλο μπορεί να θεωρηθεί ιδιαιτερότητα.

Πανελλαδικός χάρτης σημείων συλλογής ειδών για πρόσφυγες εδώ:
http://kollectnews.org/2015/09/16/πανελλαδικός-χάρτης-σημείων-συλλογή/

ΑΡ

Κατά τη διάρκεια της προσφυγικής κρίσης, τόσο στην κατάληψη Νοταρά όσο και σε άλλες δομές, μπορούσες να διακρίνεις την πολυπλοκότητα της κατάστασης στις διαφορετικές περιπτώσεις ανθρώπων που πέρασαν τα σύνορα και εν τέλει έφτασαν –σαν αρχικά ενδιάμεσο σταθμό– στην Αθήνα. Οι προσφυγικές/μεταναστευτικές ροές εάν ειδωθούν σαν αυτό που πραγματικά είναι, δηλαδή χιλιάδες διαφορετικοί άνθρωποι, με χιλιάδες διαδρομές αλλά και διαφορετικές αφετηρίες, αναδεικνύουν ένα ολόκληρο κόσμο από συμπεριφορές, σχέσεις και αντιλήψεις, που είναι αδύνατο να εντοπιστούν όσο η αλληλεπίδραση του κοινωνικού κινήματος γίνεται μονομερώς ή ακόμα χειρότερα βυθίζεται στην ανυπαρξία και την αριθμοκεντρική φλυαρία των δελτίων ειδήσεων. Οικογένειες από το Αφγανιστάν με κοσμική «ευρωπαϊκή» αντίληψη και αντίστοιχα υπερσυντηρητικοί κάτοικοι της επαρχίας, καθηγητές πανεπιστημίου από τη Συρία και χουλιγκάνοι από το Μαρόκο με αντιμπατσικά τατουάζ, αντικαθεστωτικοί, αλλά και νεόπτωχοι αστοί, θρησκόληπτοι άντρες αλλά και γυναίκες χωρίς μαντήλες, ατομιστές ή ακόμα και κοινωνικοί κανίβαλοι και από την άλλη άνθρωποι με συνείδηση που αλληλεπιδρούν με τους αλληλέγγυους, μετανάστες και πολιτικοί πρόσφυγες, αποτελούν κάποιες από τις δεκάδες περιπτώσεις ανθρώπων που συρρέουν στη Ευρώπη αφήνοντας πίσω τους τα ημικατεστραμμένα εδάφη της καπιταλιστικής περιφέρειας.

Ανάμεσα στις εκατοντάδες περιπτώσεις ανθρώπων είναι και κάποιες που αξίζουν ιδιαίτερη αναφορά. Η Μ., μετά την σύντομη παραμονή της στην Αθήνα, θα αφήσει την οικογένεια της στην Ειδομένη για να επιστρέψει στα Εξάρχεια, όπου μετά από δύο μέρες θα βγάλει τη μαντήλα και έκτοτε θα προσαρμοστεί στο νέο –ακραία διαφορετικό– κοινωνικό τοπίο, στο οποίο αναμένεται να ζήσει το επόμενο χρονικό διάστημα. Ο Κ., η Λ. και η Τ, πατέρας και δύο κόρες, η δεύτερη με σύνδρομο down, πρόσφυγες από τη Συρία, παρέμειναν στη Νοταρά επί ένα μήνα, περιμένοντας να ολοκληρώσουν –ανεπιτυχώς– κάποιες γραφειοκρατικές λεπτομέρειες σχετικά με την προσφυγική τους ιδιότητα. Φεύγοντας άφησαν –δια χειρός του πατέρα– ένα γράμμα στο οποίο χαρακτηρίζει τους αλληλέγγυους «συντρόφους». Η Σ., καρκινοπαθής σε προχωρημένο στάδιο, λιγότερο από σαράντα χρονών, μόνη με τις δύο κόρες τις, 10 και 15 ετών έφυγαν για τα σύνορα παρά τις αντίθετες παραινέσεις των ανθρώπων της κατάληψης στη Νοταρά και αλληλέγγυων γιατρών. Και ο Ντ., αναρχικός από το Ιράν, που μετά τη σύλληψη της κοπέλας του, αναγκάστηκε να φύγει με το πρώτο καραβάνι Αφγανών προσφύγων που συνάντησε και τον οποίο συναντήσαμε στο ταε κβο ντο, τη στιγμή που έφευγε για Ειδομένη, δυστυχώς χωρίς τον κατάλληλο διερμηνέα. Περιπτώσεις ανθρώπων που χάνονται στους ρεαλισμούς των κλειστών συνόρων και στα hot spots – μηχανές ταξινόμησης ανθρώπων. Που οι φωνές τους καλύπτονται από τα τρομολαγνικά στριγκλίσματα της τηλεόρασης. Που πληρώνουν με τις ζωές τους πολλαπλούς διαχωρισμούς του ευρωπαϊκού απαρτχάιντ που οικοδομείται. Που δεν χωράνε στον πρώτο κόσμο του καπιταλισμού που συρρικνώνεται και περιχαρακώνεται με ιλιγγιώδη ταχύτητα.

Βαγιάν

Το Κέντρο Κράτησης Ελληνικού και η υπόθεση της Σάναα Τάλεμπ

Η συλλογικότητα Αλληλέγγυες-Αλληλέγγυοι Κρατουμένων στα Νότια δημιουργήθηκε το Νοέμβρη του 2014 όταν οι κρατούμενοι εξεγέρθηκαν στο Κέντρο Κράτησης Ελληνικού και πραγματοποιήθηκαν παρεμβάσεις αλληλεγγύης. Όσοι συμμετέχουμε σε αυτή τη συλλογικότητα προερχόμαστε από διάφορους πολιτικούς χώρους κι έχουμε κάποιες μίνιμουμ πολιτικές συμφωνίες: δρούμε αντιιεραρχικά κι αυτοοργανωμένα και κύριος στόχος μας είναι να κλείσουν τα κέντρα κράτησης. Πέρα από τις δράσεις μας, προσπαθούμε να ρίξουμε φως σε ένα χώρο που το κράτος θέλει να κρατήσει μακριά από τα βλέμματα της κοινωνίας. Αυτό το κατορθώνουμε μέσα από τη συχνή επαφή μας με τις έγκλειστες μετανάστριες κατά τη διάρκεια των επισκεπτηρίων. Αυτά τα επισκεπτήρια τα κερδίσαμε μετά από παρεμβάσεις στο κρατητήριο· προηγούμενα δεν μας επιτρεπόταν να δούμε κανένα κρατούμενο ή κρατούμενη.

Μετά τον Δεκέμβρη του 2014 το κέντρο κράτησης μετατράπηκε σε χώρο φυλάκισης γυναικών. Το μοναδικό «έγκλημα» των κρατουμένων είναι ότι δεν έχουν χαρτιά. Η πραγματικότητα εκεί μέσα είναι θλιβερή. Το φαγητό δεν τρώγεται. Υπάρχουν ελλείψεις στα πάντα: από είδη καθαριότητας και φάρμακα μέχρι λάμπες. Γιατρός, κοινωνική λειτουργός και ψυχολόγος δεν υπάρχουν πια, επειδή δεν ανανεώθηκαν οι συμβάσεις τους. Υπάρχουν αρκετοί δικηγόροι που, υποσχόμενοι αποφυλάκιση ή νομική βοήθεια για αίτηση ασύλου, τρώνε τα λεφτά των κρατουμένων και μετά τις εγκαταλείπουν. Τα επισκεπτήρια διαρκούν λίγα λεπτά για να προλάβουν να μιλήσουν όλες. Υπάρχουν τρεις θάλαμοι, αλλά το τηλέφωνο (υπο)λειτουργεί μόνο στον ένα. Σε κάποια επισκεπτήριά μας μέχρι και 20 γυναίκες συνωστίζονταν για να μας μιλήσουν. Όμως, η μεγαλύτερη αγωνία των γυναικών είναι η άγνωστη διάρκεια της φυλάκισης. Το τέλος της κράτησης είναι κάτι αβέβαιο. Ο ΣΥΡΙΖΑ διαφήμιζε ότι θα καταργούσε το δεκαοκτάμηνο και θα όριζε ως μέγιστο όριο κράτησης τους έξι μήνες, φροντίζοντας όμως να μην ψηφίσει κάποιον αντίστοιχο νόμο. Έτσι, υπάρχουν κρατούμενες που ενώ περιμένουν να αποφυλακιστούν στο εξάμηνο, βλέπουν να παρατείνεται ο εγκλεισμός τους κατά ένα τρίμηνο. Κάποιες άλλες μπορεί να αποφυλακιστούν πιο σύντομα, άλλες απελαύνονται. Από όσα γνωρίζουμε μέχρι τώρα, αν δεν συναινέσουν στην απέλασή τους, τρώνε ξύλο.

Στα τέλη του Οκτώβρη κι εμείς και οι κρατούμενες συνειδητοποιήσαμε ότι το εξάμηνο της κράτησης των μεταναστριών και των μεταναστών που είχε εξαγγείλει ο ΣΥΡΙΖΑ αποδεικνυόταν παραμύθι. Λίγο πριν τη λήξη των έξι μηνών, οι κρατούμενες έπαιρναν το χαρτί που παρέτεινε την κράτησή τους κατά τρεις μήνες. Στο κέντρο κράτησης επικρατούσε οργή για αυτό το ιδιόμορφο «καψώνι». Υπήρχε η πρόθεση να γίνει αποχή συσσιτίου και μας το έκαναν γνωστό. Σε συνεννόηση με συντρόφισσες και συντρόφους από άλλες συλλογικότητες, σκοπεύαμε να κάνουμε μια παρέμβαση στο κέντρο κράτησης την ημέρα που θα ξεκινούσε η αποχή συσσιτίου. Όμως, συνέβη ένα γεγονός που άλλαξε την κατάσταση.

Λίγες μέρες πριν την προγραμματισμένη παρέμβαση, πέντε κοπέλες από τη Γεωργία οδηγήθηκαν από το Ελληνικό στο αεροδρόμιο με σκοπό την απέλαση. Βρέθηκαν σε ένα χώρο μαζί με άλλους 40 μετανάστες και μετανάστριες. Όταν αρνήθηκαν την απέλαση, οι μπάτσοι τις πλάκωσαν στο ξύλο. Οι έγκλειστες στο Ελληνικό έμαθαν τηλεφωνικά για το περιστατικό και μας είπαν ότι οι πρώην συγκρατούμενές τους ήταν γεμάτες χτυπήματα και αίματα. Άρχισαν να φοβούνται ότι η αντίδρασή τους θα έδινε την ευκαιρία στους δεσμοφύλακές τους να τις αρπάξουν και να τις απελάσουν χωρίς να προλάβει να αντιδράσει ή να τις βοηθήσει κανείς.

Το Σάββατο στις 31/10 περίπου 55 συντρόφισσες και σύντροφοι βρεθήκαμε στο Κέντρο Κράτησης Ελληνικού με πανό στα χέρια και φωνάζοντας συνθήματα. Οι κρατούμενες ενθουσιάστηκαν με αυτή την κίνηση αλληλεγγύης και πολλές ήταν έτοιμες να κάνουν αποχή συσσιτίου. Όταν οι αλληλέγγυοι έφυγαν όμως, εμφανίστηκαν οι δεσμοφύλακες με χαρτιά στα χέρια κι έλεγαν πως όποια θέλει να κάνει αποχή συσσιτίου πρέπει να υπογράψει. Έτσι, υπονοώντας ότι θα υπάρξουν συνέπειες, πέτυχαν την υποχώρηση των κρατουμένων. Με την εξαίρεση της Σάναα Τάλεμπ και μιας άλλης κρατούμενης που απείχε από το συσσίτιο για δυο μέρες. Η Σάναα συνέχισε. Ήταν και είναι ακόμα πολύ οργισμένη με την παράταση της κράτησής της και θέλει επιτέλους να απελευθερωθεί. Είναι αποφασισμένη να αγωνιστεί για την ελευθερία της.

Την Πέμπτη 5/11 κι ενώ βρισκόταν σε αποχή συσσιτίου ήδη για πέντε μέρες, της ανακοινώθηκε ότι θα αφεθεί ελεύθερη. Ο ενθουσιασμός της Σάναα δεν κράτησε για πολύ. Μεταφέρθηκε με χειροπέδες σε περιπολικό και οδηγήθηκε στο υπόγειο πάρκινγκ της Πέτρου Ράλλη. Μετά από πολύωρη παραμονή εκεί, την πήγαν στο αεροδρόμιο. Κατάλαβε ότι την προόριζαν για απέλαση και αντιστάθηκε. Όπως μας είπε, την χτύπησαν, την τράβηξαν από τα μαλλιά, της έκλεισαν το στόμα με το χέρι. Κι όλα αυτά ενώ ήταν δεμένη χειροπόδαρα. Την γύρισαν στην Πέτρου Ράλλη και της φόρτωσαν κατηγορίες: απείθεια και καταστροφή περιπολικού. Για πρώτη φορά μετανάστρια κατηγορείται για απείθεια επειδή δεν συναίνεσε στην απέλασή της.

Μόλις το πληροφορηθήκαμε, συντρόφισσες και σύντροφοι έφτασαν στην Πέτρου Ράλλη κι αντιμετώπισαν την επιθετικότητα των μπάτσων.

Στην συνέχεια, παρά το επίμονό αίτημα της Σάναα να καταγγείλει τις συνθήκες απέλασής της, οι μπάτσοι αρνήθηκαν να πάρουν εγγράφως κατάθεσή της την ημέρα της σύλληψής της, όταν είχε δίπλα της δικηγόρο. Κατόπιν προσπάθησαν να της υφαρπάξουν κατάθεση την επόμενη ημέρα, όταν δεν είχε πια νομική συμπαράσταση! (κατάθεση, την οποία φυσικά δεν υπέγραψε).

Έπειτα έκαναν την πρωτοφανή ενέργεια να λάβουν καταθέσεις, των - μετά την σύλληψή της - δεσμοφυλάκων της, ως δήθεν μαρτύρων κατηγορίας, οι οποίοι αναπαράγουν υποτιθέμενες συνομιλίες που είχε η Σάναα με τον… δικηγόρο της, παραβιάζοντας έτσι κάθε έννοια «δικαιώματος» του κατηγορουμένου!

Η Σάναα τελικά επέστρεψε στο Κέντρο Κράτησης Ελληνικού την Παρασκευή 6/11. Τα επισκεπτήρια των αλληλέγγυων έγιναν πια καθημερινά και την Κυριακή 8/11 έγινε κι άλλη παρέμβαση στο κρατητήριο. Οι μπάτσοι δεν έμειναν με σταυρωμένα χέρια. Απαγόρευσαν να δίνονται συσκευασμένα τρόφιμα στις άλλες κρατούμενες - υπενθυμίζουμε ότι το φαγητό που τους δίνουν είναι άθλιο - με σκοπό να τις στρέψουν εναντίον της. Δεν της έδιναν τα χάπια της. Άρχισαν να διαρρέουν φήμες ότι θα την μεταφέρουν σε «μεγαλύτερη» φυλακή και φόβισαν τις συγκρατούμενές της τόσο που άρχισαν να αποφεύγουν να μας μιλάνε στα επισκεπτήρια. Οι δεσμοφύλακες κατόρθωσαν να δημιουργήσουν στο ήδη άσχημο περιβάλλον του κέντρου κράτησης ένα κλίμα απομόνωσης για την Τάλεμπ.

Η Σάναα πήγε δυο φορές στα δικαστήρια, στις 9/11 και στις 17/11 στηριζόμενη από δεκάδες αλληλέγγυους. Και τις δυο φορές η υπόθεσή της πήρε αναβολή. Επόμενη δίκη της στα τέλη Γενάρη. Για μια βδομάδα περίπου νοσηλεύτηκε φρουρούμενη σε νοσοκομείο.

Η Σάναα Τάλεμπ κρατείται ακόμα στο κέντρο κράτησης Ελληνικού παρά τη διάγνωση των γιατρών ότι η παρατεταμένη κράτησή της έχει συνέπειες στην υγεία της. Ήδη έχει συμπληρώσει 8 μήνες μέσα στα κελιά και είναι η μόνη που κρατείται πάνω από έξι μήνες.

Βάσει ιατρικής γνωμάτευσης από δημόσιο νοσοκομείο, κατατέθηκε την Παρασκευή 27/11 αίτημα αποφυλάκισής της. Η αίτηση αποφυλάκισής της τελικά απορρίφθηκε από τους μπάτσους της Πέτρου Ράλλη. Άποψή μας είναι ότι πρόκειται για μια απόφαση καθαρά εκδικητική.

Ο πληθυσμός του Κέντρου Κράτησης Ελληνικού κυμαίνεται από 12 έως 70 κρατούμενες. Όσο αυξάνεται ο αριθμός των έγκλειστων γυναικών, οι συνθήκες γίνονται όλο και πιο αφόρητες. Η μέρα της αποφυλάκισής τους είναι αβέβαιη. Κι αν σκεφτούν να διαμαρτυρηθούν, με μια αποχή συσσιτίου για παράδειγμα, αυτό είναι πια αδύνατο. Τα συσκευασμένα τρόφιμα έχουν πια απαγορευτεί για όλες, ενώ ακόμα και στις δικαστικές φυλακές μπαίνουν κανονικά τρόφιμα, π.χ. μαγειρεμένα φαγητά.

Ο νομικός λαβύρινθος

Από την επικοινωνία μας με τις έγκλειστες μετανάστριες έχουμε κατανοήσει τα ακόλουθα σχετικά με τις συνθήκες ζωής και εργασίας των μεταναστών στην Ελλάδα.

- Κάθε πράξη στη ζωή των μεταναστών διώκεται ποινικά. Η είσοδος στη χώρα, η έξοδος από τη χώρα, ακόμα και η εργασία τους εδώ.
- Μεγάλο ποσοστό όσων δεν έχουν έγγραφα κρίνονται επικίνδυνοι για τη δημόσια τάξη και ασφάλεια και μπαίνουν σε πανευρωπαϊκές λίστες ανεπιθύμητων. Αναφερόμαστε σε πολλές χιλιάδες ανθρώπους.
- Υπάρχει μια παγίδα για όσες και όσους καταθέτουν αίτηση ασύλου. Αν κάνεις αίτηση για άσυλο, κατά πάσα πιθανότητα παραμένεις κρατούμενη μέχρι την εξέταση του αιτήματος, που διαρκεί μήνες. Αν δεν κάνεις αίτηση για άσυλο ελπίζοντας σε γρήγορη αποφυλάκιση, μπορείς ανά πάσα στιγμή να απελαθείς. Η Σάναα αιτήθηκε άσυλο όταν έμεινε έγκυος εκτός γάμου, κάτι ανεπίτρεπτο για την κοινωνία της χώρας της. Παραιτήθηκε όμως του ασύλου για να μην μείνει μέσα στο κέντρο κράτησης.
- Οι κρατούμενες για να αντέξουν τον εγκλεισμό τους έχουν κάποιες σταθερές. Μία από αυτές είναι και το πότε θα βγουν. Όταν δέχονται έξτρα τρίμηνα κράτησης, είναι ένα μεγάλο χτύπημα. Αυτό το έξτρα τρίμηνο της κράτησης ώθησε την Σάναα Τάλεμπ να ξεκινήσει τον αγώνα της.

Αλληλέγγυες - αλληλέγγυοι κρατουμένων στα Νότια

Εκδηλώσεις της εφημερίδας δρόμου Άπατρις για το προσφυγικό ζήτημα στην Αθήνα και την Πάτρα

Η εφημερίδα δρόμου Άπατρις διοργάνωσε σε Αθήνα και Πάτρα εκδηλώσεις/συζητήσεις σχετικά με το προσφυγικό/μεταναστευτικό ζήτημα, ένα θέμα που δεν θα μπορούσε παρά να βρίσκεται στο επίκεντρο του προβληματισμού για όλους μας.

Αθήνα 28-29.11.2015

Στα τέλη Νοέμβρη, η συντακτική ομάδα της εφημερίδας στην περιοχή της Αθήνας πήρε την πρωτοβουλία να διοργανώσει διήμερη εκδήλωση με τίτλο «Δύο μέρες με και για τους πρόσφυγες» στο Αυτοδιαχειριζόμενο Ελεύθερο Θέατρο Εμπρός. Οι θεματικές των δύο αυτών ημερών εναρμονίζονταν με τον τίτλο, καθώς η πρώτη μέρα ήταν ένα βήμα για να μιλήσουν οι ίδιοι άνθρωποι που καταφτάνουν κατά εκατοντάδες χιλιάδες στη χώρα, ενώ η δεύτερη ένας τόπος συνάντησης ομάδων, συλλογικοτήτων και πρωτοβουλιών που δραστηριοποιούνται στο κομμάτι της έμπρακτης αλληλεγγύης σε πρόσφυγες και μετανάστες.

Συγκεκριμένα, τη συζήτηση άνοιξε η εισήγηση της Σ.Ο. Αθήνας επάνω στην θεματική του διημέρου, η οποία προσπάθησε να φωτίσει κυρίως τα αίτια δημιουργίας των μεταναστευτικών ροών, την κατάσταση που επικρατεί στις χώρες από τις οποίες φεύγουν, με έμφαση στην Συριακή κρίση που αυτή τη χρονική στιγμή είναι στο επίκεντρο. Ποια τα χαρακτηριστικά της εν λόγω κρίσης, ποιοι κερδίζουν από αυτήν, ποια είναι η κοινωνικοταξική σύνθεση των πληθυσμών που φεύγουν αλλά και τι προηγήθηκε από αυτή ήταν μερικά από τα ερωτήματα που τέθηκαν προς συζήτηση και προβληματισμό. Φυσικά, από τα ζητήματα δεν θα μπορούσε να λείπει η στάση της Ε.Ε. και το κλείσιμο των συνόρων.

Με τα θέματα, λοιπόν, να έχουν πέσει στο τραπέζι, παρόλο που το ακροατήριο ήταν περιορισμένο, τον λόγο πήραν πρόσφυγες και μετανάστες από διάφορες περιοχές του Αφγανιστάν που έδωσαν το δικό τους στίγμα στην εκδήλωση. Μίλησαν άτομα που είναι χρόνια στην Ελλάδα, που έζησαν τον ξεριζωμό παραπάνω από μια φορές, πέρα από το Αφγανιστάν και στο Ιράν, που βίωσαν τον ρατσισμό, την εκμετάλλευση και την περιθωριοποίηση σε κάθε σημείο του πολυετούς ταξιδιού τους, που μπλέχτηκαν σε δαιδαλώδεις νομικές διαδικασίες αιτήσεων ασύλου και που προσπάθησαν να βρουν στέγη και δουλειά εδώ. Επίσης, μίλησαν άτομα που μόλις έχουν περάσει τα σύνορα, που υπέστησαν αρκετές κακουχίες στη διαδρομή από τα ελληνικά νησιά, στην πρωτεύουσα, από εκεί στα βόρεια σύνορα της χώρας και πάλι πίσω, αλλά που μέσα

- Γιατί φοράς ακόμη το σωσίβιο και δεν το βγάζεις;
- Γατί δεν ξέρω πόσες θάλασσες θα περάσω ακόμη.

από όλα αυτά ήρθαν σε επαφή με εγχειρήματα αλληλεγγύης και ανθρώπους πρόθυμους να βοηθήσουν.

Οι ιστορίες αυτές έδωσαν την σκυτάλη στην δεύτερη μέρα, όπου στο χώρο βρέθηκαν τα εγχειρήματα αλληλεγγύης και μαζί με αυτά πολύς κόσμος για να παρακολουθήσει και να συμμετέχει στη συζήτηση. Την κουβέντα άνοιξε η κατάληψη στέγης μεταναστών και προσφύγων Νοταρά 26 που, μαζί με την αυτοοργανωμένη πρωτοβουλία αλληλεγγύης σε πρόσφυγες και μετανάστες Δερβενίων 56, μετέφεραν την εικόνα και τις εμπειρίες τόσο από τους ανθρώπους που μένουν στην κατάληψη, τις δυσκολίες του εγχειρήματος αλλά και το πλήθος κόσμου που το έχει πλαισιώσει, όσο και από δράσεις που γίνονται στην πλατεία Βικτωρίας και την στελέχωση σε ανθρώπινο και υλικό δυναμικό ομάδας που δραστηριοποιείται στη Λέσβο.

Ο λόγος έπειτα μεταφέρθηκε από τα εγχειρήματα του κέντρου της Αθήνας σε ομάδες που δρουν στα νησιά της Χίου και της Λέσβου. Συγκεκριμένα μίλησε σύντροφος από την πρώην κατάληψη κήπου Χίου, ο οποίος έβαλε πολύ έντονα τα ζητήματα των ΜΚΟ που σε συνεργασία με τους κρατικούς θεσμούς δραστηριοποιούνται στο νησί, τη στάση της τοπικής κοινωνίας αλλά και τις αδυναμίες του αγωνιζόμενου κόσμου να αντεπεξέλθει στις περιστάσεις. Αξίζει να αναφέρουμε ένα περιστατικό που μας μετέφερε ο σύντροφος, που αποδίδει απόλυτα τον βαθμό της ανασφάλειας που μπορεί να νιώσει ένας κατατρεγμένος πρόσφυγας: Βλέποντας ένα μικρό παιδί να παίζει μπάλα φορώντας σωσίβιο, το ρώτησε: "Γιατί φοράς ακόμη το σωσίβιο και δεν το βγάζεις;" και το παιδί απάντησε: "Γιατί δεν ξέρω πόσες θάλασσες θα περάσω ακόμη"

Από την Λέσβο υπήρξε τηλεφωνική και διαδικτυακή επικοινωνία με συντρόφους από δομές αλληλεγγύης και την λεσβιακή πρωτοβουλία αλληλεγγύης σε πρόσφυγες και μετανάστες οι οποίοι, αφού συνέθεσαν την εικόνα που επικρατεί αυτή τη στιγμή στη Λέσβο, έβαλαν θέματα συντονισμού δράσεων των αυτοοργανωμένων ομάδων που βρίσκονται στο νησί. Με αφορμή τις τοποθετήσεις αυτές, θίχτηκαν ζητήματα άμεσης, συλλογικής και συντονισμένης παρέμβασης σε κρίσιμες καταστάσεις, όπως τα ναυάγια και οι πνιγμοί, όπου η πολυτέλεια του χρόνου δεν υπάρχει και η αυτάρκεια και αυτοτέλεια των αυτοοργανωμένων δομών είναι περιορισμένη.

Μετά τις παρεμβάσεις αυτές η κουβέντα γύρισε και πάλι στο πεδίο της Αθήνας, αλλά αυτή τη φορά σε περιφερειακές κινήσεις. Συγκεκριμένα, μίλησαν σύντροφοι από την κατάληψη αλληλέγγυων σε πρόσφυγες και μετανάστες «Λυόμενα Ιλισίων» καθώς και από την ανοιχτή συνέλευση κατοίκων Μπραχαμίου, ομάδες που με αφορμή την μαζική απεργία πείνας των Σύριων στην πλατεία Συντάγματος περίπου ένα χρόνο πριν, στέγασαν πρόσφυγες στις δομές τους. Αντίστοιχη εμπειρία μετέφερε το αυτοδιαχειριζόμενο στέκι Γαλατσίου «Στέγαστρο», που κινητοποιήθηκε με δυναμικές παρεμβάσεις στο στάδιο του Παλαί για το διάστημα που διέμεναν πρόσφυγες και μετανάστες. Κλείνοντας το κομμάτι των εγχειρημάτων, έγινε ενημέρωση για την υπόθεση των κρατουμένων στο κέντρο κράτησης γυναικών στο Ελληνικό από ομάδα που τρέχει για τα ζητήματα αυτά.

Στο τελευταίο μέρος της εκδήλωσης έγινε συζήτηση με συντρόφισσα από τη Γαλλία με αφορμή το προσφυγικό ζήτημα εκεί, αλλά και την κατάσταση μετά τις επιθέσεις στο Παρίσι στις 13/11. Μέρος της συζήτησης δημοσιεύεται στη διπλανή σελίδα.

Πάτρα 19.12.2015

Εκδήλωση με αντίστοιχη θεματική, «Προσφυγική κρίση και Ευρώπη φρούριο» διοργανώθηκε από τη συντακτική ομάδα Πάτρας στην κατάληψη Παραρτήματος με αρκετά μεγάλη προσέλευση κόσμου. Η συζήτηση κινήθηκε στην ίδια λογική, με τοποθετήσεις παρουσίασης από εγχειρήματα αλληλεγγύης, όπως η κατάληψη στέγης Νοταρά και η αυτοοργανωμένη πρωτοβουλία αλληλεγγύης Δερβενίων, αλλά και παρεμβάσεις από δομές της Λέσβου, της Χίου και συντρόφων από την Ειδομένη.

Εξαιρετικά ενδιαφέρουσα ήταν η εισήγηση που έγινε με γνώμονα τις ιδιαιτερότητες της περιοχής της Πάτρας, το λιμάνι της οποίας τα προηγούμενα χρόνια αποτέλεσε βασικό κόμβο στις διαδρομές των μεταναστών και προσφύγων και κύριο σημείο εξόδου τους από τη χώρα για τη συνορεύουσα Ιταλία. Συγκεκριμένα έγινε μια προσπάθεια ιστορικής αναδρομής του μεταναστευτικού ζητήματος από τις αρχές της δεκαετίας του '90 μέχρι περίπου το '08. Τι κατάσταση επικράτησε στην περιοχή, τι πρωτοβουλίες/δομές αλληλεγγύης αναδείχθηκαν και πώς συνέβαλαν, ο καταυλισμός των μεταναστών και προσφύγων που στήθηκε στην περιοχή και πώς μέσα σε αυτόν οργανώθηκαν οι ίδιοι, οι συνέπειες και η καταστολή για τους ίδιους τους μετανάστες και τον αλληλέγγυο κόσμο. Αυτοί είναι ορισμένοι από τους άξονες που συζητήθηκαν μαζί, και κυρίως, με το γίνεται σήμερα, ποια είναι η κατάσταση και αν έχουμε σαν χώρος τις δυνατότητες να σταθούμε στο ύψος των περιστάσεων. ■

*** Τα κείμενα των εισηγήσεων των δύο εκδηλώσεων είναι αναρτημένα στην ιστοσελίδα της εφημερίδας (apatris.info). Εκεί θα βρείτε και τις ηχογραφήσεις των εκδηλώσεων, που κάλυψαν στην Αθήνα οι Ραδιοζώνες Ανατρεπτικής Έκφρασης 98fm και στην Πάτρα το Ράδιο Κατάληψη 93,7fm.**

Γαλλία: Το προσφυγικό ζήτημα και η κατάσταση έκτακτης ανάγκης, μετά τις πρόσφατες επιθέσεις

Το τελευταίο μέρος της εκδήλωσης "2 μέρες με και για τους πρόσφυγες", που διοργανώθηκε στις 28 και 29 Νοέμβρη από την εφημερίδα δρόμου Άπατρις, έκλεισε με την τοποθέτηση γαλλίδας συντρόφισσας που βρέθηκε στην Αθήνα ειδικά για την περίσταση. Ακολουθεί μια επιλογή των όσων συζητήθηκαν το βράδυ της 29ης Νοέμβρη στο Ελεύθερο Αυτοδιαχειριζόμενο Θέατρο "Εμπρός"

«Στην περιοχή έξω από το Καλαί, υπάρχει κόσμος κυρίως από την Αφρική (Ερυθραία, Μάλι, Αιθιοπία, από την περιοχή του Μαγκρέπ) καθώς και από Ασία (Αφγανιστάν, Ιράκ, Συρία, Κουρδιστάν). Η ιστορία ξεκινάει πριν 15 χρόνια, το 2000, όταν ο Ερυθρός Σταυρός άνοιξε έξω από την πόλη του Καλαί κέντρο φιλοξενίας όπου φιλοξενούνταν 600 άτομα για αρχή. Στην συνέχεια ο αριθμός ανέβηκε στα 1800 και με την άνοδο του Σαρκοζί στην εξουσία έγινε από κέντρο φιλοξενίας κέντρο κράτησης. Αυτό το κέντρο κράτησης μεταφέρθηκε από τους αλληλέγγυους εθελοντές μαζί με τους μετανάστες-πρόσφυγες από το σημείο που ήταν έξω από την πόλη σε ένα σημείο κοντά στην πόλη, που απέχει 2 ώρες με τα πόδια από το Καλαί, το οποίο ονομάστηκε «Ζούγκλα». Η «Ζούγκλα» στην αρχή ήταν προφανώς αυτοδιαχειριζόμενος χώρος, δηλαδή τον είχαν οι ίδιοι οι πρόσφυγες αλλά ήταν μια κατάσταση ανάγκης. Από τη στιγμή που το κράτος δεν ασχολήθηκε καθόλου με αυτούς, μπήκαν διάφορες οργανώσεις που άλλες είχαν κάποια σχέση με το κράτος άλλες όχι. Μην ξεχνάμε ότι η Καθολική Εκκλησία έχει και αυτή πολυετή παράδοση σε φιλανθρωπίες. Άρα συνοπτικά, σιγά-σιγά άρχισαν να μπαίνουν τέτοια στοιχεία, τα οποία μέχρι και σήμερα συνυπάρχουν. Ουσιαστικά τους ώθησαν στην περιοχή αυτή για μην είναι ορατοί και να μην συνδέονται με κάποιο τρόπο ούτε με το Καλαί, αλλά ούτε και με τον σιδηροδρομικό σταθμό. Ο καταυλισμός αυτός έχει και μια γεωγραφική ιδιαιτερότητα, ότι δηλαδή είναι εκτεθειμένος, καθώς περνάει μια γέφυρα σχεδόν από πάνω απ' όπου μπορούν να πετάξουν από βόμβες μολότοφ μέχρι εμπρηστικούς μηχανισμούς και άρα να πυρποληθεί, χωρίς καν να πλησιάσει τον καταυλισμό. Επίσης, υπάρχει κόσμος που μπαίνει στον καταυλισμό με διάφορες ιδιότητες, π.χ. δημοσιογράφοι, οι οποίοι πολλές φορές είναι συγκαλυμμένοι ακροδεξιοί, οι οποίοι αφού μπαίνουν μέσα δρουν ως τέτοιοι.

Αυτή τη στιγμή οι διάφορες γαλλικές οργανώσεις έχουν ανύπαρκτη παρουσία στον καταυλισμό εκτός από τους Γιατρούς του Κόσμου και τους Γιατρούς Χωρίς Σύνορα που έχουν μικρή ανάμειξη. Παρουσία εκεί έχουν αγγλικές και γαλλικές μουσουλμανικές οργανώσεις. Αυτό που υπάρχει σήμερα στην περιοχή του καταυλισμού είναι χιλιόμετρα συρματοπλεγμάτων, που συνεχώς αυξάνονται ώστε ν' αποφεύγεται η προσέγγιση στα τρένα που ξεκινούν από το Καλαί και περνούν από την υποθαλάσσια σήραγγα. Όπως τα συρματοπλέγματα έτσι και οι έλεγχοι συνεχώς αυξάνονται, με αποκορύφωμα την 13η Νοέμβρη που οι μπάτσοι πήραν λευκή επιταγή για παρεμβάσεις. Στην περιοχή, από το καλοκαίρι και μετά υπάρχουν περίπου 30 νεκροί πρόσφυγες που προσπάθησαν να περάσουν τα συρματοπλέγματα ή να κρυφτούν κάτω από τα τρένα και παρασύρθηκαν από αυτά. Τα πράγματα έχουν οξυνθεί τον τελευταίο καιρό εξαιτίας της μεγάλης παρουσίας της αστυνομίας. Πλέον δεν μιλάμε για φύλαξη της «Ζούγκλας» αλλά για αστυνομικές επιθέσεις με δακρυγόνα, κρότου-λάμψης και πολύ ξύλο. Αυτό μάλιστα γίνεται και κατά την διάρκεια της νύχτας όταν οι πρόσφυγες κοιμούνται.

Υπάρχει μια οργάνωση ουσιαστικά κρατική, στην οποία συμμετέχουν και δήμοι της περιοχής, που παρέχει στεγασμένο χώρο (κοινωνικό κέντρο) μόνο για 150 γυναίκες και παιδιά μέσα στη «Ζούγκλα». Όλοι οι υπόλοιποι κοιμούνται έξω ή σε όσες σκηνές έχουν απομείνει. Όσες γυναίκες δε στεγάζονται μέσα σε αυτό το κέντρο έχουν τη δυνατότητα να το χρησιμοποιούν αλλά, προσοχή, χρειάζονται κατά μέσο όρο 6 ώρες αναμονή για να πλυθούν.

Εδώ και μερικούς μήνες υπάρχει μια πρωτοβουλία από Παριζιάνους καλλιτέχνες, οι οποίοι έχουν συγκεντρώσει περίπου 800 υπογραφές και απαιτούν από το γαλλικό κράτος να κάνει ένα μεγαλύτερο κοινωνικό κέντρο, όπου θα υπάρχουν τουλάχιστον ορισμένα σημεία παροχής νερού καθώς και ηλεκτροδότηση στους κεντρικούς δρόμους του καταυλισμού. Πληροφοριακά, όταν μιλάμε για καταυλισμό εννοούμε μια μικρή πόλη, ίσως κωμόπολη, όπου υπάρχουν δρόμοι, εστιατόρια, τζαμιά (το μεγαλύτερο κομμάτι του πληθυσμού είναι μουσουλμάνοι), κουρεία καθώς και μεγάλη άνοδος της πορνείας.

Μετά τη 13η Νοέμβρη και τις επιθέσεις στο Παρίσι, το γαλλικό κράτος προσπαθεί ν' απομακρύνει από το Παρίσι όσο το δυνατόν περισσότερους πρόσφυγες, με αποτέλεσμα αυτοί να προσπαθούν να φτάσουν στο Καλαί. Εκεί όμως τους περιμένει δεύτερο κορδόνι αστυνομίας όπου τους συλλαμβάνει, δεν τους αφήνει να μείνουν στην περιοχή και τους στέλνει σε διάφορα κέντρα κράτησης σε ολόκληρη την Γαλλία. Έχουν επίσης φτιαχτεί κέντρα γύρω από το Καλαί, όπου περνάνε έλεγχο όλους τους πρόσφυγες, οι οποίοι έχοντας περάσει από διάφορα σημεία για να έρθουν στην Ευρώπη έχουν δώσει τ' αποτυπώματα τους. Βάσει αυτών και λοιπών εγγράφων που διαθέτουν έχουν ξεκινήσει διαδικασίες επαναπατρισμού.

Σε ό,τι με αφορά δραστηριοποιούμαι στην περιοχή του Παρισιού όπου έχουμε φτιάξει μια οργάνωση που δεν έχει καμία σχέση με το κράτος, λέγεται BAM (αφγανική λέξη που σημαίνει στέγη). Αυτή η ομάδα προσφέρει νομική βοήθεια σε όλους ανεξάρτητα απ' το αν έχουν ή όχι χαρτιά, ιατρική περίθαλψη καθώς και βοήθεια στην κοινωνική τους ενσωμάτωση, κάνοντας μαθήματα γαλλικής γλώσσας και προσπαθώντας να εξασφαλίσει στέγη. Μια σημείωση εδώ σχετικά με τους χώρους διαμονής: η επιλογή των καταλήψεων στέγης, ειδικά στην περιοχή του Παρισιού, είναι αδύνατη καθώς η καταστολή είναι τέτοια ώστε εκκενώνονται άμεσα. Ενδεικτικά αναφέρω ότι υπήρχε ένα κέντρο κράτησης στο Βόρειο Παρίσι, εκεί που βρίσκονται οι λαϊκές συνοικίες, όπου εκκενώθηκε. Μερικοί από τους ανθρώπους που ήταν μέσα βρήκαν στέγη σε HLMs ενώ οι περισσότεροι έμειναν στον δρόμο. Τότε προχώρησαν σε εν νέου κατάληψη στέγης ενός κτιρίου στο Παρίσι η οποία εκκενώθηκε την επόμενη ακριβώς μέρα. Η Γαλλία από το 2004 και μετά έχει δεχτεί περίπου 200.000 πρόσφυγες. Μετά τα τελευταία γεγονότα ο πρόεδρος Ολάντ διεμήνυσε ότι δεν θα δεχτεί η χώρα περισσότερους, οι πόρτες είναι κλειστές και θα πρέπει να βρουν να πάνε σε άλλες χώρες Δεν θα ήθελα να πω παραπάνω, ας περάσουμε στις ερωτήσεις».

«Μετά τα χτυπήματα στο Παρίσι, ποια είναι η συνθήκη όχι μόνο με τους μετανάστες αλλά και με το κίνημα και τι αναμένεται περαιτέρω; Ποιο είναι το πολιτικό κλίμα από πλευράς κράτους και ακροδεξιάς, που έχει σημαντικό κομμάτι στο κοινοβούλιο;»

«Τα πράγματα στη Γαλλία και ειδικά στο Παρίσι είναι τεταμένα. Μου έκανε εντύπωση χθες φεύγοντας από εδώ (θέ-

ατρο "Εμπρός") είδα ανθρώπους που ήταν έξω μέχρι αργά, διασκέδαζαν, χαμογελούσαν, τραγουδούσαν. Αυτή η κατάσταση στο Παρίσι δεν υπάρχει. Όπως θα ξέρετε πέρασε από το κοινοβούλιο το «καθεστώς έκτακτης ανάγκης» το οποίο θα ισχύσει μέχρι τον Φλεβάρη. Παράλληλα, η Μαρίν Λεπέν και το Front National έχουν ανέβει 5 μονάδες σε πρόσφατη δημοσκόπηση που έγινε τις επόμενες μέρες των επιθέσεων. Η Λεπέν ευχαρίστησε τον πρόεδρο της Γαλλίας που ικανοποίησε και πραγμάτωσε τις θέσεις του κόμματος της με τα μέτρα έκτακτης ανάγκης που έχουν να κάνουν με την απαγόρευση των διαδηλώσεων, το κλείσιμο των συνόρων, το θέμα των ερευνών κατ' οίκον από την αστυνομία και τον στρατό χωρίς εισαγγελική παραγγελία, καθώς και τη δυνατότητα άμεσης προφυλάκισης. Ήδη με αφορμή την διεθνή σύνοδο κορυφής για το κλίμα που λαμβάνει χώρα στο Παρίσι βλέπουμε ότι έχουν τεθεί σε ισχύ τα παραπάνω, καθώς έχουμε αρκετές συλλήψεις και κατ' οίκον περιορισμούς όπως ενημερώνομαι από μηνύματα που λαμβάνω.

> ***Ίσως αυτό που περισσότερο φοβάται το γαλλικό κράτος είναι ότι θα μπορούσε να δημιουργηθεί κίνημα γύρω από το ζήτημα των προσφύγων, γι' αυτό και θεωρώ πως οι περισσότεροι αλληλέγγυοι που ασχολούνται με αυτό είναι υπό τηλεφωνική και γενικότερη παρακολούθηση. Είναι δεδομένο ότι θα υπάρξει θεαματική άνοδος του Front National όπως ακριβώς συνέβη μετά το Charlie Hebdo.***

«Ο Σαρκοζί και η Μέρκελ είχαν υπογράψει τη λήξη της πολυπολιτισμικότητας στην Γαλλία και ο Ολάντ συνεχίζει αυτή την λογική. Η περιγραφή του Καλαί θύμισε εικόνες από την Ηγουμενίτσα πριν μερικά χρόνια και τώρα την Ειδομένη. Κατά πρώτον στην Γαλλία ποια είναι η σχέση κινήματος και οργανώσεων; Κατά δεύτερον βλέπουμε τον Γάλλο πρόεδρο να επικαλείται τα εθνικοπατριωτικά ιδεώδη ενώ το γαλλικό κράτος εξοπλίζει το ISIS. Ποια είναι η στάση του κινήματος σχετικά με αυτό;»

«Από αυτό που έχω διαπιστώσει τις δύο μέρες που είμαι εδώ στην Ελλάδα είναι ότι τα αυτοδιαχειριζόμενα εγχειρήματα που υπάρχουν εδώ δεν έχουν καμία σχέση με τη Γαλλία. Εκεί δεν υπάρχουν δομές ανεξάρτητες από το κράτος και από τις ΜΚΟ, οι οποίες να μπορούν να δρουν και να παρέχουν υπηρεσίες. Όταν προσπαθήσαμε να έχουμε μια δικιά μας δομή με γιατρούς, αυτή η προσπάθεια κράτησε μερικές εβδομάδες γιατί οι περισσότεροι γιατροί φοβήθηκαν και έφυγαν με διάφορες δικαιολογίες όπως ότι η συνταγογράφηση με αυτό τον τρόπο ήταν παράνομη. Συγκριτικά με αυτά που άκουσα και είδα εδώ, το κίνημα στην Γαλλία είναι πολύ πίσω. Σχετικά με την δεύτερη ερώτηση είναι τρομερή υποκρισία που οι αρχηγοί και ο Ολάντ λένε ό,τι λένε όταν την ίδια στιγμή χρηματοδοτούν το ISIS και αυτό ίσχυε από παλιά καθώς είναι γνωστός ο ρόλος του γαλλικού κράτους και στην Αλγερία, στον εθνικοαπελευθερωτικό πόλεμο. Οι κινήσεις αυτές του γαλλικού κράτους είναι λογικό κάποια στιγμή να γυρίσουν εις βάρος του».

«Υπήρχεστο Καλαί μια ή δυο καταλήψεις από αλληλέγγυους στην οποία στεγάζονταν μετανάστριες με παιδιά και ασθενείς ενώ παράλληλα είχε γίνει κίνηση για παραπάνω καταλήψεις που είχε στεφθεί με μερική επιτυχία, γνωρίζω ότι αυτές εκκενώθηκαν μετά. Τι έχει απομείνει από όλα αυτά τώρα;»

«Πράγματι υπήρχε όπως το λες, διήρκεσε μέχρι το καλοκαίρι του 2014, έπειτα εκκενώθηκε η κατάληψη και οι γυναίκες και τα παιδιά που ήταν εκεί, γύρω στα 150 άτομα, έχουν τοποθετηθεί σε κρατικές δομές φιλοξενίας. Αυτή τη στιγμή δεν υπάρχει καμία κατάληψη στέγης ούτε και στο Παρίσι, ιδιώς τώρα με το καθεστώς έκτακτης ανάγκης. Ακόμη υπάρχει νομοθεσία στην Γαλλία εδώ και 5 χρόνια που επιβάλει ποινή φυλάκισης σε όσους φιλοξενούν σπίτι τους μετανάστες χωρίς χαρτιά, οπότε προφανώς υπήρχε κόσμος που θέλει να βοηθήσει αλλά φοβάται. Βέβαια υπάρχει και ακροδεξιός κόσμος που θεωρεί ότι μετανάστες τους παίρνουν τις δουλειές, τις θέσεις στα νοσοκομεία κτλ.»

«Δυο ερωτήσεις σχετικά με την Γαλλία μετά την επίθεση[…]. Τι συζητήσεις γίνονται στο εσωτερικό του αναρχικού, αριστερού, αντιεξουσιαστικού χώρου σχετικά με τον διάχυτο ρατσισμό και την ξενοφοβία και ισλαμοφοβία που υπάρχει και θα υπάρξει με τα τις επιθέσεις;»

«Η αντιφασιστική κίνηση στο Παρίσι είναι αρκετά αδύναμη, αυτό αντιδιαμετρικά φαίνεται από το γεγονός ότι οι ακροδεξιοί βάζουν στα μέσα κοινωνικής δικτύωσης μέχρι και τα πρόσωπα τους κανονικά, δείχνοντας ότι αυτοί έχουν τον έλεγχο των δρόμων και δεν υπάρχει φόβος. Από τις 13η Νοέμβρη και έπειτα, αλλά και πριν, υπάρχουν πολλές επιθέσεις σε μουσουλμάνους στο Παρίσι, δεν υπάρχει αντίδραση καμία. Υπάρχει απουσία του κόσμου του αγώνα την κατάλληλη στιγμή στην Γαλλία. Παρόλα αυτά σέβομαι πολύ τις προσπάθειες της αντιφασιστικής αυτής κίνησης με την οποία είμαστε σε στενή συνεργασία παρόλο που έχουν πολύ κλειστές διαδικασίες που αποτρέπουν παραπάνω κόσμο από το να συμμετέχει».

«Η δεύτερη ερώτηση μου έχει να κάνει με την αντίδραση της γαλλικής κοινωνίας μετά τις επιθέσεις. Καθώς η περίπτωση δεν είναι ίδια με την 11η Σεπτεμβρίου στις ΗΠΑ όπου μια δυτική μητρόπολη δέχτηκε επίθεση. Στην προκειμένη, η Γαλλία δέχτηκε επίθεση και τις επόμενες δύο μέρες αποφάσισε από κοινού με την Τουρκία, η οποία στηρίζει το ISIS, μέτρα εναντίον της τρομοκρατίας. Ταυτόχρονα υπάρχει διαφωνία στους κινηματικούς χώρους στη Γαλλία σχετικά με την κυρίαρχη αφήγηση ότι δεν πηγάζει η ισλαμιστική τρομοκρατία τόσο από τα γκέτο των φτωχών όσο από τις περιοχές των πλουσίων μουσουλμάνων του Παρισιού, οι οποίοι είναι επίσης υποστηρικτές του Τζιχαντισμού και στους οποίους δεν επιβάλλεται καταστολή. Είναι αυτά τα ζητήματα ορατά στην γαλλική κοινωνία;»

«Τα πράγματα είναι ως εξής σήμερα, κάποιος κόσμος έχει καταλάβει ότι το να είσαι μόνο μουσουλμάνος δεν αρκεί για να ζωστείς με εκρηκτικά και να ανατιναχθείς. Ουσιαστικά ένα μέρος του πληθυσμού καταλαβαίνει ότι το να προέρχεσαι από τις κατώτερες τάξεις δεν συνδέεται απαραίτητα με την ανάμιξη με το ISIS ή οποιαδήποτε άλλης οργάνωσης. Το δυσάρεστο είναι ότι αν και έχει γίνει αντιληπτό, αυτός ο κόσμος δεν τάσσεται ενάντια βάζοντας στόχο τις αστικές τάξεις των Γάλλων μουσουλμάνων. Το ίδιο βλέπει κανείς στο 16ο διαμέρισμα του Παρισιού όπου υπάρχει μεγάλο μέρος της εβραϊκής αστικής τάξης όπου ούτε εκεί πρόκειται ποτέ να στοχοποιηθούν ή να είναι αντικείμενο ελέγχων και εφόδων των δυνάμεων καταστολής».

«Πως γίνεται η στρατολόγηση στις τάξεις του ISIS;»

«Υπάρχουν διάφοροι τρόποι με τους οποίους κινείται το ΙΚ, προφανώς δεν τους γνωρίζω όλους. Ο ένας είναι διαδικτυακά, μέσω βίντεο και διαφόρων εκπομπών που ανεβαίνουν σε fora μέσω των οποίων καλούν τους μουσουλμάνους να έρθουν σε επαφή μαζί τους. Άλλος τρόπος είναι από κοντά σε διάφορες συνοικίες όπου υπάρχει έντονη μουσουλμανική παρουσία, απευθυνόμενο σε νεαρής ηλικίας άτομα, ακόμα και μαθητές σχολείων μέσω παρέας, κλίκας πιτσιρικάδων. Έτσι γίνεται σταδιακά ο προσηλυτισμός, χωρίς απαραίτητα να δίνονται χρήματα, τους προσεγγίζουν και μέσω της θρησκείας και τους οδηγούν προς το ISIS. Τι γίνεται μετέπειτα όταν ήδη έχουν ενταχθεί στις τάξεις του ISIS δεν γνωρίζω».

«Η ερώτηση μου αφορά στο κινηματικό χώρο.[…] Ουσιαστικά απ' ό,τι έχω καταλάβει δεν υπάρχει αλληλέγγυο κίνημα αναρχικών, αντιφασιστών-τριων στην Β. Γαλλία, πόσο επηρεάζει αυτό το κίνημα συνολικά και την δράση;»

«Γενικότερα υπάρχει πρόβλημα μεταξύ αναρχικών και antifa στην Γαλλία. Όταν για παράδειγμα γίνονται συγκρουσιακές πορείες, οι antifa βγαίνουν μπροστά, ενώ οι υπόλοιποι δεν επιλέγουν αυτόν τον τρόπο δράσης. Το δεύτερο σημείο, το οποίο το έχω αναφέρει ξανά, είναι ότι οι antifa έχουν πολύ κλειστές διαδικασίες και σχήματα πράγμα που δεν τους επιτρέπει να έρχονται σε επαφή με άλλο κόσμο».

«[…]Στον άξονα που έγιναν οι επιθέσεις είναι εκεί που συχνάζει ο εναλλακτικός και ο αναρχικός-αριστερός κόσμος, δεν ήταν περιοχή πλουσίων, ούτε περιοχή με βιομηχανίες ή τράπεζες. Οι 150 νεκροί ήταν σε μια περιοχή που σύχναζε κόσμος δικός μας. […] Λήγω το σχόλιο με μια ερώτηση: έχουμε περιφερειακές εκλογές στην Γαλλία, σε λίγες μέρες, το κράτος είναι πολύ ισχυρό κεντρικά και περιφερειακά. […] Από την Γαλλία αυτό που βλέπω δυστυχώς είναι μια πολύ ζοφερή κατάσταση και ένα λάθος δίπολο στο οποίο έπεσαν στην και στην περίπτωση του Charlie Hebdo 'Je suis Charlie' ή όχι. Θα ήθελα ένα σχόλιο για την περίπτωση του CH και του δίπολου αλλά και για τις εκλογές».

«Μια ένσταση σχετικά με την τοποθέτηση. Η περιοχή των επιθέσεων στο Παρίσι προφανώς δεν μπορεί να χαρακτηριστεί μεγαλοαστική ή αστική, αλλά σε καμία περίπτωση δεν είναι λαϊκή συνοικία, είναι περιοχή bo-bo (Bourgeois-bohème). Το γαλλικό κράτος δεν φοβάται την αναρχία. Ίσως περισσότερο φοβούνταν ότι θα μπορούσε να δημιουργηθεί κίνημα γύρω από το ζήτημα των προσφύγων, γι' αυτό και θεωρώ πως οι περισσότεροι αλληλέγγυοι που ασχολούνται με αυτό είναι υπό τηλεφωνική και γενικότερη παρακολούθηση. Είναι δεδομένο ότι θα υπάρξει θεαματική άνοδος του Front National όπως ακριβώς συνέβη μετά το Charlie Hebdo. Κλείνοντας, προφανώς στο ταξίδι των προσφύγων δεν υπάρχει μόνο η Ελλάδα ή η Γαλλία, περνάνε από πολλά σημεία και καλό θα ήταν να μπορούν με κάποιο τρόπο σε κάθε στάση να βρουν βοήθεια είτε υλική είτε νομική. Για αυτό το λόγο έχουμε βάλει ήδη σε λειτουργία στην Γαλλία κάποια τηλεφωνικά νούμερα για ολόκληρο το 24ωρο, τα οποία θα τα δώσουμε και εδώ σε σας, για όλους τους ανθρώπους που κατευθύνονται στην Γαλλία, ούτως ώστε να δημιουργηθεί ένα πλέγμα επικοινωνίας και συντονισμού δράσεων». ■

Έρευνες και κατ' οίκον περιορισμοί στη Γαλλία μετά την κήρυξη του Καθεστώτος Έκτακτης Ανάγκης

Ο κατάλογος των ερευνών και των κατ' οίκων περιορισμών που ακολουθεί είναι ένα μικρό μόνο μέρος του πολιτικού προγκρόμ που ξεκίνησε στη Γαλλία μετά τις επιθέσεις του ISIS. Φαίνεται, ξεκάθαρα λοιπόν, ότι η "αντιτρομοκρατική" πολιτική και υστερία που επακολούθησε, χρησιμοποιήθηκε από το Κράτος για να επιτεθεί σε κάθε είδους ατομικό ή συλλογικό πολιτικό ακτιβισμό, με ιδιαίτερη αιχμή τις κινητοποιήσεις που έγιναν μετά τις επιθέσεις επί τη ευκαιρία της Συνόδου για το Κλίμα στο Παρίσι. Ο "εχθρός" δεν είναι μόνο "εξωτερικός" [ISIS], αλλά, κυρίως, "εσωτερικός". Επιπλέον, ο στρατός στους δρόμους, για "αστυνόμευση", είναι μία εικόνα από το μέλλον που μας ετοιμάζουν ώστε να τη συνηθίσουμε. Οι δε εισβολές σε σπίτια και άλλους χώρους, όπως και οι κατ' οίκον περιορισμοί, που επιβάλλονται διοικητικά από το κράτος και την αστυνομία του, είναι η φυσική μετάβαση από το καθεστώς της σημερινής δημοκρατίας στην ανοιχτή δικτατορία.

Α. Κατ' οίκον περιορισμοί

1. Λε Μας ντ' Αζίλ - Αριέζ - 26 Νοέμβρη 2015
Κείμενο συντρόφου σε περιορισμό κατ' οίκον (αποσπάσματα)

«(….)Πρέπει να το πούμε ότι ο περιορισμός κατ' οίκον και ο δικαστικός έλεγχος τρεις φορές την ημέρα είναι μία ποινή. Δεν πρόκειται για ένα προληπτικό μέτρο, είναι ένα τιμωρητικό μέτρο. Μοιάζει με μία ποινή εγκλεισμού. Στην πραγματικότητα είναι σαν να φοράς ηλεκτρονικό βραχιολάκι.

Αυτή η ποινή επιβάλλεται χωρίς ανάκριση, χωρίς δικαστική διαδικασία, χωρίς αποδείξεις, χωρίς παράπτωμα. Τιμωρείται ένα προφίλ (το δικό μου σε αυτήν την περίπτωση), δηλαδή δεν μου επιβάλλεται μία κύρωση για κάτι που θα είχα, πιθανόν, κάνει, αλλά για αυτό που είμαι (ή για αυτό που υποτίθεται ότι μπορούσα να ήμουν). Όπως συμβαίνει πάντα: αναφορά σε κάποια γεγονότα που έχουν ήδη δικαστεί. Με καταδικάζουν, ήδη, για δεύτερη φορά. Και την επόμενη φορά θα γράφεται, επιπλέον, πάνω στο χαρτί που επιδίδεται: "ο ενδιαφερόμενος ήταν το αντικείμενο ενός μέτρου κατ' οίκον περιορισμού από τότε… μέχρι τότε".

Μία προσφυγή στο διοικητικό δικαστήριο είναι δυνατή. Η απάντηση έρχεται, κατά μέσο όρο, σύμφωνα με τον δικηγόρο μου, μετά από 1,5 χρόνο. Άρα για τα χοντρά λάθη που αφορούν στη διαδικασία του κατ' οίκον περιορισμού (π.χ. η αντίφαση ανάμεσα στην απαγόρευση να απομακρυνθώ από το δήμο που μένω και στην υποχρέωση να δίνω το παρόν σε έναν άλλον), δεν μπορώ να παραπονεθώ σε κανέναν. Πρόκειται για μία ποινή χωρίς δικαίωμα έφεσης.

Ας το πω ξεκάθαρα. Δεν πρόκειται για μία προσπάθεια ανάδειξης της αθωότητάς μου. Το ξέρουμε καλά ότι η αναφορά στους "αθώους" δικαιολογεί την καταστολή των άλλων, των "ενόχων". Δεν υπάρχουν ένοχοι, ούτε αθώοι, κι αυτό δεν είναι μία φράση πεταμένη έτσι στον αέρα: Όταν πηγαίνω για να δώσω το παρόν στην αστυνομία, υπάρχουν κι άλλα άτομα που είναι επίσης εκεί. Που έχουν μούσια, που έχουν μαντήλια στο κεφάλι. Δεν μ' ενδιαφέρει, τη συγκεκριμένη στιγμή, το "προφίλ" τους. Το μόνο που μπορώ να δω είναι η σύντομη κοινή περίοδος που βρισκόμαστε – το ότι δηλαδή είμαστε σε καταστολή. Η καταστολή δεν πρέπει να μας χωρίζει σε ένοχους και αθώους, αλλά, απεναντίας, να είναι η ευκαιρία να καταδείξουμε την ελάχιστη αλληλεγγύη, είτε με τους "στρατευμένους οικολόγους", είτε με τους χιλιάδες μουσουλμάνους που υφίστανται ένα καθεστώς μόνιμης κόλασης.

Αν η περίπτωσή μου μοιάζει εξωπραγματική, αυθαίρετη ή τρελή, τι να πει κανείς για τα εκατοντάδες άτομα που συνελήφθησαν, τέθηκαν σε περιορισμό κατ' οίκον, υπέστησαν έρευνες στο σπίτι τους ή απολύθηκαν από τη δουλειά τους μετά την έναρξη της κατάστασης έκτακτης ανάγκης; Και επιπλέον, για εμένα, αυτή η κατάσταση θα διαρκέσει μόνο 16 μέρες, αλλά για τους άλλους, ο περιορισμός κατ' οίκον είναι χωρίς χρονικά όρια!

Η πρώτη απόφαση της κατάστασης έκτακτης ανάγκης ήταν η απαγόρευση των "διεκδικητικών" (sic) διαδηλώσεων, αλλά διατηρούνται οι ποδοσφαιρικοί αγώνες, τα εμπορικά κέντρα παραμένουν ανοικτά και "πολλοί αρχηγοί Κρατών" θα συναντηθούν στο Μπουρζέ [σ.τ.μ. αεροδρόμιο του Παρισιού, όπου έλαβε χώρα η Σύνοδος για το Κλίμα.]. Πρόκειται για μια προσπάθεια να δείξουν στον κόσμο ότι όλα θα πάνε καλά εδώ στη Γαλλία, ότι η σύνοδος για το Κλίμα θα τα λύσει όλα κι ότι τίποτε κακό δεν πρόκειται να συμβεί (….)».

2. Παρίσι -26 Νοέμβρη
Ο Ζοέλ Ντομενζόυντ, μέλος του νομικού συμβουλίου της Ένωσης για το Κλίμα, περιορίζεται στο σπίτι του. Το υπουργείο εσωτερικών τον κατηγορεί ως "μέλος της παρισινής άκρας αριστεράς που θέλει να αμφισβητήσει τη Σύνοδο για το Κλίμα".

3. Ρεν -26 και 27 Νοέμβρη
26 Νοέμβρη: Έξι στρατευμένα μέλη των οικολόγων και της άκρας αριστεράς περιορίζονται στα σπίτια τους.
27 Νοέμβρη: Οι μπάτσοι επανήλθαν σε 3 από τα 5 σπίτια και επέδωσαν απαγορεύσεις μετάβασης στο Ιλ-ντε-Φράνς [σ.τ.μ. ο νομός όπου βρίσκεται το Παρίσι] για δύο επιπλέον άτομα.

4. Περιορισμός κατ' οίκον σε άτομο που έκανε τζόκινγκ το βράδι με παραστρατιωτική στολή τύπου 56 "πακιστανικό Καμί"! [σ.τ.μ. παραδοσιακή πακιστανική ενδυμασία].

5. Γκρενόμπλ (Ιζέρ) - 27 Νοέμβρη
Οι δυνάμεις καταστολής ζήτησαν από έναν ιδιώτη να αποσύρει την πειρατική σημαία από το μπαλκόνι του!
Ο ίδιος αναφέρει: «Όντας αναρχίζων (χωρίς να έχω εμπλοκή σε οποιοδήποτε κίνημα), και μη όντας ποτέ εγγεγραμμένος σε εκλογικές λίστες, μιας και δεν έχω καμία εμπιστοσύνη στο γαλλικό (και παγκόσμιο) πολιτικό σύστημα, βρήκα αστείο να προβοκάρω λίγο απέναντι σ' αυτήν την άνοδο της "επαναοικειοποίησης της σημαίας", όπως την αποκαλούν (….). Ζορίζομαι με τον περιρρέοντα πατριωτισμό που μου προκαλεί εμετό».

Β. Έρευνες

1. Άλπεις της Άνω Προβηγκίας - 26 Νοέμβρη
Έρευνα, χωρίς ανακοίνωση των αποτελεσμάτων. Την προηγούμενη εβδομάδα διενεργήθηκαν άλλες δύο έρευνες, χωρίς αποτελέσματα.

2. Κορσική: 5 διοικητικές έρευνες μεταξύ Μπαστιά και Προπριάνο -25 Νοέμβρη
«Όλα έγιναν όπως πρέπει, ενώ δεν βρέθηκε τίποτε που να έχει πραγματική σημασία. Ούτε όπλα, ούτε ναρκωτικά…». Από την πλευρά της αστυνομίας, θεωρείται ότι αυτές οι έρευνες είναι "ένα επιπλέον εργαλείο εργασίας".

3. Νις, Γκρας (παραθαλάσσιες Άλπεις) - 25 Νοέμβρη
Έρευνες και σφραγίσματα μιας μουσουλμανικής αίθουσας προσευχής και ενός μπαρ. Τέσσερις καινούργιες έρευνες, που κατέληξαν σε έναν μόνο περιορισμό κατ' οίκον.

4. Νις (παραθαλάσσιες Άλπεις) - 24 Νοέμβρη
Βέλγοι μουσικοί επισκέπτονται γάλλο φίλο. Η αστυνομία τους σταματά και κάνει έρευνα στο σπίτι του τελευταίου, όπου βρίσκει ένα παλιό όπλο (χωρίς πυρομαχικά). Κράτηση για 24 ώρες, προσεχής δίκη για οπλοκατοχή.

5. Νις (παραθαλάσσιες Άλπεις) - 24 Νοέμβρη
771 θυρίδες και βεστιάρια ερευνήθηκαν στο αεροδρόμιο της Νις.

6. Τουλόν, Κομπ-συρ-Αρτύβ και Σογιέ-Πον (Βαρ) -20 Νοέμβρη
Πέντε έρευνες χωρίς κανένα αποτέλεσμα. Άλλες δεκαπέντε ανακοινώθηκαν για τις επόμενες 15 μέρες.

7. Γκαπ (Άλπεις) -19 Νοέμβρη
Έρευνα 3 ωρών, ψάξιμο στους υπολογιστές. Καμία δίωξη.

8. Νις (παραθαλάσσιες Άλπεις) - 19 Νοέμβρη
Ένα μπαρ στο κέντρο της πόλης σφραγίζεται (ο ιδιοκτήτης του έχει καταχωρηθεί για ριζοσπαστικοποίηση).

9. Νις (παραθαλάσσιες Άλπεις) - 19 Νοέμβρη
Ένα κοριτσάκι τραυματίζεται κατά τη διάρκεια αστυνομικής επιδρομής σε σπίτι: λάθος έρευνα, η πόρτα σπάστηκε με όπλο, θραύσματα στο κρεβάτι της μικρής, στο λαιμό και στο κεφάλι της.

10. Αβινιόν (Βωκλύζ) -νύχτα 15 προς 16 Νοέμβρη
Ο Νταούντ, 21 ετών, τυφλός, ερευνάται. Κράτηση 2 ημερών, περιορισμός κατ' οίκον (πρέπει να δίνει το παρόν 3 φορές τη μέρα στο τμήμα). Η έρευνα έγινε κατόπιν καταδοσης. Κατάσχεση υπολογιστή. Δεν βρίσκει πια το τηλέφωνό του, το σημειωματάριό του, το μπαστούνι του κλπ.

Πηγές:
- marseille infos autonomes,mars-info.org
- Information Anti Autoritaire Toulouse et Alentours, iaata.info
- paris-luttes.info

"Καθεστώς έκτακτης ανάγκης" και καπιταλισμός της ασφάλειας

Συνέντευξη με τον Mathieu Rigouste

Ο Mathieu είναι πρεκάριος, ενεργός στους κοινωνικούς αγώνες και στο ευρύτερο επαναστατικό κίνημα. Χρησιμοποιεί τις κοινωνικές επιστήμες για να κάνει έρευνα και να συμβάλει στη δημιουργία εργαλείων προς χρήση των χειραφετικών κινημάτων. Έχει γράψει διάφορα βιβλία, ανάμεσα στα οποία το "Εσωτερικός εχθρός, η αποικιακή και στρατιωτική γενεαλογία του δόγματος ασφάλειας στην σύγχρονη Γαλλία" (L'ennemi intérieure, la généalogie coloniale et militaire de l'ordre sécuritaire dans la France contemporaine, éditions La Découverte, Paris, 2009).

Στις έρευνές σου στοιχειοθετείς μία αποικιακή και στρατιωτική γενεαλογία του σύγχρονου δόγματος ασφαλείας. Τι ρόλο έπαιξε ως προς αυτό η διακήρυξη του καθεστώτος έκτακτης ανάγκης κατά τη διάρκεια του πολέμου της εθνικής απελευθέρωσης της Αλγερίας;

Το καθεστώς έκτακτης ανάγκης είναι ένα δικαστικό μέσο που δημιουργήθηκε αρχικά με σκοπό να μπορεί να διεξαχθεί ο αποικιακός πόλεμος στην επικράτεια του κράτους χωρίς να παραλύσει όλο το σύστημα της καπιταλιστικής συσσώρευσης. Σε τελική ανάλυση, επιτρέπει να διεξαχθεί ένας αστυνομικού τύπου πόλεμος σε μία μερίδα του πληθυσμού χωρίς να θέσει σε ομηρία ολόκληρη τη χώρα και την οικονομία της. Το Σύνταγμα της 5ης γαλλικής δημοκρατίας δημιουργήθηκε από και για τον πόλεμο ενάντια στον πληθυσμό. Είναι ένα νομικό σύστημα που δίνει σε μόνιμη βάση στον αρχηγό του κράτους, δηλαδή σε μία κυρίαρχη ομάδα της αστικής τάξης μία δεδομένη στιγμή, τη δυνατότητα να καταργήσει τον θεωρητικό διαχωρισμό των εξουσιών. Έτσι, η κυρίαρχη αυτή ομάδα μπορεί να πάρει την πολεμική μηχανή υπό τη διοίκησή της για να τη στρέψει ενάντια σε μία μερίδα του πληθυσμού χωρίς τα εμπόδια της δικαστικό-νομικής νομιμοποίησης που ισχύουν κανονικά στην επικράτεια του κράτους, και που έχουν σαν σκοπό να μυστικοποιούν το "κράτος δικαίου" και να νομιμοποιούν το "δημοκρατικό" σύστημα κυριαρχίας. Είναι ένα συνταγματικό μοντέλο το οποίο ο γαλλικός ιμπεριαλισμός εξήγαγε ταυτόχρονα με τα αντι-εξεγερτικά του δόγματα, προς πάμπολλα νέο-αποικιακά ή/και οικονομικά εξαρτημένα κράτη. Με τον τρόπο αυτό, χώρες όπως η Κολομβία ή αρκετές από τις πρώην γαλλικές αποικίες στην Αφρική απέκτησαν το συγκεκριμένο συνταγματικό "εργαλείο" την ίδια στιγμή που οι ανώτατες στρατιωτικές, και στη συνέχεια αστυνομικές, διοικήσεις τους υιοθετούσαν το γαλλικό δόγμα αντι-εξέγερσης - και συχνά και τα υλικά που πάνε μαζί. Κατά γενικό κανόνα δημιουργήθηκαν στρατιωτικο-αστυνομικές εταιρίες για να πλαισιώσουν την ανάπτυξη υπέρ-φιλελεύθερων αρπακτικών οικονομικών συστημάτων.

Το "καθεστώς έκτακτης ανάγκης" είναι ένα νομικό εργαλείο της αντι-εξέγερσης. Αλλά είναι επίσης ένας από τους άξονες μίας δικαστικο-πολιτικής αναδόμησης του έθνους-κράτους που επιτρέπει στη βιομηχανία της βίας να βγάλει κέρδος από μορφές εσωτερικού πολέμου ποικίλων εντάσεων και διαρκειών. Όπως πολλά άλλα εργαλεία εξαίρεσης που δίνουν την δυνατότητα να μειωθεί το κόστος του ελέγχου, το "καθεστώς έκτακτης ανάγκης" θα γίνει αντικείμενο οικειοποίησης από και για τον καπιταλισμό της ασφάλειας.

Το διάταγμα του καθεστώτος έκτακτης ανάγκης επέτρεψε, κατά τη διάρκεια του πολέμου της Αλγερίας, αλλά και στη Νέα Καληδονία το 1985, στην εξέγερση των λαϊκών συνοικιών το 2005 και ακόμα και σήμερα, να εντατικοποιηθούν τα μέσα για το κυνήγι όσων τα πολιτικά επιτελεία ορίζουν ως "εσωτερικούς εχθρούς". Επιτρέπει τη χρήση μέσων που έχουν σαν στόχο να παραλύσουν την κοινωνική ζωή όλων εκείνων των τμημάτων του πληθυσμού που θεωρούνται ύποπτα ως "εκκολαπτήρια ανατροπής". Χρησιμοποιήθηκε για να κηρυχθούν απαγορεύσεις κυκλοφορίας και να βιομηχανοποιηθούν διοικητικές διώξεις, να πολλαπλασιαστούν οι προσαγωγές, οι κατ' οίκον περιορισμοί και οι αυθαίρετες φυλακίσεις. Επιτρέπει να διαλυθούν δίκτυα, να απαγορευτούν ορισμένα μέρη και ολόκληρες περιοχές, να τις αδειάσει κανείς από τους πληθυσμούς τους και να ανοίξει στρατόπεδα συγκέντρωσης καμουφλαρισμένα σε "κέντρα διοικητικής κράτησης". Κι όλα αυτά ενώ η καπιταλιστική μηχανή συνεχίζει να γυρίζει.

> ***Κάθε πόλεμος, και πλέον κάθε εσωτερική μάχη, λειτουργεί σαν εμπορική βιτρίνα, ένα παγκόσμιο διαφημιστικό πεδίο με επίδειξη σε πραγματικές συνθήκες για τα εμπορεύματα των εμπλεκομένων στρατιωτικο-βιομηχανικών συμπλεγμάτων. Και αυτά τα τελευταία έχουν κάθε συμφέρουν οι πόλεμοι να διαρκούν.***

Κατά τη διάρκεια του πολέμου της Αλγερίας, το "αντιτρομοκρατικό" μέτωπο αντιμετώπιζε τον αλγερινό αντάρτη ως υποκινούμενο από κομμουνιστές. Στόχος ήταν να εκμηδενιστεί η επαναστατική πολιτικοποίηση του αποικιοκρατούμενου λαού της Αλγερίας, του προλεταριάτου του που είχε μεταναστεύσει στη μητρόπολη και όλων αυτών που μάχονταν ενάντια στον γαλλικό ιμπεριαλισμό στο εσωτερικό της επικράτειας.

Επομένως, οι αποικιακοί πόλεμοι της δεκαετίας του '50 υπήρξαν εργαστήρια και μήτρες νέων μορφών εξουσίας και συσσώρευσης, που βασίζονταν στη δυνατότητα μείωσης του κόστους του ελέγχου μέσω μίας βιομηχανικής και ορθολογικής χρήσης της τρομοκρατίας του κράτους. Στο

σημείο αυτό πρέπει να διευκρινίσουμε ότι κατά τη διάρκεια των δύο παγκόσμιων πολέμων, οι παραγωγοί εμπορευμάτων σχετικών με τον πόλεμο οργανώθηκαν και απέκτησαν ιδιαίτερη δύναμη στο εσωτερικό των αστικών τάξεων της Δύσης. Εξελίχθηκαν σε στρατιωτικό-βιομηχανικά συμπλέγματα που τρέφονται από τον μόνιμο πόλεμο. Στο εσωτερικό των μεγάλων δυνάμεων, τα συμπλέγματα αυτά επανοικειοποιήθηκαν τα μεγάλα εμπορικά Μ.Μ.Ε. για να "προωθήσουν την λογική της άμυνας και της ασφάλειας στον πληθυσμό", όπως λένε οι ίδιοι.

Κατά τη διάρκεια αυτής της πρώτης περιόδου του 20ου αιώνα το κόστος του ελέγχου του πληθυσμού αυξήθηκε ιδιαίτερα και οι διαχειριστές του αναγκάστηκαν να βρουν τρόπους να το μειώσουν. Κάπως έτσι, οι μορφές εξουσίας που διέπουν τον ιμπεριαλιστικό κόσμο άρχισαν να εστιάζουν και να βάζουν στο κέντρο της παραγωγής της κοινωνικής τάξης παλιότερα ή νέα μέσα που έχουν σαν σκοπό να μετακυλήσουν τον έλεγχο του πληθυσμού στον ίδιο τον πληθυσμό, δηλαδή να προωθήσουν τον αυτοέλεγχο. Εισήγαγαν κυρίως συστήματα γνώσης και εξουσίας που δημιουργήθηκαν από τους κυρίαρχους των εποίκων με σκοπό την υποταγή των τελευταίων. Αργότερα, στα χρόνια που ακολούθησαν το 1968, ο έλεγχος μετατράπηκε σε μία από τις σημαντικότερες αγορές. Ο καπιταλισμός, αναγκασμένος καθώς είναι να αναδομείται λόγω των κρίσεων που δημιουργεί, εξασφάλισε τη δυνατότητα να ιδιωτικοποιεί τον έλεγχο, σαν μία μορφή βαλβίδας εκτόνωσης. Στην συνέχεια, η εμπορευματοποίηση του "εσωτερικού πολέμου", δηλαδή η αγορά της ασφάλειας, έγινε μία από τις προοπτικές για την επιβίωσή του. Μετά τον "στρατιωτικό κεϋνσιανισμό", που είχε επιτρέψει στον καπιταλισμό να βγάλει κέρδος από την κρίση του 1930, είμαστε πλέον αντιμέτωποι με μία μορφή "κεϋνσιανισμού της ασφάλειας". Για όλους αυτούς τους λόγους, αλλά και επειδή επωφελείται εδώ και πολλούς αιώνες από τις αποικίες και τους

ενδοαποικιακούς θύλακες, μέσα στους οποίους μπορεί και πειραματίζεται με νέες μορφές ελέγχου και εκμετάλλευσης, ο γαλλικός ιμπεριαλισμός παίζει έναν πρωταγωνιστικό ρόλο στην ιστορία των κρατών και της μετάβασης σε μία κοινωνία ασφάλειας.

Κατά τη διάρκεια της εξέγερσης του 2005 εξαγγέλθηκε επίσης κατάσταση έκτακτης ανάγκης από τον Chirac. Ποιες λογικές οδήγησαν σε αυτή την απόφαση;

Υπήρχε ένα συμβολικό κομμάτι, της σκηνοθεσίας και θεαματοποίησης της εκδίκησης του κράτους. Ήταν κυρίως μία δήλωση: "Προσοχή, το κράτος βρίσκεται πράγματι σε πόλεμο στο εσωτερικό του!". Από τη στιγμή που στον καπιταλισμό της ασφάλειας οι κυβερνήσεις και τα κυρίαρχα Μ.Μ.Ε. περνάνε τον καιρό τους κηρύσσοντας τον πόλεμο σε ό,τι κουνιέται, πρέπει να επενδύσουν στη σκηνοθεσία για να προκαλέσουν και να διαχειριστούν τον θαυμασμό ή τον τρόμο. Άλλος ένας στόχος ήταν να συγκεντρωθούν οι ενέργειες όλων των θεσμών στην "ειρήνευση" των λαϊκών και απομονωμένων συνοικιών, για να μη χρειαστεί να στείλουν τον στρατό. Πολλές τάσεις των κυρίαρχων τάξεων σκέφτηκαν σοβαρά αυτήν την πιθανότητα το 2005 γιατί η αστυνομία έφτασε στα όρια της. Το να κηρυχθεί καθεστώς έκτακτης ανάγκης επέτρεψε στην κυριαρχία να πειραματιστεί με ένα είδος στρατιωτικο-αστυνομικής μάχης σε ζωντανό χρόνο, ενάντια "στις γκρίζες ζώνες του εσωτερικού", όπως τις ονομάζει η ιδεολογία της ασφάλειας. Η λαϊκή εξέγερση του 2005 είναι μια απάντηση στην επισφάλεια και την αστυνομική καταστολή που μαστίζει τις γειτονιές αυτές. Μια απάντηση που μας έδειξε πως το καθεστώς της ασφάλειας, αντίθετα με ό,τι θέλει να μας κάνει να πιστέψουμε, είναι αρκετά εύθραυστο. Προσπαθώντας να βγάλει κέρδος μέσα από τη διαχείριση της "αταξίας" και των "κρίσεων", των οποίων τις συνθήκες ανάδυσης το ίδιο δημιουργεί, παίζει μόνιμα με δυνάμεις που ενδέχεται να το ανατρέψουν. Το 2005, το κράτος δοκίμασε και σκηνοθέτησε, προς τέρψιν των επιτελείων ολόκληρου του κόσμου, έναν πρότυπο τρόπο ανάπτυξης των αστυνομικών του δυνάμεων "εν καιρώ ειρήνης", προσπαθώντας δηλαδή να μην επιβραδύνει τη συσσώρευση του κεφαλαίου. Οι εντυπώσεις που άφησε αυτή η άσκηση ενθουσίασαν τα επιτελεία και τις βιομηχανίες του πολέμου και της ασφάλειας ολόκληρου του κόσμου. Γιατί το κόστος και τα μέσα που χρειάζονται για να στηθεί μια μόνιμη στρατιωτικο-αστυνομική διαχείριση του πληθυσμού –δηλαδή των λαϊκών τάξεων– καθορίζουν τη δυνατότητα να πραγματοποιηθούν οι υπέρ-φιλελεύθερες αναδιαρθρώσεις που χρειάζεται το μεγάλο υπέρ-εθνικό κεφάλαιο.

> ***Το ISIS δεν είναι ένα τέρας, είναι ο άσωτος υιός των ιμπεριαλισμών. Το παιδί που καταριούνται οι γονείς του γιατί, καθώς τους αντιγράφει με πάθος, έγινε ένας από τους κυρίαρχους αντιπάλους τους.***

Ας γυρίσουμε στο τώρα. Από τις 13 Νοεμβρίου βρισκόμαστε εκ νέου σε "κατάσταση έκτακτης ανάγκης". Τι σημαίνει αυτό στην πράξη; Τι έχει συμβεί τις τελευταίες είκοσι μέρες;

Αρχές Δεκέμβρη, το κράτος είχε αφήσει τους κατασταλτικούς του μηχανισμούς –δίνοντάς τους μία σχετική αυτονομία και πλαισιώνοντάς τους εκ των υστέρων– να πραγματοποιήσουν πάνω από 2.000 κατ' οίκον έρευνες, 600 προσαγωγές (εκ των οποίων οι 400 ήταν διαδηλωτές ενάντια στην κατάσταση έκτακτης ανάγκης ή ενάντια στην COP21 [ΣτΜ: τη διάσκεψη για την κλιματική αλλαγή που έγινε στο Παρίσι] και παραπάνω από 300 κατ' οίκον περιορισμούς (εκ των οποίων περίπου 24 ήταν κόσμος που δραστηριοποιούνταν ενάντια στην COP21). Η απομόνωση και οι αστυνομικοί, μιντιακοί και δικαστικοί εκβιασμοί ενάντια στις λαϊκές γειτονιές και τάξεις εντάθηκαν. Ως συνήθως, οι πιο φτωχοί, οι γυναίκες, όσοι είναι θύματα ρατσισμού, οι μουσουλμάνοι/ες και όσοι δεν έχουν χαρτιά υπέστησαν την αυξανόμενη αγριότητα του συστήματος κυριαρχίας στην ολότητά της και με ποικίλους τρόπους.

Έχοντας ήδη αναπτύξει στρατιωτικές δυνάμεις στο σύνολο της μητροπολιτικής επικράτειας ύστερα από τις επιθέσεις του Ιανουαρίου 2015, αφού κήρυξε την κατάσταση έκτακτης ανάγκης για όλη την επικράτεια, η γαλλική κυβέρνηση ξεκίνησε να πειραματίζεται με μία νέα μορφή στρατιωτικοποίησης της καπιταλιστικής κοινωνίας. Επένδυσε σε 5.000 νέους αστυνομικούς και χωροφύλακες, αύξησε τον αριθμό όσων είναι σε επιφυλακή και έτοιμοι να κινητοποιηθούν από 27.000 σε 40.000 και ενέκρινε τον προϋπολογισμό για την ανάπτυξη και τη μόνιμη πλέον στρατοπέδευση 10.000 στρατιωτικών που παίρνουν μέρος στην επιχείρηση Sentinelle [ΣτΜ: φρουρός].

Η κήρυξη "καθεστώτος έκτακτης ανάγκης" έχει ιστορικά εγγραφεί στη συλλογική συνείδηση της κυρίαρχης τάξης σαν το προτιμώμενο δικαστικό - συμβολικό εργαλείο για τον "εσωτερικό πόλεμο". Όταν λαμβάνουν χώρα οι "κρίσεις" που το ίδιο το σύστημα προκαλεί λόγω της αδηφαγίας του, μπορεί να επιλέξει μία στρατηγική που έχει σαν στόχο να

χρησιμοποιήσει εργαλειακά αυτό το "σοκ" για να αναδομήσει το σύστημα. Θα αντλήσει τότε από τη δεξαμενή των ιδεών και των πρακτικών που έθεσε ιστορικά ο ιμπεριαλισμός στη διάθεσή του και που το κομμάτι της αστικής τάξης που κερδοφορεί από τον στρατό και την ασφάλεια αξιώνει να εφαρμοστούν. Έτσι, από τις αρχές της δεκαετίας του '70, τα ιμπεριαλιστικά κράτη οδηγούνται από τον καπιταλισμό της ασφάλειας να εφαρμόσουν στρατηγικές σοκ και έντασης, οι οποίες αναδεικνύονται όλο και περισσότερο ως προνομιούχα εργαλεία για τη διαχείριση των "κρίσεων".

Κάθε πείραμα συγκεντρώνει τα βλέμματα όλων των άλλων ιμπεριαλιστικών δυνάμεων, που ψάχνουν λυσσασμένα να αποκτήσουν νέα μέσα για να ενισχύσουν το κοινωνικό απαρτχάιντ στο οποίο στηρίζονται τα συστήματα εκμετάλλευσής τους. Αλλά επίσης για να δούνε με ποιον τρόπο οι βιομηχανίες του ελέγχου, της επιτήρησης και της καταστολής θα επενδύσουν τα οικονομικά και χρηματοπιστωτικά πεδία που δημιουργούνται από αυτή τη μορφή "μόνιμου εσωτερικού πολέμου" που αναπτύσσεται κάθε μέρα και περισσότερο. Έτσι, το 2015 είναι μία χρονιά ρεκόρ για την πώληση των γαλλικών όπλων, κατατάσσοντας τη Γαλλία στην δεύτερη θέση εξαγωγών παγκοσμίως, πίσω από τις Η.Π.Α. και μπροστά από την Ρωσία, με τζίρο 17 δις ευρώ (αρχές Δεκέμβρη).

Οι ιδεολόγοι της ασφάλειας χρησιμοποιούν τον "ισλαμισμό" και την "τρομοκρατία" για να δικαιολογήσουν τους νέους αποικιακούς πολέμους στο Μαλί, την κεντρική Αφρική, το Αφγανιστάν, το Ιράκ ή τη Συρία, αλλά και την καταστολή των λαϊκών συνοικιών που εμποδίζουν την επέκταση του εσωτερικού ιμπεριαλισμού που γίνεται με τη μορφή της αστικής ανάπλασης. Και από τη δεκαετία του '60 μέχρι σήμερα, το δόγμα της ασφάλειας εφαρμόζει επίσης τα ίδια συστήματα της αντι-εξέγερσης ενάντια στα κοινωνικά και τα επαναστατικά κινήματα.

Οι έρευνές μου δείχνουν πως οι ιμπεριαλιστικές κοινωνίες εισάγουν διαρκώς εργαλεία κυριαρχίας που αντλούν από τους αποικιακούς πολέμους, και με βάση αυτά αναπλάθουν τα μοντέλα εξουσίας που ασκούν. Ανανεώνουν και προσαρμόζουν δόγματα και ιδεολογίες, προσωπικό και δίκτυα, υλικά και τεχνολογίες για την αναδόμηση του κοινωνικού απαρτχάιντ και τον έλεγχο των λαϊκών συνοικιών. Στη συνέχεια, τα προσαρμόζουν και δοκιμάζουν νέους συνδυασμούς με στόχο τον έλεγχο και την πειθάρχηση των κοινωνικών αγώνων και των επαναστατικών κινημάτων. Στη διάρκεια του 20ου αιώνα όλο αυτό έχει επιπλέον μεταμορφωθεί σε μια γιγαντιαία παγκόσμια αγορά.

Το σχέδιο στρατιωτικο-αστυνομικής εξουσίας, με το οποίο πειραματίζεται η γαλλική κυβέρνηση στη μητροπολιτική της επικράτεια από τον Ιανουάριο 2015, είναι και αυτό, κατά μία έννοια, επανεισαγωγή, ανανέωση και προσαρμογή μοντέλων διοίκησης που έχουν εκπονηθεί από και για τα κράτη του εποικισμένου κόσμου. Αυτοί οι πρωτότυποι σχεδιασμοί που βρίσκονται σε διαρκή εξέλιξη ενδιαφέρουν τις αστικές τάξεις της Δύσης όσο και τις κυρίαρχες τάξεις της Ανατολής που ψάχνουν μανιωδώς τρόπους για να υποτάξουν τις λαϊκές εξεγέρσεις που δεν θα σταματήσουν να εναντιώνονται στις πολιτικές λιτότητας και στις υπέρ-φιλελεύθερες αναδιαρθρώσεις που βρίσκονται στη βάση της παγκόσμιας καπιταλιστικής στρατηγικής για τα χρόνια που έρχονται.

Η "κατάσταση έκτακτης ανάγκης" επιτρέπει τον πειραματισμό με μία μορφή διακυβέρνησης που στηρίζεται στον εσωτερικό πόλεμο στον πληθυσμό. Μπορεί να διακηρύσσεται σε μόνιμη βάση, αλλά για περιορισμένη χρονική διάρκεια. Αυτό είναι και το εμπόδιο για την ανάπτυξη της αγοράς του εσωτερικού πολέμου και αυτήν τη στιγμή βρίσκεται σε φάση αναδιάρθρωσης. Η γαλλική κυβέρνηση, όντας στην υπηρεσία του καπιταλισμού της ασφάλειας, καταστρώνει ένα νομικό καθεστώς "μόνιμης έκτακτης ανάγκης", δηλαδή ένα νέο νομικό πλαίσιο που επιτρέπει να εντατικοποιηθούν οι ρυθμοί για το πέρασμα σε μια κοινωνία που θα διοικείται με στρατιωτικο-αστυνομικό τρόπο.

➤

Η μιντιακή κατασκευή του "πολέμου ενάντια στην τρομοκρατία" αποκρύπτει με τον καλύτερο δυνατό τρόπο τη συνεργασία θεωρητικά αντίπαλων ιμπεριαλιστικών δυνάμεων, που υποστηρίζουν "αξίες" δήθεν ασύμβατες. Πετρελαιο-μοναρχίες όπως η Σαουδική Αραβία και το Κατάρ τρέφουν και καθορίζουν την ύπαρξη ενός πολύ μεγάλου μέρους του στρατιωτικο-βιομηχανικού γαλλικού συμπλέγματος. Μέσα από την Cofras (Compagnie Française d'Assistance Spécialisée - Γαλλική Εταιρία Ειδικής Βοήθειας), ένα μεγάλο μέρος της γαλλικής "βιομηχανίας της άμυνας" κτίστηκε κατά τη διάρκεια της δεκαετίας του '60 για να μεταδώσει "τη γαλλική στρατιωτική τεχνογνωσία" στα εμιράτα. Τον Μάιο του 2015, η Dassault-Aviations καυχιόνταν μέσω των δικών της Μ.Μ.Ε. ότι έχει πουλήσει 24 Rafales στο Κατάρ. Ελάχιστα από αυτά τα πολεμικά αεροπλάνα είχαν εξαχθεί μέχρι τη "ζωντανή" χρήση/επίδειξη στις πρόσφατες γαλλικές "Εξωτερικές Επιχειρήσεις" στο Αφγανιστάν (2007-2011), τη Λιβύη (2011), το Ιράκ και την κεντρική Αφρική (2014). Κάθε πόλεμος, και πλέον κάθε εσωτερική μάχη, λειτουργεί σαν εμπορική βιτρίνα, ένα παγκόσμιο διαφημιστικό πεδίο με επίδειξη σε πραγματικές συνθήκες για τα εμπορεύματα των εμπλεκομένων στρατιωτικο-βιομηχανικών συμπλεγμάτων. Και αυτά τα τελευταία έχουν κάθε συμφέρουν οι πόλεμοι να διαρκούν.

Ένα σημαντικό κομμάτι των Γάλλων αστών βιομηχάνων του πολέμου ζει ακόμα από αυτή τη συνεργασία με τις πετρελαιομοναρχίες του Κόλπου. Μέσω αυτών, από τη δεκαετία του '70 μέχρι και σήμερα, διαφορετικές "ισλαμιστικές κινήσεις" έχουν χρηματοδοτηθεί, εφοδιαστεί με όπλα ή υποστηριχτεί στον βαθμό που το επιτρέπουν τα κοινά συμφέροντα των δυτικών και μεσο-ανατολικών ιμπεριαλισμών.

Έχοντας χρηματοδοτηθεί και οπλιστεί, άμεσα ή έμμεσα, ταυτόχρονα ή εναλλάξ, από τις Η.Π.Α. και την Τουρκία, τη Γαλλία και τη Σαουδική Αραβία, το ISIS έχει γεννηθεί από τη χειραγώγηση της Δύσης γύρω από το ζήτημα του ισλαμισμού και από τις στρατιωτικές, οικονομικές και κοινωνικές καταστροφές που έχουν διαπράξει στην κοντινή και τη μέση ανατολή οι δυνάμεις που έχουν συνασπιστεί γύρω από το ΝΑΤΟ και το ΔΝΤ. Αλλά το ISIS έγινε κράτος στην υπηρεσία ενός άγριου καπιταλισμού, βασιζόμενο στη λεηλασία και το εμπόριο του πετρελαίου, σε ένα σύστημα αυταρχικό και γεμάτο ανισότητες, πατριαρχικό και ρατσιστικό. Είναι μία επεκτατική δύναμη που σκοτώνει, λεηλατεί και καταστέλλει, όπως κάνουν άλλωστε, με άλλο τρόπο και σε κλίμακα απείρως μεγαλύτερη, οι καπιταλιστικές, ρατσιστικές και πατριαρχικές δυνάμεις της Δύσης μέσω των οικονομικών πολιτικών τους και των στρατιωτικών παρεμβάσεών τους σε ολόκληρο τον πλανήτη. Ο δυτικός ιμπεριαλισμός δεν σκοτώνει με επιθέσεις αυτοκτονίας, αλλά κυριαρχεί μέσω βιομηχανικής κλίμακας βομβαρδισμών που φέρνουν σε πέρας "ορθολογικοποιημένοι και πολιτισμένοι" στρατοί. Και το ISIS με την σειρά του είναι ένα ιμπεριαλιστικό κράτος, ακόμα νέο και υπό διαμόρφωση, στο οποίο δίνουν μέγιστη ώθηση οι καταστροφικές πολιτικές του δυτικού ιμπεριαλισμού, πάνω στις οποίες στηρίζεται για να αναπτυχθεί. Το ISIS δεν είναι ένα τέρας, είναι ο άσωτος υιός των ιμπεριαλισμών. Το παιδί που καταριούνται οι γονείς του γιατί, καθώς τους αντιγράφει με πάθος, έγινε ένας από τους κυρίαρχους αντιπάλους τους.

Κι εμείς, παιδιά ενός κατώτερου θεού, έχουμε παγιδευτεί ανάμεσα στις σιαγόνες συστημάτων κατ' επίφαση ανταγωνιστικών. Μοιάζουμε καταδικασμένοι να ζούμε και να πεθαίνουμε για τους πολέμους τους και τις οικονομίες τους. Ένα μέρος των λαϊκών τάξεων του "πρώτου κόσμου", εκπαιδευμένο καθώς είναι να επιζεί πατώντας σε κεφάλια άλλων, συγκινείται μόνο για τους κοντινούς του νεκρούς, για τα σώματα που φωτίστηκαν από τους προβολείς των μεγάλων Μ.Μ.Ε. Γιατί αυτά τα τελευταία του κρύβουν επίσης τις ανθρώπινες και οικολογικές καταστροφές που προκαλούν καθημερινά οι κυρίαρχες τάξεις της Δύσης στον υπόλοιπο κόσμο. Και αυτές οι εμπορικές μηχανές μυστικοποίησης μας κρύβουν επίσης ότι υπάρχουν και λύσεις. Αποκρύπτουν για παράδειγμα την ακλόνητη αντίσταση του κουρδικού λαού που πολεμάει μόνος του το ISIS, αντιμετωπίζοντας ταυτόχρονα και τις επιθέσεις των δυτικών ιμπεριαλισμών στην περιοχή, ενώ ταυτόχρονα βρίσκεται σε μία επαναστατική αντικαπιταλιστική και φεμινιστική διεργασία στις κοινότητες που απελευθερώνει και συνασπίζει. Τα μέσα των κυρίαρχων κρύβουν ή διαστρεβλώνουν αυτούς τους αγώνες γιατί απειλούνται από αυτούς, όπως απειλούνται και από την πιθανότητα να οργανωθεί μία πραγματική, υλική και χειροπιαστή αλληλεγγύη ανάμεσα στους λαούς. Αυτό το σύστημα υπάρχει κυρίως καταφέρνοντας να διαιρεί και να φέρνει αντιμέτωπους αυτούς και αυτές τους οποίους εκμεταλλεύεται και υποτάσσει. Το δίχως άλλο, θα συνεχίσουμε να υφιστάμεθα αυτήν τη διάσπαση των δυνάμεών μας όσο δεν θα καταφέρνουμε να κτίσουμε μορφές λαϊκής αυτονομίας αρκετά ισχυρές ώστε να διαλύσουν την ιμπεριαλιστική ηγεμονία. Μέσω την "Εθνικής Ενότητας", διάφοροι δήμιοι που αυτοανακηρύσσονται προστάτες μας καλούν να συμπαραταχθούμε με τους αφέντες μας, γιατί όλοι αυτοί έχουν κάθε λόγο να κρύψουν το γεγονός πως δεν είναι μέρος της λύσης αλλά του προβλήματος. Και πως η μόνη ελπίδα για συλλογική χειραφέτηση βρίσκεται στα δικά μας χέρια.

Μετάφραση: MissInformation

Ο κόσμος της εξουσίας επιτίθεται

Ζούμε στιγμές όπου ο όλεθρος του πολέμου της εξουσίας και τα αποτελέσματα των ενδοκαπιταλιστικών ανταγωνισμών σημαδεύουν και καλύπτουν ολόκληρο τον παγκόσμιο χάρτη, μετατρέποντας τον πλανήτη σε εμπόλεμη ζώνη. Το χτύπημα του ISIS στο Παρίσι αποτελεί ένα ακόμα πολεμικό χτύπημα του κόσμου της εξουσίας εναντίον όλων των από τα κάτω.

Η επίθεση της 13ης Νοέμβρη στο Παρίσι έρχεται να προστεθεί σε μια σειρά πολύνεκρων επιθέσεων που έχει αναλάβει ο ISIS, η Αλ Κάιντα και άλλες παρόμοιες οργανώσεις, όπως στο γαλλικό περιοδικό Charlie Hebdo, την κατάρριψη επιβατικού αεροπλάνου στην Αίγυπτο, τις επιθέσεις στη Βυρηττό και στο Μάλι.

Ο ISIS αποτελεί έναν εξουσιαστικό μηχανισμό, ο οποίος ενσαρκώνει τις πιο ακραίες εκδοχές του ισλαμικού φονταμενταλισμού και ο οποίος στηρίχθηκε, εξοπλίστηκε και ενισχύθηκε από τις ΗΠΑ και την ΕΕ, με σκοπό να ανατραπεί το καθεστώς του Άσαντ (το οποίο στήριξε και συνεχίζει να στηρίζει η Ρωσία), και από την Τουρκία με στόχο να χτυπηθούν οι κουρδικές κοινότητες στη βόρεια Συρία, οι οποίες παλεύουν για την αυτοδιάθεση και την ανεξαρτησία τους. Η χρηματοδότηση και πριμοδότηση τέτοιων μορφωμάτων από τα ισχυρά καπιταλιστικά κράτη είναι μια τακτική που έχει ακολουθηθεί πολλές φορές στο παρελθόν. Οι ΗΠΑ [1], προκειμένου να προωθήσουν τα συμφέροντά τους, χρηματοδότησαν τον Σαντάμ Χουσεΐν στον πόλεμο ενάντια στο Ιράν, καθώς και εξόπλισαν, χρηματοδότησαν και εκπαίδευσαν τους Ταλιμπάν κατά την εισβολή των Σοβιετικών δυνάμεων στο Αφγανιστάν. Λίγο καιρό αργότερα εξαπέλυσαν πολεμικές επιθέσεις εναντίον των πρώην «συμμάχων» τους ισοπεδώνοντας και λεηλατώντας το Ιράκ και το Αφγανιστάν, πολεμικές επιχειρήσεις που συνεχίζουν να διεξάγονται μέχρι σήμερα.

Αυτή τη στιγμή στο έδαφος της Συρίας ξεδιπλώνονται οι ενδοκαπιταλιστικοί ανταγωνισμοί ισχυρών κρατών (ΗΠΑ, Γαλλία, Ρωσία), αλλά και περιφερειακών δυνάμεων (Τουρκία, Σαουδική Αραβία, Ιράν). Στη Συρία ήταν για χρόνια εγκαθιδρυμένο το απολυταρχικό καθεστώς του Άσαντ, το οποίο αμφισβητήθηκε κατά την Αραβική Άνοιξη (2011) και αναπτύχθηκε ένοπλη αντιπολίτευση. Η Ρωσία έσπευσε να βοηθήσει τον Άσαντ, καθώς τα συμφέροντά της είναι άμεσα συνδεδεμένα με το καθεστώς αυτό. Η Ρωσία έχει τη μοναδική ναυτική της βάση εκτός των συνόρων της στη Συρία, ενώ έχει κάνει πολλές επενδύσεις και έχει παράσχει δάνεια στην κυβέρνηση της Συρίας. Αντίθετα, οι ΗΠΑ μαζί με τη Γαλλία έσπευσαν να ενισχύσουν την αντιπολίτευση (μέρος της οποίας ήταν και ο ISIS) καθώς είδαν μια ευκαιρία να ανατρέψουν το φιλορωσικό καθεστώς, ώστε να αποδυναμώσουν την Ρωσία, ειδικά έπειτα από την προσάρτηση της Κριμαίας, να αποσταθεροποιήσουν την κατάσταση στην περιοχή και να προωθήσουν τα δικά τους συμφέροντα.

Οι επεμβάσεις στις χώρες της καπιταλιστικής περιφέρειας ξεκινούν από την περίοδο της αποικιοκρατίας και φτάνουν ως το σήμερα. Η επιδίωξη των ισχυρών κρατών για το ξαναμοίρασμα και το χώρισμα του κόσμου, τον έλεγχο των κοινωνιών, καθώς και τον επαναπροσδιορισμό των παγκόσμιων συσχετισμών δύναμης έχουν μετατρέψει τις περιοχές της Αφρικής και της Μέσης Ανατολής (οι οποίες αποτελούν την καπιταλιστική περιφέρεια της Δύσης) σε εμπόλεμες ζώνες ενός ανελέητου οικονομικού και στρατιωτικού πολέμου.

Οι συνεχείς οικονομικές και στρατιωτικές επεμβάσεις έχουν επιβάλλει μια πραγματικότητα φτώχειας, εξαθλίωσης, θανάτου, εκτοπισμού εκατομμυρίων ανθρώπων, φόβου, καταπίεσης και ανελέητης εκμετάλλευσης. Αυτή η πραγματικότητα είναι που πυροδοτεί την αγανάκτηση και το μίσος αυτών των ανθρώπων προς τη Δύση και πάνω σε αυτή τη συνθήκη βρίσκει έδαφος να αναπτυχθεί ο θρησκευτικός φανατισμός ως η μοναδική διέξοδος. Μια διέξοδος, την οποία προτείνει και προωθεί η ίδια η εξουσία, προκειμένου να διαχωρίσει τους από τα κάτω. Οι θρησκευτικοί φανατισμοί, όπως και οι εθνικισμοί, είναι ένα εργαλείο που χρησιμοποιεί η κυριαρχία για να στρέφει τους λαούς τον έναν εναντίον του άλλου, ώστε τα κράτη και το κεφάλαιο να συνεχίζουν να διαιωνίζουν την ύπαρξή τους και να προωθούν τα συμφέροντά τους.

Η επίθεση στο Παρίσι χρησιμοποιείται από τα Ευρωπαϊκά κράτη για να εγκαθιδρύσουν ένα μόνιμο καθεστώς έκτακτης ανάγκης και να επιβάλλουν τον ολοκληρωτικό έλεγχο στην κοινωνία. Σε τρεις ευρωπαϊκές χώρες ο στρατός βρίσκεται στους δρόμους με αυξημένη δικαιοδοσία, πόλεις μετατρέπονται σε φαντάσματα εξαιτίας της τρομοϋστερίας και του κλίματος φόβου που προωθούν τα ΜΜΕ, πραγματοποιούνται συλλήψεις και στοχοποιούνται άτομα με μοναδικό στοιχείο την αραβική τους καταγωγή, οι διαδηλώσεις έχουν απαγορευτεί και νομοσχέδια που καταργούν κατοχυρωμένες ελευθερίες υπερψηφίζονται χωρίς αντιρρήσεις στη βουλή της Γαλλίας

Η κατασταλτική επιχείρηση που διεξάγεται αυτή τη στιγμή στη Γαλλία αποτελεί την αιχμή του δόρατος του σύγχρονου ολοκληρωτισμού, δεν στοχεύει συγκεκριμένα κοινω-

νικά κομμάτια αλλά επιχειρεί να διευρυνθεί, να νομιμοποιηθεί και να μονιμοποιηθεί. Στοχεύει να τρομοκρατήσει, να ελέγξει και να καταστείλει το σύνολο της κοινωνίας. Κάθε φορά, το κράτος στοχοποιεί ένα συγκεκριμένο κοινωνικό κομμάτι και το καταδεικνύει ως τον εσωτερικό εχθρό, ο οποίος πρέπει να χτυπηθεί και να κατασταλεί με όλο και πιο στρατιωτικοποιημένους όρους. Με αυτή τη μέθοδο η εξουσία χρησιμοποιεί τον κάθε φορά στόχο της για παραδειγματισμό και τρομοκράτηση των υπολοίπων και ταυτόχρονα με κάθε επιχείρηση (στοχοποίηση) επιδιώκει συνεχώς να μονιμοποιήσει και να διευρύνει ένα καθεστώς έκτακτης ανάγκης, το οποίο να περιλαμβάνει όποιον αντιστέκεται και αγωνίζεται, όποιον εν δυνάμει θα διανοηθεί να ορθώσει το ανάστημά του, όποιον δεν συμβαδίζει με τα κυρίαρχα πρότυπα, όποιον αποτελεί «παρείσακτο και ανεπιθύμητο» για τους κυρίαρχους. Έτσι λοιπόν, καταλαβαίνουμε ότι η συνθήκη του σύγχρονου ολοκληρωτισμού οδηγεί σε ένα μοντέλο κοινωνίας οργουελικού τύπου. Το επίδικο για τα κράτη είναι ο πλήρης έλεγχος και η στράτευση, με απόλυτους όρους, ολόκληρης της κοινωνίας στις επιταγές του κράτους και του κεφαλαίου.

“Δεν πρέπει να αποδεχθούμε τις παροτρύνσεις να μένουμε κλεισμένοι στα σπίτια μας, να μη δρούμε πλέον, να αφήνουμε την "αστυνομία να κάνει τη δουλειά της". Αντιθέτως, πρέπει να συγκεντρωνόμαστε για να καταδείξουμε ότι οι προσπάθειες διαίρεσης της τάξης μας δεν βρίσκουν έρεισμα, είτε αυτές προέρχονται από τους νόμιμους δολοφόνους που είναι στην εξουσία είτε από τους παράνομους δολοφόνους. Οι βομβαρδισμοί αντιποίνων ενάντια στο Daech δείχνουν ότι αυτοί που μας κυβερνούν δε σκοπεύουν να αλλάξουν τρόπο δράσης. Η γραμμή του μετώπου τους δεν είναι δική μας. Εάν πρέπει να υπάρξει γραμμή μετώπου, αυτή πρέπει να είναι ενάντια στο κράτος, ισλαμικό ή μη.

Πρέπει να διατηρούμε την ελπίδα. Οι αυθόρμητες αντιδράσεις αλληλεγγύης, οι δωρεές αίματος, οι εκκλήσεις για ειρήνη, αυτά τα πλήθη που συγκεντρώθηκαν για να τιμήσουν τους νεκρούς κυνηγώντας τους φασίστες στο Μετς ή στη Λιλ, αποτελούν θετικά σημάδια. Ας ενδυναμώσουμε αυτές τις σπίθες αλληλεγγύης ενάντια στο φόβο και την τάξη που προωθούν οι εχθροί μας. Οι αναρχικοί πρέπει να εξεγείρονται ενάντια στην αδικία όπου κι αν χτυπάει κι από όπου κι αν προέρχεται. Αν η πολιτική κατάσταση οδηγήσει σε επιθέσεις, κρατικές ή μη, ενάντια σε μετανάστες και πιστούς ή ενάντια σε αγωνιστές, οι εχθροί μας θα μας βρουν στο δρόμο τους.

Κουράγιο, οι άσχημες μέρες θα περάσουν.”

Ομάδα Regard Noir της Αναρχικής Ομοσπονδίας
Παρίσι, 17 Νοέμβρη 2015

Αν τα κράτη επιχειρούν να επιβάλλουν το πραξικόπημά τους, να διαιωνίσουν τα προνόμιά τους και να προασπίσουν τα συμφέροντα του κεφαλαίου, οφείλουμε να αντιτάξουμε την αλληλεγγύη των από τα κάτω, να οργανωθούμε και να παλέψουμε για τη συνολική ανατροπή του κόσμου της εκμετάλλευσης και της καταπίεσης… για την κοινωνική επανάσταση… για την αναρχία και το κομμουνισμό.

Αναρχική συλλογικότητα Vogliamo tutto e per tutti
www.vogliamotutto.espiv.net

[1] Η στήριξη ισλαμιστών μαχητών με σκοπό την επίτευξη πρόσκαιρων στόχων έχει μακρά ιστορία στην αμερικανική πολιτική. Για να γίνει κατανοητός ο βαθμός στον οποίο οι ίδιες οι ΗΠΑ έχουν συμβάλλει στη δημιουργία του σημερινού θρησκευτικού φονταμενταλισμού, πρέπει να κάνουμε μια αναφορά ιστορικών γεγονότων και στοιχείων για το Αφγανιστάν. Το 1979 η ασταθής κυβέρνηση του Αφγανιστάν ήταν φίλο-Σοβιετική, με το ΚΚ να έχει αναλάβει την εξουσία και να προχωράει ταχύτατα σε αγροτικές μεταρρυθμίσεις και σε μέτρα εξίσωσης των δικαιωμάτων των γυναικών, κινήσεις που προκάλεσαν εξεγέρσεις ποικίλων συντηρητικών ντόπιων στοιχείων. Η τότε κυβέρνηση των ΗΠΑ, με πρόεδρο τον Κάρτερ, αποφάσισε να ενισχύσει μυστικά τους εσωτερικούς αντιπάλους του καθεστώτος σε μια προσπάθεια να προκαλέσει σοβιετική στρατιωτική επέμβαση και να εμπλέξει την ΕΣΣΔ σε έναν μακρόχρονο πόλεμο φθοράς στην περιοχή, πράγμα το οποίο και κατάφερε. Στο Αφγανιστάν οι ΗΠΑ χρηματοδότησαν με 3 δις δολάρια και η Σαουδική Αραβία με 2 δις δολάρια το δεκαετή πόλεμο. Οι μεγαλύτεροι αποδέκτες της χρηματοδότησης ήταν ισλαμιστές μουτζαχεντίν που συνέρευσαν κατά χιλιάδες από τη Σαουδική Αραβία και από αλλού για να πολεμήσουν τους «άπιστους» σοβιετικούς. Επικεφαλής τέθηκε από τις μυστικές υπηρεσίες της Σ. Αραβίας ο Οσάμα Μπίν Λάντεν, ο οποίος οργάνωσε στρατολογικά γραφεία σε 35 χώρες παγκοσμίως με 32 γραφεία να λειτουργούν μόνο στις ΗΠΑ. Σε αυτό ακριβώς το δίκτυο στήριξε αργότερα ο Μπιν Λάντεν τη δημιουργία της αλ-Κάιντα το 1989. Τμήματα αυτών των μαχητών έχουν συμμετάσχει έκτοτε σε ισλαμιστικές ομάδες στο Κόσσοβο, τη Τσετσενία, τη Σομαλία και αλλού.

[2]Το Γενάρη του 2013, Γαλλικές στρατιωτικές δυνάμεις εισέβαλαν στο βόρειο Μάλι στο πλαίσιο της επιχείρησης Σερβάλ προκειμένου να απωθήσουν τους προελαύνοντες προς την πρωτεύουσα τζιχαντιστές, ενώ απόσπασμα της δύναμης στάλθηκε και στο Νίγηρα. Οι επιφάσεις είναι πάντα οι ίδιες, πόλεμος ενάντια στην τρομοκρατία, λόγοι ασφάλειας της Γαλλίας και της ευρώπης γενικότερα. Στην πραγματικότητα, η Γαλλία έχει μεγάλα οικονομικά συμφέροντα στην περιοχή. Ο Νίγηρας, που τελούσε υπό καθεστώς γαλλικής αποικίας μέχρι το 1960, προμηθεύει το 33% του ουρανίου που καταναλώνει η Γαλλία και η κρατική εταιρεία ενέργειας Areva ανοίγει νέες περιοχές εξόρυξης κοντά στα σύνορα με το Μάλι, ενώ έχει κάνει επανειλημμένες εκκλήσεις για γαλλική στρατιωτική προστασία των ορυχείων ουρανίου. Από τη μεταλλευτική δραστηριότητα της Areva, η περιοχή έχει μολυνθεί με ραδιενέργεια, ενώ τα οικονομικά κέρδη, εκτός από τη γαλλική εταιρεία, καρπώνεται μια μικρή μερίδα της συνεργαζόμενης ντόπιας αστικής τάξης τη στιγμή που ο Νίγηρας είναι η 3η φτωχότερη χώρα στον κόσμο. Επίσης, από το 2012 το Μάλι παραχωρεί δικαιώματα ερευνών για πετρέλαιο και ο γαλλικός στρατός σπεύδει να εξασφαλίσει τα συμβόλαια για της γαλλικές εταιρείες έναντι των κινέζικων που ενδιαφέρονται για την περιοχή. Το 2014, στο πλαίσιο της επιχείρησης Μπαρκέν και με τη συνεργασία των τοπικών κυβερνήσεων, δυνάμεις του γαλλικού στρατού αναπτύχθηκαν σε 5 χώρες της αφρικανικής Σαχέλ, και συγκεκριμένα σε Μαυριτανία, Μάλι, Μπουρκίνα Φάσο, Νίγηρα και Τσαντ. Φαίνεται πως το γαλλικό κράτος είναι αποφασισμένο να υπερασπιστεί τα καπιταλιστικά του συμφέροντα στην περιοχή, όσο και αν αυτό μειώνει παρά αυξάνει την ασφάλεια των κατοίκων της Γαλλίας.

[3] Ενίσχυση του αστυνομικού κράτους με πρόσληψη 8500 αστυνομικών σε διάφορα πόστα, τη διατήρηση όλων των θέσεων εργασία στο γαλλικό στρατό μέχρι το 2019. Δυνατότητα παράτασης της κατάστασης έκτακτης ανάγκης από 12 μέρες που ίσχυε μέχρι σήμερα στους 3 μήνες. Ήδη δύο διαδηλώσεις στο Παρίσι, η πρώτη για αλληλεγγύη στους μετανάστες και η δεύτερη ενάντια στην παγκόσμια σύνοδο για το κλίμα και στο καθεστώς έκτακτης ανάγκης, απαγορεύτηκαν και χτυπήθηκαν από την αστυνομία.

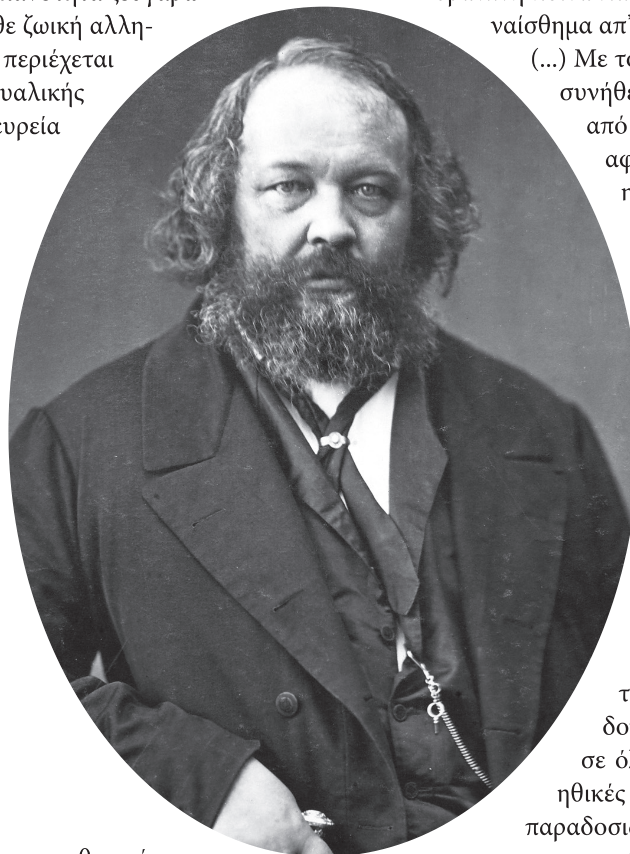
Ο Μπακούνιν για τον πατριωτισμό

Το παρόν άρθρο είναι μια απάντηση σε όσους νομίζουν πως οι ανιστόρητες φωτοβολίδες πολιτικής δημαγωγίας, με τη μορφή τσιτάτων, μπορούν να διαστρεβλώνουν την ιστορία και τα πολιτικά σκεπτικά εξεχουσών μορφών του αναρχικού κινήματος. Παρακάτω, λοιπόν, μελετάμε με τα γραπτά του ίδιου του Μπακούνιν αν η σκέψη του προσδιοριζόταν από «πατριωτισμό» όπως κάποιοι θέλουν να πιστέψουμε. Όλα τα αποσπάσματα περιέχονται στο βιβλίο «Μιχαήλ Μπακούνιν, Κριτική της υπάρχουσας κοινωνίας, εκδ. Πανόπτικον».

Ο Μπακούνιν ορίζει τα συστατικά στοιχεία του πατριωτισμού ως:

1) Το φυσικό ή φυσιολογικό στοιχείο,
2) το οικονομικό στοιχείο,
3) το πολιτικό στοιχείο,
4) το θρησκευτικό ή φανατικό στοιχείο.

> ***Όσο λιγότερο αναπτυγμένος είναι ένας πολιτισμός, και όσο λιγότερο ισχυρή η βάση της κοινωνικής ζωής του, τόσο πιο ισχυρές είναι οι εκδηλώσεις του φυσικού πατριωτισμού – δηλαδή της ενστικτώδους προσκόλλησης των ατόμων σε όλες τις υλικές, διανοητικές και ηθικές συνήθειες που αποτελούν την παραδοσιακή και εθιμική ζωή μιας ιδιαίτερης κοινωνίας, όπως και του μίσους τους για καθετί ξένο, καθετί διαφορετικό από τη δική τους ζωή: Άρα, ο φυσικός πατριωτισμός είναι αντιστρόφως ανάλογος προς την ανάπτυξη του πολιτισμού, δηλαδή προς τον θρίαμβο της ανθρωπινότητας στις ανθρώπινες κοινωνίες.***

Μας εξηγεί (στο γραπτό του) περαιτέρω πως «Το φυσιολογικό στοιχείο είναι το βασικό θεμέλιο κάθε απλοϊκού, ενστικτώδους και βάναυσου εγωισμού. Είναι ένα φυσικό πάθος (...) δηλαδή εντελώς ζωικό [με αποτέλεσμα να] παρεμποδίζει πολύ την οικονομική, επιστημονική και ανθρώπινη ανάπτυξη της κοινωνίας».

«Ο φυσικός πατριωτισμός είναι καθαρά ζωικό γεγονός. (...) Με αυτή την έννοια, ο πατριωτισμός είναι ένας πόλεμος καταστροφής, είναι η πρώτη ανθρώπινη έκφραση του μεγάλου και αναπόφευκτου αγώνα για τη ζωή – ενός αγώνα ακατάπαυστου, μιας καταβρόχθισης καθολικής, η οποία τρέφει κάθε άτομο, κάθε είδος, με τη σάρκα και το αίμα των ατόμων άλλων ειδών».

Εδώ ο Μπακούνιν κάνει μια σωστή διάκριση (σε επίπεδο λόγου) ανάμεσα στα διάφορα ζωικά είδη και τα ανθρώπινα ζώα, όπως σωστά έκανε τη διάκριση αργότερα και ο Μπούκτσιν(1). «... Ο άνθρωπος, το ζώο το προικισμένο με ομιλία, εισάγει την πρώτη λέξη σ' αυτό τον αγώνα, η οποία είναι πατριωτισμός».

Και ο Μπακούνιν μας δίνει μια λεπτομερή περιγραφή αυτού του αγώνα, γράφοντας πως είναι «και ο αγώνας μεταξύ ειδών, ομάδων και οικογενειών, ένας αγώνας στον οποίο τσακώνεται ο ένας με τον άλλο. Σε κάθε ζωντανό ον υπάρχουν δύο μεγάλα κυριαρχικά ένστικτα: το φαγητό και η αναπαραγωγή. Από τη σκοπιά της διαστροφής, κάθε άτομο είναι φυσικός εχθρός όλων των άλλων, αγνοώντας από την άποψη αυτή όλα τα είδη δεσμών που το ενώνουν με την οικογένεια, την ομάδα και το είδος. (...) Η πείνα (...) είναι το θεμέλιο τόσο κάθε ανθρώπινης και κοινωνικής ζωής όσο και της ζωής ζώων και φυτών. (...) Μαζί όμως μ' αυτό τον θεμελειώδη νόμο της ζωντανής φύσης υπάρχει ο εξίσου ουσιώδης νόμος της αναπαραγωγής. Ο πρώτος αποβλέπει στη διατήρηση των ατόμων, ο δεύτερος στο σχηματισμό οικογενειών, ομάδων, ειδών. Και τα άτομα σπρωγμένα από μια φυσική αναγκαιότητα, επιδιώκουν, προκειμένουν να αναπαραχθούν, να ζευγαρώσουν με άλλα άτομα που, μέσω της εσωτερικής οργάνωσής τους, βρίσκονται πλησιέστερα σ' αυτά και τους μοιάζουν περισσότερο». Για να μην υπάρχουν παρερμηνείες διευκρινίζει: «... όπου παύει να υπάρχει η ικανότητα ζευγαρώματος, παύει μαζί της και κάθε ζωική αλληλεγγύη. (...) Και καθετί που περιέχεται σ' αυτόν τον κόσμο της σεξουαλικής συγγένειας αποτελεί την ευρεία πατρίδα του είδους – όπως είναι η ανθρωπότητα για τους ανθρώπους, για παράδειγμα».

Σε όλο το παραπάνω απόσπασμα γίνεται ξεκάθαρο και σαφές πως για τον Μπακούνιν η έννοια «πατρίδα» έχει ζωική καταγωγή κι έτσι την εξηγεί και παρακάτω. Κάνει τη διάκριση ανάμεσα στα ζώα που ζουν συλλογικά σε σταθερή κατοικία και αυτά που ζουν νομαδικά (ίδια παραδείγματα υπάρχουν και στους ανθρώπους βέβαια) εξηγώντας για τον «πατριωτισμό» τους πως «ο πρώτος είναι πιο πλήρης από τον δεύτερο, ο οποίος συνεπάγεται μόνο την αλληλεγγύη των ατόμων που ζουν στην αγέλη, ενώ ο πρώτος προσθέτει σ' αυτήν δεσμούς που δένουν το άτομο με το έδαφος ή την φυσική του κατοικία.»

Στη συνέχεια προσδιορίζει τον φυσικό πατριωτισμό ως «την ενστικτώδη προσκόλληση στον (...) κληρονομικό ή παραδοσιακό τρόπο ζωής» που συνεπάγεται «αγάπη για το δικό σου και απέχθεια για καθετί με ξένο χαρακτήρα.» Αυτό όμως δεν αποτρέπει και τα άτομα της ίδιας ομάδας να μαλώνουν μεταξύ τους. Αυτά τα μέλη όμως ενώνονται όταν νοιώσουν απειλή από κάποια εξωτερική ομάδα.

Ο Μπακούνιν δίνει ένα (χαρακτηριστικό και συνδεόμενο με τα ζωικά ένστικτα) παράδειγμα για να γίνει αυτό κατανοητό: «Πάρτε για παράδειγμα, τα σκυλιά του ίδιου χωριού. (...) Όταν προσκολληθούν σε ένα μέρος, σχηματίζουν σε κάθε χωριό ένα είδος πολιτείας βασισμένης στην ατομική ελευθερία. (...) Εδώ είναι σε δράση ένα απεριόριστο laissez-faire και ανταγωνισμός, ένας εμφύλιος πόλεμος δίχως έλεος και ανακωχή, στον οποίο ο ισχυρότερος δαγκώνει πάντα τον ασθενέστερο – ακριβώς όπως στις αστικές δημοκρατίες. Αν όμως τύχει ένα σκυλί από άλλο χωριό να περάσει από το δρόμο τους, αμέσως θα δείτε όλους αυτούς τους φωνακλάδες πολίτες της σκυλίσιας δημοκρατίας να ουρλιάζουν εναντίον του άτυχου ξένου.»

Η σκέψη του ήταν πολύπλευρη γι' αυτό δεν παρέμεινε στάσιμος κι έπιανε την ολότητα των ζητημάτων. Κάνοντας τον διαχωρισμό σε ανθρώπινες και μη-ανθρώπινες κοινωνίες μας έδωσε να καταλάβουμε το φανατικό στοιχείο που κρατάει τον άνθρωπο υποβιβασμένο σε πολιτισμικό επίπεδο εξηγώντας πως: «Φυσικά, ο πατριωτισμός στην ανθρώπινη κοινωνία είναι πολύ πιο πολύπλοκο συναίσθημα απ' ότι σε άλλες ζωικές κοινωνίες. (...) Με τον άνθρωπο οι καθαρά φυσικές συνήθειες και έθιμα συμπληρώνονται από τις περισσότερο ή λιγότερο αφηρημένες παραδόσεις διανοητικής ή ηθικής τάξης – από ένα πλήθος αληθών ή ψευδών ιδεών και παραστάσεων, που πηγαίνουν μαζί με ποικίλα έθιμα, θρησκευτικά, οικονομικά, πολιτικά και κοινωνικά.» Αυτό επηρεάζει και το επίπεδο του πολιτισμού μιας κοινωνίας, αφού «όσο λιγότερο αναπτυγμένος είναι ένας πολιτισμός, και όσο λιγότερο ισχυρή η βάση της κοινωνικής ζωής του, τόσο πιο ισχυρές είναι οι εκδηλώσεις του φυσικού πατριωτισμού – δηλαδή της ενστικτώδους προσκόλλησης των ατόμων σε όλες τις υλικές, διανοητικές και ηθικές συνήθειες που αποτελούν την παραδοσιακή και εθιμική ζωή μιας ιδιαίτερης κοινωνίας, όπως και του μίσους τους για καθετί ξένο, καθετί διαφορετικό από τη δική τους ζωή: Άρα, ο φυσικός πατριωτισμός είναι αντιστρόφως ανάλογος προς την ανάπτυξη του πολιτισμού, δηλαδή προς τον θρίαμβο της ανθρωπινότητας στις ανθρώπινες κοινωνίες».

Αναλύοντας το οικονομικό στοιχείο βλέπουμε πως ήταν (και είναι ακόμη) κυρίως τα πάμφτωχα πληβειακά στρώματα, που έφεραν μέσα τους αυτό τον πατριωτισμό που αρνείται το ξένο. Έγραφε τον 19ο αιώνα: «Σήμερα, αυτή η πατριωτική αποστροφή απέναντι σε καθετί ξένο συναντάται μόνο μεταξύ των άγριων λαών˙ στην Ευρώπη μπορεί να βρεθεί μεταξύ των ημιάγριων στοιβάδων του πληθυσμού, τις οποίες δεν καταδέχτηκε να μορφώσει ο αστικός πολιτισμός, αλλά τις οποίες όμως ποτέ δεν ξεχνά να εκμεταλλεύεται(2). Στις μεγάλες πρωτεύουσες της Ευρώπης υπάρχουν φτωχογειτονιές παρατημένες σ' έναν εξαθλιωμένο πληθυσμό, τον οποίο καμιά ακτίνα διαφωτισμού δεν έχει αγγίξει ακόμα. Αρκεί να εμφανιστεί ένας ξένος στους δρόμους αυτούς κι ένα σμάρι απ' αυτούς τους κουρελήδες θα τον περιτριγυρίσουν, θα τον φορτώσουν χυδαίες βρισιές και ίσως τον κακομεταχειριστούν κιόλας, επειδή είναι ξένος. Αυτός ο βάναυσος και άγριος πατριωτισμός δεν είναι η πιο χτυπητή άρνηση αυτού που λέγεται ανθρωπινότητα»;

Αυτός, ο φυσικός πατριωτισμός, αποδείχθηκε παράγοντας μπλοκαρίσματος της ανθρώπινης ανάπτυξης. Περιγράφεται με γλαφυρά στοιχεία της εποχής του. Στοιχεία

Ο Μ. Μπακούνιν μιλά στα μέλη της IWA (International Workingmen's Association), γνωστότερη και σαν "Πρώτη Διεθνή", στο συνέδριό της στη Βασιλεία της Ελβετίας το 1869.

> ***Ο πατριωτισμός που αποβλέπει στην ενότητα η οποία δεν βασίζεται στην ελευθερία είναι κακός πατριωτισμός˙ (...) Ένας τέτοιος πατριωτισμός γίνεται, πολύ συχνά ενάντια στη θέλησή του, φίλος της αντίδρασης, εχθρός της επανάστασης – δηλαδή, της χειραφέτησης των εθνών και των ανθρώπων.***

που μας βοηθούν να κατανοήσουμε τα αίτια της ήττας μας στο πεδίο της ταξικής πάλης-κοινωνικού πολέμου του σήμερα. «Από τη σκοπιά της σύγχρονης συνείδησης, της ανθρωπινότητας και της δικαιοσύνης ο πατριωτισμός είναι κακή, στενή και ολέθρια συνήθεια, διότι είναι η άρνηση της ανθρώπινης αλληλεγγύης και ισότητας. (...) Ήδη από τις αρχές του παρόντος [δέκατου ένατου] αιώνα, η συνήθεια αυτή υπονομεύτηκε πολύ μέσα στη συνείδηση της ανώτερης χρηματοοικονομικής, εμπορικής και βιομηχανικής αστικής τάξης, χάρη στον τρομερό και εντελώς διεθνή χαρακτήρα της ανάπτυξης του πλούτου και του οικονομικού συμφέροντός της». Οι πληβείοι έκαναν επίθεση στο ξένο και οι αστοί αποδεχόμενοι αυτό, ανέπτυσσαν τον κοινωνικό πλούτο προς το συμφέρον τους... Αναρωτηθείτε εσείς αν κάνει καλό ο πατριωτισμός και ειδικά η κατασκευασμένη «εθνική συνείδηση», που τόσες επικλήσεις γίνονται σε αυτή, όπως και το «εθνικό συμφέρον».

Θα το εξηγήσει περαιτέρω εισάγοντας τον πολιτικό και ταξικό ορισμό του πατριωτισμού, ο οποίος ενυπάρχει με την ύπαρξη του αστικού Κράτους(3): «Η ίδια η ύπαρξη του κράτους απαιτεί να υπάρχει κάποια προνομιούχα τάξη που να έχει ζωτικό ενδιαφέρον να διατηρήσει την ύπαρξη αυτή. Και ακριβώς τα ομαδικά συμφέροντα της προνομιούχας αυτής τάξης καλούνται πατριωτισμός.

Αυτή η ολοφάνερη άρνηση της ανθρωπινότητας, που είναι η ίδια η ουσία του κράτους, είναι από τη σκοπιά του κράτους, το υπέρτατο καθήκον και η μέγιστη αρετή˙ καλείται πατριωτισμός και αποτελεί την υπερβατική ηθικότητα του κράτους.»

Με λίγα, ακόμη, λόγια μας εξηγεί πως ο πατριωτισμός (ειδικά ο αστικός στην εποχή του) είναι στην ουσία του εχθρός της ελευθερίας – ένα όπλο της αντίδρασης: «Ο πατριωτισμός που αποβλέπει στην ενότητα η οποία δεν βασίζεται στην ελευθερία είναι κακός πατριωτισμός˙ (…) Ένας τέτοιος πατριωτισμός γίνεται, πολύ συχνά ενάντια στη θέλησή του, φίλος της αντίδρασης, εχθρός της επανάστασης – δηλαδή, της χειραφέτησης των εθνών και των ανθρώπων.

Ο αστικός πατριωτισμός, όπως τον βλέπω εγώ, είναι μόνον ένα πολύ φθαρμένο, πολύ στενό ιδιαίτερα ιδιοτελές, και βαθιά αντιανθρώπινο αίσθημα, που έχει ως αντικείμενό του τη διάσωση και τη διατήρηση της δύναμης του εθνικού κράτους – δηλαδή, του στυλοβάτη όλων των προνομιούχων και των εκμεταλλευτών, μέσα στο έθνος.»

Ο Μπακούνιν, λοιπόν, απείχε αρκετά απ' το να είναι πατριώτης – με τη σημερινή, αλλά και την προ ενάμιση αιώνος, έννοια . Τα παραπάνω νομίζουμε το εξηγούν σαφέστατα. Κι αν υπάρχει κάτι που πρέπει να κάνουμε εμείς, αυτό δεν είναι σίγουρα η επιβολή: «αν είμαστε φωτισμένοι από τον Λόγο του αιώνα μας και από την ιδέα που έχουμε σχηματίσει για την αληθινή δικαιοσύνη, και θέλουμε σοβαρά να ανέλθουμε στην πλήρη αξιοπρέπεια των ανθρώπινων όντων, πρέπει να κάνουμε μόνον ένα πράγμα: να εκπαιδεύουμε συνεχώς και να κατευθύνουμε τη δύναμη της θέλησής μας προς το ξερίζωμα των κακών συνηθειών(4) και την αντικατάστασή τους από καλές. Για να εξανθρωπίσουμε πλήρως την κοινωνία είναι ουσιώδες να καταστρέψουμε ανελέητα όλες τις αιτίες, όλες τις πολιτικές, οικονομικές και κοινωνικές συνθήκες που παράγουν παραδόσεις του κακού στα άτομα, και να τις αντικαταστήσουμε με συνθήκες που θα γεννήσουν μέσα στα ίδια άτομα την πρακτική συνήθεια του καλού». Ή όπως το έχει γράψει ο Καστοριάδης αργότερα «Δηλαδή, αν τους αφήσει [τους κυριαρχούμενους] κανείς μες στα χωράφια δεν πρόκειται να γίνουν αυτόνομοι άνθρωποι, ούτε πρόκειται να αγαπάν ο ένας τον άλλο, ούτε θα λύνουν δημοκρατικά τα θέματά τους. Πρέπει να εκπαιδευθούν μέσα σε μια δημοκρατική κατεύθυνση, την κατεύθυνση του σεβασμού της γνώμης των άλλων, της υπευθυνότητας, του αυτοστοχασμού, του ότι δεν είναι έτσι επειδή το είπε ο μεγάλος ή ο γέρος ή αυτός που έχει ήδη εκλεγεί, ότι δεν είναι κατ' ανάγκη σωστό επειδή το λέει.»

Πόλεμο στον πατριωτισμό και διαρκή εκπαίδευση, λοιπόν, για να ανθίσει σ' αυτή την κοινωνία (του σήμερα) ο σπόρος της ανθρώπινης ελευθερίας.

Σημειώσεις:

(1) «Ιεραρχία και κυριαρχία είναι έννοιες που πρέπει να αντιμετωπιστούν αυστηρά ως κοινωνικοί όροι, αν δεν θέλουμε να χάσουμε από το οπτικό μας πεδίο τις διάφορες θεσμοποιημένες μορφές τους, που είναι μοναδικές για τα ανθρώπινα όντα. Τα ζώα είναι βέβαιο ότι καταναγκάζουν το ένα το άλλο (...) όμως αυτή η «κυριαρχική» συμπεριφορά είναι ευκαιριακή, άτυπη ή εκδηλώνεται εξαιτίας ακραίων συνθηκών που σχετίζονται με την αναπαραγωγή ή την ίδια την επιβίωση. Αντίθετα, διαρκείς θεσμοί όπως ο στρατός, η αστυνομία, οι γραφειοκρατίες, νομικοί κώδικες που συντηρούν την ευνοιοκρατία, δεν υπάρχουν στον κόσμο των ζώων. Εκεί που φαίνεται να υπάρχουν, όπως συμβαίνει με τους «στρατιώτες» σε έντομα όπως τα μυρμήγκια, πρόκειται για παραδείγματα γενετικά προγραμματισμένης συμπεριφοράς και όχι για προμελετημένους, κοινωνικά επινοημένους θεσμούς – ανοιχτούς μάλιστα σε ριζική αλλαγή.» Μάρρεϋ Μπούκτσιν, Η ριζοσπαστικοποίηση της φύσης, εκδ. Ελεύθερος Τύπος, Αθήνα 1985, σ. 26. Παράθεση στην Ευτοπία τεύχος 22, σ. 55.

(2) Γλαφυρά παρουσιάζει αυτόν τον κόσμο ο Τζακ Λόντον στα βιβλία του. Κι αν θέλει να καταλάβει κάποιος για ποιους μιλάει ο Μπακούνιν και πως αυτοί επιβιώνουν θα συμβουλεύαμε τον/την αναγνώστη να διαβάσει το βιβλίο του Τζακ Λόντον «Οι άνθρωποι της Αβύσσου» - ο τίτλος είναι χαρακτηρισμός αυτών των στρωμάτων που περιγράφονται.

(3) Αν θέλουμε βέβαια να είμαστε δίκαιοι πρέπει να τονίσουμε πως και τα μετέπειτα «σοσιαλιστικά», ολοκληρωτικά καθεστώτα έκαναν επικλήσεις στον πατριωτισμό ούτως ώστε να διατηρούν την εξουσία και τα καθεστώτα τους (γραφειοκρατίες).

(4) Μια ενδιαφέρουσα ανάλυση πάνω στη διαμόρφωση του ανθρώπινου χαρακτήρα με βάση τις συνήθειες υπάρχει στο «Τι συμβαίνει με την ανθρώπινη φύση;» στον διαδικτυακό γαλαξία: https://rabidproletarians.espivblogs.net/archives/40

Οι εργαζόμενοι, εχθρός των Τσίπρα - Καμμένου:
Επέμβαση ΟΠΚΕ-ΜΑΤ κατά των απεργών του εργοστασίου του Ζούρα

Μαζική, σχεδιασμένη επέμβαση των πιο στρατιωτικοποιημένων μονάδων της ΕΛ.ΑΣ. , αυτών των ΟΠΚΕ -που αναβαθμίζονται με τους νέους σχεδιασμούς οργάνωσης των κατασταλτικών δυνάμεων- και των ΜΑΤ, σημειώθηκε στις εγκαταστάσεις του εργοστασίου «Χάρμα» συμφερόντων «Ζούρα», μετά από καταγγελία της εργοδοσίας. Οι αστυνομικές δυνάμεις, παρουσία Πταισματοδίκη, προσήγαγαν τους 28 απεργούς που περιφρουρούσαν την απεργία, αλλά και μέλη και στελέχη του ΠΑΜΕ, που βρίσκονταν στο πλευρό τους, συμπεριλαμβανομένων 4 μελών της διοίκησης του Κλαδικού Συνδικάτου Τροφίμων και Ποτών Κεντρικής Μακεδονίας. Στους προσαχθέντες είναι και ο Λεωνίδας Στολτίδης, γραμματέας του Εργατικού Κέντρου Θεσσαλονίκης και μέλος της ΕΕ του ΠΑΜΕ, ο Μανώλης Καραντούσας, πρόεδρος της Ομοσπονδίας Τροφίμων Ποτών, ο Γιάννης Τζαβάρας, πρόεδρος του Πανελλαδικού επιχειρησιακού σωματείου στον όμιλο καθώς επίσης εργαζόμενοι και εργαζόμενες από το εργοστάσιο της Χαλκίδας, που βρέθηκαν στο εργοστάσιο για να ενημερώσουν τους συναδέλφους τους να συμμετέχουν μαζικά στην απεργία. Οι απεργοί και οι αλληλέγγυοι αγωνιστές του εργατικού κινήματος προσήχθησαν στο αστυνομικό τμήμα Νέας Ιωνίας, στα Διαβατά Θεσσαλονίκης και μετά τη μήνυση του διευθυντή της εταιρείας, οι προσαγωγές μετατράπηκαν σε συλλήψεις. Οι κατηγορίες που αντιμετωπίζουν οι συλληφθέντες είναι για παράνομη βία και διατάραξη εργασιακής ειρήνης. Η επέμβαση της αστυνομίας δεν αφορά ένα μεμονωμένο περιστατικό. Αφορά μια ακόμη απόδειξη των σύγχρονων όρων καταστολής των κοινωνικών κινημάτων, όπως αυτή σηματοδοτείται από το κράτος του Κοινοβουλευτικού Ολοκληρωτισμού, που εφορμά για να τσακίσει κάθε κοινωνική αντίσταση που ορίζεται ασύμμετρη απειλή, χρησιμοποιώντας είτε τις ίδιες τις στρατιωτικές δυνάμεις, είτε τις στρατιωτικοποιημένες δυνάμεις της ΕΛ.ΑΣ.. Αυτός είναι και ο πραγματικός στόχος του πολέμου κατά της τρομοκρατίας. Είναι το τρίτο επεισόδιο, όπου η κυβέρνηση των ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ, εφαρμόζει τα δόγματα άμυνας-ασφάλειας εναντίον του εχθρού- αγωνιζόμενου λαού. Είχε προηγηθεί η άσκηση επανακατάληψης εργοστασίου στην Κοζάνη από το 523 ΤΠ, που στο πλαίσιο της εφορμούσε εναντίον ταραχοποιών στοιχείων που είχαν καταλάβει μονάδα στρατηγικής σημασίας και η επαναλαμβανόμενη επιχείρηση των ΜΑΤ ενάντια στους απεργούς εργάτες για να επανακαταλάβουν το εργοστάσιο «Γενική Ανακύκλωση ΑΕ», στη Βιομηχανική Περιοχή Ιωαννίνων. Οι περίπου 40 εργαζόμενοι της επιχείρησης απεργούσαν, διεκδικώντας τα δεδουλευμένα μηνών, καθώς και την επαναπρόσληψη συναδέλφων που έχουν απολυθεί. Ουσιαστικά, η συγκυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ, που εφαρμόζει την ίδια μνημονιακή πολιτική με τις κυβερνήσεις ΝΔ-ΠΑΣΟΚ-ΔΗΜΑΡ-ΛΑΟΣ, επιστρατεύει και την ίδια πολιτική κρατικής καταστολής και τρομοκρατίας, ακολουθώντας το βρωμερό κατασταλτικό παράδειγμα του Α. Σαμαρά εναντίον των απεργών της Χαλυβουργικής.

Αντιπολεμική Διεθνιστική Κίνηση

Στην εργοδοτική αυθαιρεσία; «Δεν είμαστε και χθεσινοί!»

Η γνωστή αλυσίδα στο εμπόριο MEDIAMARKT ανακοίνωσε την απόφασή της να ανοίξει πανελλαδικά τα καταστήματά της το Σάββατο 2/1/2016, ημέρα που εδώ και δεκαετίες τα εμπορικά καταστήματα παραμένουν κλειστά, στα «μουλωχτά», μέσα από το site της και μέσα από μαζικά ηλεκτρονικά/τηλεφωνικά μηνύματα στο πελατολόγιό της μόλις 2 μέρες πριν, την παραμονή της πρωτοχρονιάς! Επιπλέον, ανάγκασε το σύνολο των συναδέλφων να εργαστούν για 5 ώρες ανεξαρτήτως τι σύμβαση έχει κάθε εργαζόμενος.

Είναι σαφές ότι η MEDIAMARKT μέσα από αυτήν την πρωτοποριακή αυθαιρεσία της, λειτουργεί ως λαγός και για τους υπόλοιπους μεγαλοκαρχαρίες του εμπορίου.

Άραγε οι υπεύθυνοι μηχανισμοί για την τήρηση της εργασιακής νομοθεσίας γιατί δεν έχουν προβεί στις απαραίτητες πρωτοβουλίες; Άραγε περιμένουν ακόμα κάποια «επώνυμη καταγγελία»; Άραγε πως θα δικαιολογήσουν τις αποδείξεις αγοράς που κόπηκαν στις 2/1; Άραγε τι μισθοδοσία και τι ασφαλιστική εισφορά θα καταθέσει η εργοδοσία για τις 2/1; Είμαστε βέβαιοι ότι για μια τόσο γενναία πρωτοβουλία θα έχουν ήδη βρει και τα κατάλληλα «παραθυράκια»…

Και σαν να μην έφταναν όλα αυτά, με μια χυδαία καταναλωτική καμπάνια υπό τον τίτλο «Σε 100" θα τα σηκώσεις όλα!», η MEDIA MARKT πειραματίζεται στην ελληνική αγορά με made in America events, τύπου Black Friday που υποτιμούν την νοημοσύνη όλων μας. Μέχρι τις 10/1, η γερμανική πολυεθνική μας προτείνει να κρατήσουμε τις αποδείξεις από τις ηλεκτρονικές ή φυσικές αγορές μας (προτάσσοντας μάλλον την περίφημη «φορολογική συνείδηση των πολιτών» που καλλιεργούν οι κυβερνήσεις των τελευταίων χρόνων με ιδιαίτερη θέρμη…) ώστε να μπούμε όλοι σε μια κλήρωση. Ο «Υπερτυχερός» θα 'χει την τιμή να τρέξει (σαν το πρόβατο) μόνος του στο κατάστημά της στο Μαρούσι και στα 100 δευτερόλεπτα που διαθέτει, ό,τι βάλει στο καροτσάκι του, γίνεται δικό του. Το 100αρι της ξεφτίλας δηλαδή, πασπαλισμένο με τεράστιες δόσεις διαφημιστικής χυδαιότητας και εργασιακής καφρίλας.

Ως εργαζόμενοι-ες στο εμπόριο, γνωρίζουμε πολύ καλά ότι τέτοιου είδους events και καμπάνιες προωθούν και καλλιεργούν το καταναλωτικό θράσος και την ανθρωποφαγία των πελατών απέναντι στους συναδέλφους μας στα μεγάλα πολυκαταστήματα. Είναι οι εργαζόμενοι στο εμπόριο που λούζονται καθημερινά τις χυδαίες και απαξιωτικές συμπεριφορές των πελατών οι οποίες καλλιεργούνται συστηματικά από τους εργοδότες μέσα από τέτοιου είδους διαφημιστικές καμπάνιες. Καμπάνιες στις οποίες γίνεσαι βασιλιάς και μάγκας καταναλώνοντας, ενώ φροντίζουν να ξεχάσεις με τι όρους δουλεύεις και ζεις. Και βέβαια, επειδή δεν θέλουμε κανένα αφεντικό να παίζει ούτε με τη νοημοσύνη μας ούτε και με τα εργασιακά μας δικαιώματα, προτείνουμε σε όλους/όλες να απέχουν από τέτοιου είδους events και να μην γίνουν συνένοχοι σ' αυτά.

Να αντισταθούμε συλλογικά και να μπλοκάρουμε την κατάργηση της κυριακάτικης αργίας, τα ελαστικά ωράρια, τις περίφημες «Λευκές Νύχτες», την οποιαδήποτε εργοδοτική αυθαιρεσία που επιβάλλει όρους λάστιχο στη ζωή και την εργασία μας.

Εργαζόμενοι-ες στον κλάδο του εμπορίου
orthostasia.wordpress.com / orthostasia@yahoo.gr

Lock out:
απεργία για τα αφεντικά;

Η κυβέρνηση δεσμεύτηκε πρόσφατα, να νομοθετήσει το δικαίωμα του lock out, μία ρύθμιση που δημιουργεί τη βάση συζήτησης στην διαπραγμάτευση με τους δανειστές για αναθεώρηση της εργατικής νομοθεσίας, ξεκαθαρίζοντας πια τις περίφημες «βέλτιστες πρακτικές της Ε.Ε.».

Το λεγόμενο lock out πρόκειται για την δυνατότητα του εργοδότη σε περίπτωση απεργιακής κινητοποίησης εργαζομένων σε έναν εργασιακό χώρο, να απομακρύνει ή να αντικαθιστά το προσωπικό της επιχείρησης ή να την κλείνει επικαλούμενος σειρά λόγων (οικονομικούς, καταχρηστική άσκηση απεργιακού δικαιώματος κλπ). Επίσης μπορεί να επικαλεστεί πρόβλημα βιωσιμότητας λόγω της απεργιακής κινητοποίησης του προσωπικού και να μην καταβάλλει δεδουλευμένες αποδοχές ή να δώσει μειωμένες αποζημιώσεις απόλυσης.

Η αναγνώριση του δικαιώματος της ανταπεργίας σε συνδυασμό με την άρνηση της μονομερούς προσφυγής στη διαιτησία, είναι δύο νέα μέτρα, που εντάσσονται τώρα και στο ελληνικό δίκαιο. Η εφαρμογή τους αποτελεί ακραία αντεργατική κίνηση καθώς καταστρέφονται ουσιαστικά, όλες οι εργατικές διεκδικήσεις. Παράλληλα, η εφαρμογή τους συνιστά νομιμοποίηση της απεργοσπασίας, αφού η εργοδοτική πλευρά είναι δυνατόν να επικαλεστεί το δικαίωμα μέρους του προσωπικού να εργαστεί και να απομακρύνει όσους απεργούν.

ΓΕΡΜΑΝΙΑ

Απεργία πείνας των κρατούμενων στη φυλακή της Butzbach

Το Μάιο του 2014 στη φυλακή Tegel του Βερολίνου ιδρύθηκε το σωματείο κρατουμένων GG/BO. Από τότε εξαπλώθηκε σε περισσότερες από 70 φυλακές στη Γερμανία και την Αυστρία και πάνω από 800 κρατούμενοι, γερμανοί και μετανάστες, άνδρες και γυναίκες, έχουν προσχωρήσει σε αυτό. Το GG/BO είναι ένα αυτόνομο σωματείο βάσης για όλους τους έγκλειστους εργάτες, ανεξαρτήτως φυλής ή φύλου. Οι βασικές απαιτήσεις του είναι: εδραίωση του κατώτατου μισθού στα 8,5 ευρώ/ώρα, κοινωνική ασφάλιση και συνδικαλιστική ελευθερία για όλους τους κρατούμενους.

Το GG/BO εναντιώνεται στη συνθήκη εκμετάλλευσης των εργατών μέσα στο γερμανικό σύμπλεγμα της φυλακής-βιομηχανίας. 45.000 από τους συνολικά 65.000 κρατούμενους δουλεύουν σε 12 από τα 16 ομόσπονδα κρατίδια της Γερμανίας και υπόκεινται στον καταναγκασμό της εργασίας, πληρώνονται ένα με δύο ευρώ την ώρα ενώ οι απεργίες και άλλες εργατικές κινητοποιήσεις διώκονται ως στάσεις/ανταρσίες. Εκτός από τη διοίκηση του ομοσπονδιακού κράτους, αυτοί που επωφελούνται από την φτηνή εργατική δύναμη των κρατουμένων στην «Κίνα της Γερμανίας» είναι οι τοπικές βιομηχανίες και οι μεγάλες επιχειρήσεις.

Από την 1η του Δεκέμβρη διακόσιοι κρατούμενοι, πολλοί εκ των οποίων είναι μέλη του GG/BO, έχουν μειώσει τους ρυθμούς εργασίας τους –επιβραδύνοντας μ᾽ αυτόν τον τρόπο την παραγωγή– και έχουν ξεκινήσει μία συλλογική απεργία πείνας.

Τα αιτήματα τους είναι:

- Κατώτατος μισθός στα 8,5 ευρώ την ώρα και επίδομα ανεργίας για όλους του κρατούμενους που δεν απασχολούνται
- Κοινωνική ασφάλιση
- Συνδικαλιστική ελευθερία και αναγνώριση του GG/BO ως συνδικάτου
- Παύση των διώξεων των μελών και των αγωνιστών του GG/BO
- Κατάργηση της καταναγκαστικής εργασίας
- Αλληλεγγύη εντός και εκτός των τειχών

Τις μέρες πριν και μετά την έναρξη της απεργίας πείνας, οι αγωνιστές κρατούμενοι στο Butzbach δέχτηκαν την καταστολή από τις ίδιες τις αρχές της φυλακής: απομονώσεις, έφοδοι-επιδρομές στα κελιά, συνεχείς μεταγωγές, παραβιάσεις και «εξαφανίσεις» γραμμάτων και άλλων προσωπικών αντικειμένων.

Παρόλο που το GG/BO δεν τοποθετεί στο στόχαστρο της κριτικής του την ίδια τη φυλακή σαν θεσμό και περιορίζει τα αιτήματά του σε απτές βελτιώσεις των συνθηκών ζωής και εργασίας πίσω απ᾽ τα κάγκελα, εμείς στηρίζουμε τον αγώνα τους. Για πρώτη φορά στην ιστορία των αγώνων ενάντια στις φυλακές στη Γερμανία, οι κρατούμενοι ενώνονται στη βάση διεκδικήσεων ενός καθαρά ταξικού αγώνα. Μαζί με τους μετανάστες ανήκουν στο πιο υποτιμημένο και επισφαλές κομμάτι της εργατικής τάξης της Γερμανίας. Η απεργία πείνας των κρατουμένων της φυλακής του Butzbach αποτελεί την πρώτη ανοιχτή σύγκρουση του GG/BO, την πρώτη συλλογική απεργία πείνας κρατουμένων στη Γερμανία την τελευταία εικοσαετία και δείχνει μία πρωτοφανή κλιμάκωση του ταξικού αγώνα μέσα στις γερμανικές φυλακές.

Καλούμε τους συντρόφους μας και όλους τους ανυπότακτους κρατούμενους στο εξωτερικό να στηρίξουν την απεργία πείνας των κρατουμένων στο Butzbach:

- Στέλνοντας γράμματα στον εκπρόσωπο του GG/BO στη φυλακή του Butzbach, Jürgen Rößner (Jürgen Rößner / GG/BO-Sprecher JVA Butzbach / Kleeberger Str. 23 / 35510 Butzbach / Germany)
- Αναδεικνύοντας την απεργία πείνας στις πόλεις και τις φυλακές τους
- Προβαίνοντας σε δράσεις αλληλεγγύης και στέλνοντας μας φωτογραφίες από αυτές
- Οξύνοντας τον δικό τους αγώνα ενάντια στην εκμετάλλευση και τον εγκλεισμό

Jena, εγχείρημα αλληλεγγύης στο GG/BO
http://gefangenensolijena.noblogs.org/

Η ατζέντα 2016 του ταμείου αλληλεγγύης φυλακισμένων και διωκόμενων αγωνιστών

Το ταμείο αλληλεγγύης φυλακισμένων και διωκόμενων αγωνιστών εξέδωσε, όπως κάθε χρόνο, μια ατζέντα για το 2016. Το παρακάτω κείμενο είναι η εισαγωγή της.

«Η δική μας δυνατότητα πάνω απ᾽ όλα είναι η απελευθέρωση των μικρών διαβόλων. Είναι μνήμη αποκεντρωμένη και παράδοξη, όχι απλά προσανατολισμένη στο μέλλον, αλλά μνήμη μελλοντικών γεγονότων [...] Αντίθετα από την επίσημη μνήμη της άρχουσας τάξης, που είναι μνήμη αυτοαναπαραγόμενη, μουσειακή αναπαραγωγή του παρελθόντος, τούτη η μνήμη δε χτίζει ξόανα προς δόξα και δικαίωσή της. Και σ᾽ αυτό συνίσταται ο δημιουργικός χαρακτήρας της»

Ρ. Κούρτσιο - Α. Φραντσεσκίνι

Ο αγώνας για την κοινωνική επανάσταση, για μια αταξική κοινωνία χωρίς κράτος, ιδιωτική ιδιοκτησία και μισθωτή σκλαβιά, είναι ένας διαρκής αγώνας με αμέτρητες θυσίες. Και σ᾽ αυτόν τον τόπο δεν ήταν λίγες οι φορές που η κοινωνία και οι επαναστατικές δυνάμεις που βγήκαν από τα σπλάχνα της έχυσαν το αίμα τους, κυριολεκτικά και μεταφορικά, σε απεργίες, σε διαδηλώσεις, σε συγκρούσεις με την αστυνομία, σε αντικατοχικούς και αντιδικτατορικούς αγώνες, καθώς και στον εμφύλιο ταξικό πόλεμο του 1946-49. Χιλιάδες οι νεκροί, οι φυλακισμένοι και οι εξόριστοι. Χιλιάδες αυτοί που χαράχτηκαν τα σημάδια του αγώνα στα σώματά τους και τις ψυχές τους. Χιλιάδες κι αυτοί που ξεσπιτώθηκαν, έφυγαν κυνηγημένοι, πολιτικοί πρόσφυγες κυρίως στις χώρες του ανατολικού μπλοκ.

Το ιστορικό πλαίσιο όλης αυτής της περιόδου που παρουσιάζεται στην ατζέντα, από τις αρχές της δεκαετίας του 1920 μέχρι την πτώση της δικτατορίας των συνταγματαρχών, είναι σίγουρα διαφορετικό από τη σημερινή εποχή. Το ίδιο και οι αφετηρίες αγώνα και οι ιδεολογικές αναφορές. Κάτι, όμως, μένει ίδιο. Είναι ο αγώνας για την κοινωνική απελευθέρωση, ο αγώνας για μια κοινωνία ισότητας, αλληλεγγύης και πανανθρώπινης ελευθερίας. Κι αυτός ο αγώνας παραμένει ο ίδιος σε κάθε εποχή, επικαιροποιώντας τα περιεχόμενά του. Μπορεί να είναι διαφορετικές στην έκφρασή τους, στις ιδεολογικές και πρακτικές τους καταβολές, αλλά πάντοτε έχει ένα σταθερό και αμετάβλητο πυρήνα: τον επαναστατικό πόλεμο για το χτίσιμο μιας κοινωνίας χωρίς αφέντες και δούλους, χωρίς εκμεταλλευτές και εκμεταλλευόμενους.

Από τους αγωνιστές και τις αγωνίστριες του χθες παίρνουμε τη σκυτάλη για να συνεχίσουμε αυτόν τον αγώνα. Και τιμάμε τη μνήμη τους. Όχι φτιάχνονταςμουσεία, αγάλματα και μαυσωλεία ακινητοποιώντας και νεκρώνοντας τη μνήμη, αλλά με τη ζώσα ιστορία της επαναστατικής μνήμης. Και είναι η γνώση αυτών των βαθιών ριζωμάτων και της ιστορικής συνέχειας που δημιουργεί τη "μνήμη μελλοντικών γεγονότων", που εμπεριέχει την επαναστατική κληρονομιά σαν ζωντανό κύτταρο της σημερινής μάχης.

Στην ατζέντα αυτή θα συναντήσουμε, έστω και ενδεικτικά, όσο μπορεί να μας το επιτρέψει ο διαθέσιμος χώρος, τον αγώνα χιλιάδων ανθρώπων που έζησαν και πέθαναν με τη μάχη στο αίμα τους. Που αντιστάθηκαν στην καπιταλιστική και φασιστική βαρβαρότητα και αγωνίστηκαν ρισκάροντας και βιώνοντας μακρόχρονες φυλακίσεις, βασανιστήρια, εκτοπισμούς και εκτελέσεις. Που ποτέ δεν ξέχασαν τους φυλακισμένους τους, στήνοντας δομές αλληλεγγύης και αλληλοϋποστήριξης

Οι μάχες τους, οι μάχες του χθες, ζουν και αναπνέουν στον σημερινό κοινωνικό και ταξικό πόλεμο. Δεν έχουν ίχνος σκουριάς πάνω τους, παραμένουν το ίδιο επίκαιρες.

Οι αγώνες αυτοί που έφτασαν στην κορυφαία μορφή της ταξικής σύγκρουσης, τον εμφύλιο πόλεμο, ηττήθηκαν στρατιωτικά, όχι μόνο από τα σκληρά χτυπήματα του εχθρού, αλλά και από το βάρος των ίδιων τους των αντιφάσεων. Κάθε ήττα, όμως, όπως έλεγε η Ρόζα Λούξεμπουργκ, σφυρηλατεί ακόμα έναν κρίκο στην αλυσίδα των διαδοχικών ιστορικών ηττών, από την οποία θα ξεπηδήσει η μεγάλη νίκη της επανάστασης.

Και με τα λόγια του Βάλτερ Μπένγιαμιν: Η ταξική μνήμη είναι το κάλεσμα των ηττημένων της Ιστορίας για εκδίκηση!

Ταμείο αλληλεγγύης φυλακισμένων και διωκόμενων αγωνιστών

Το εγχείρημα αυτονομίας στο Κουρδιστάν

Ο ηγέτης του PKK Αμπντουλάχ Οτσαλάν βρίσκεται φυλακισμένος στο νησί Ίμραλι εδώ και πολλά χρόνια. Διάφορες ιδέες του, όπως η «λαϊκή δημοκρατία», το «δημοκρατικό έθνος» και η «δημοκρατική αυτονομία» μετατράπηκαν εντέλει μέσω ενός πολιτικού ανοίγματος σε ένα σχέδιο πρακτικής επίλυσης του κουρδικού ζητήματος. Αυτό αποτέλεσε τη βάση του συντάγματος των καντονιών στο Συριακό Κουρδιστάν, στην επονομαζόμενη περιοχή Ροτζάβα. Η αυτονομία που προβάλλεται ως πολιτική και κοινωνική λύση του σχεδίου επίλυσης είναι σαφώς ορθή. Η ορθότητα αυτού του στόχου δεν του παρέχει όμως αυτομάτως και μια πρακτική ισχύ. Όπως και οι υπόλοιπες πολιτικές επιλύσεις, έτσι και αυτή η διαδικασία επίλυσης ενέχει άπειρα εμπόδια. Το εάν αυτή η διαδικασία θα μπορέσει να εφαρμοστεί πρακτικά ως έχει είναι ένα θέμα από μόνο του. Από την άλλη πιστεύω ότι πρέπει να σταθούμε περισσότερο στο πόσο δίκαια και αναγκαία είναι καθώς και σε διάφορα παράδοξα που έχουν να κάνουν με την εφαρμογή της, παρά στο εάν αυτή η προσπάθεια αυτονομίας είναι πραγματοποιήσιμη.

Πρώτα απ' όλα πρέπει να αναφερθώ σε αυτό: η έννοια της αυτονομίας που ενστερνίζεται το PKK σήμερα έχει τις ρίζες της στην αναρχία. Το ότι προσπαθούν να εφαρμόσουν αυτό το αντιιεραρχικό σχέδιο ιεραρχικές οργανώσεις όπως το PKK αποτελεί από μόνο του ένα σοβαρότατο παράδοξο. Από ό,τι φαίνεται υιοθετούν αυτό το σχέδιο, διατηρώντας παράλληλα τις δικές τους ιεραρχικές δομές. Αυτό σημαίνει παραμόρφωση σε μεγάλο βαθμό του ιδανικού της αυτονομίας, δηλαδή της αρχικής θεωρίας. Χωρίς καμία αμφιβολία, είναι ευχάριστο το γεγονός ότι το κουρδικό κίνημα, το οποίο έχει ευρεία απήχηση και μεγάλη δυναμική, έχει ως μπούσουλα αναρχικές θέσεις και προσανατολισμούς, όπως για παράδειγμα την αυτονομία και την κοινωνική οικολογία. Ατόπημα αποτελεί το γεγονός ότι μια οργάνωση που έχει φτάσει στο βαθμό πολυπλοκότητας ενός κράτους, που εμπεριέχει εκατοντάδες θεσμικά όργανα και διαβαθμίσεις διαχείρισης, διατηρεί από την μια απαράλλακτη την ίδια της την ύπαρξη και από την άλλη φαίνεται ότι ενστερνίζεται τον αναρχισμό και ότι εφαρμόζει αναρχικές πρακτικές. Η διαφορά είναι πασιφανής ανάμεσα στην πάγια θέση των αναρχικών υπέρ της αυτονομίας και τη θεώρηση και πρακτική του PKK. Εδώ θα πρέπει να τονίσουμε ότι από το 2005 και στο εξής το PKK καθώς και όλες του οι οργανώσεις έχουν συγκεντρωθεί υπό την σκέπη του KCK (Ενωση Κοινοτήτων Κουρδιστάν). Ενώ η οργάνωση χρησιμοποιεί περισσότερο τα αρχικά KCK, ο κόσμος λόγω συνήθειας συνεχίζει να χρησιμοποιεί το όνομα του PKK. Φυσικά και είναι κάτι πολύ θετικό το ότι μετά από σαράντα χρόνια το PKK εγκατέλειψε την ιδέα ότι το κόμμα πρέπει να διοικεί το λαό και έφτασε στο σημείο να υποστηρίζει ότι ο λαός πρέπει να διοικείται μόνος του. Από την άλλη, από την εποχή του Ρουσσώ, η κεντρική ιδέα του δημοκρατικού συστήματος για αυτονομία του λαού έχει πολλάκις αποδειχτεί κενή στην πράξη, σε όλα τα δημοκρατικά συστήματα έως σήμερα. Στις μέρες μας επαναλαμβάνουν συχνά το πρόταγμα αυτό οι εκπρόσωποι των καντονιών της Ροτζάβα, καθώς το φιλικά προσκείμενο προς το PKK νόμιμο κόμμα HDP που ελέγχει την αυτοδιοίκηση σε πάνω από εκατό δήμους στην Τουρκία. Δεν μπορώ να γνωρίζω τις προθέσεις τους, αλλά αυτό που περιγράφουν ως δημοκρατικό σύστημα είναι ένα σύστημα ανάθεσης και αντιπροσώπευσης. Με την κλασική μορφή του, ο λαός εξουσιοδοτεί τους αντιπροσώπους του να εξουσιάσουν στο όνομα του λαού. Η προσπάθεια για αυτονομία που γίνεται στο Κουρδιστάν δεν έχει καταφέρει να ξεπεράσει ακόμα αυτό το σύστημα αντιπροσώπευσης.

Με μια πιο προσεκτική ματιά στις πόλεις του Κουρδιστάν που επικρατεί το PKK βλέπουμε την ομπρέλα ενός πολιτικού κόμματος, με όλη του την ιεραρχία, πάνω στις λαϊκές συνελεύσεις. Πλέον η ένωση των οργανώσεων υπό το KCK έχει συγκεντρωμένες σε ένα μέρος τις πολιτικές και στρατιωτικές δομές, αλλά και την πολιτική που ακολουθείται και τη διοίκηση. Με αυτή της τη δομή, χωρίς να επικρίνεται η ίδια της η οντότητα ως οργάνωση, προτρέπει το λαό του Κουρδιστάν προς την αυτονομία και την άμεση δημοκρατία. Αναμφίβολα αυτό δεν κινείται στο επίπεδο μόνο μιας προτροπής. Το KCK, με σκοπό να εξασφαλίσει την πολιτική εφαρμογή και την κοινωνική οργάνωση, ενεργεί το ίδιο ως καθοριστικός παράγοντας σε όλους τους τομείς που έχει καταφέρει να εισβάλει, παίρνοντας έτσι τον έλεγχο στα χέρια του. Στο σημείο αυτό ακριβώς παρατηρούμε τον εκτροχιασμό από τις ιδέες της αυτονομίας και της άμεσης δημοκρατίας.

Ενώ στο ζήτημα της αυτονομίας το PKK και οι προσκείμενες σε αυτό οργανώσεις θεωρούν ως σπουδαία αναφορά τον Murray Bookchin, οι πρακτικές που εφαρμόζουν έρχονται σε ευθεία αντίθεση με τις προτάσεις του. Αυτός θεωρεί τους δήμους (δηλαδή την αυτοδιοίκηση) ως πεδίο άμεσης πολιτικής δράσης του ατόμου και ξεχωρίζει με σαφή τρόπο τη διοίκηση από την πολιτική. Επιπλέον, στη θεώρηση που αναπτύσσει για την κοινωνία, το κάθε άτομο ή πολίτης ξεχωριστά δεν αποτελεί μέλος κάποιου κόμματος ή οργάνωσης, αλλά μέλος τοπικών κοινοτήτων ή συνελεύσεων. Οι οποιεσδήποτε ενέργειες του ατόμου ή πολίτη που γίνονται σε συνελεύσεις ονομάζονται πολιτική. Επομένως η πολιτική χαράσσεται από το λαό μέσω των συνελεύσεων. Η συνέλευση αποδέχεται ως διοίκηση τις εκτελεστικές και συντονιστικές διαδικασίες που λαμβάνουν χώρα σε επίπεδο καντονιών ή συνομόσπονδων οργάνων. Η διοίκηση και η πολιτική, δηλαδή οι πολιτικές και διοικητικές δομές είναι πράγματα αλληλένδετα και δεν βρίσκονται στα χέρια κάποιας επαγγελματικής κάστας. Αυτό ακριβώς είναι που λείπει ακόμα από τη λειτουργία του PKK και των καντονιών. Πάνω από τις λαϊκές συνελεύσεις στα καντόνια υπάρχουν πολλές διοικητικές βαθμίδες, πέρα από τη διοίκηση του κόμματος. Προφανώς το μεγαλύτερο εμπόδιο, όπως ανέφερα και παραπάνω, είναι η αποστεωμένη ιεραρχική και μιλιταριστική δομή της οργάνωσης.

Η έννοια της αυτονομίας που ενστερνίζεται το PKK σήμερα έχει τις ρίζες της στην αναρχία. Το ότι προσπαθούν να εφαρμόσουν αυτό το αντιιεραρχικό σχέδιο ιεραρχικές οργανώσεις όπως το PKK αποτελεί από μόνο του ένα σοβαρότατο παράδοξο.

Η κατάσταση είναι ελαφρώς διαφορετική στους πάνω από εκατό δήμους που κέρδισε το HDP σε νομούς και επαρχίες στις εκλογές της 30ης Μαρτίου 2014. Όπως είναι γνωστό η νομοθεσία στην Τουρκία, όπως και αλλού, δεν αποδέχεται την ιδέα της αυτονομίας. Το κουρδικό κίνημα όμως μέσω των δήμων σημείωσε σημαντικές επιτυχίες εισδύοντας στον κοινωνικό ιστό, λαμβάνοντας έτσι μαζική υποστήριξη. Σε αυτό αναμφίβολα συνέβαλε σημαντικά η κατάπαυση πυρός και η διαδικασία διαπραγματεύσεων ανάμεσα στο PKK και το κράτος, η οποία ονομάστηκε «πρωτοβουλία για το κουρδικό». Όταν σίγησαν τα όπλα βγήκαν στο προσκήνιο οι πολιτικές διεργασίες που δυνάμωσαν και έγιναν εμφανείς μέσα σε λίγα χρόνια σε πόλεις και χωριά. Σε κάθε πόλη του Κουρδιστάν, σε κάθε του επαρχία και χωριό δημιουργήθηκαν λαϊκές συνελεύσεις που ανέλαβαν ουσιαστικά την τοπική διοίκηση. Ενώ η μισοκρυμμένη παρουσία του PKK δεν δημιούργησε πολλά προβλήματα

στα χωριά, σε περιοχές με δήμους η «σκιώδης διοίκηση» ή η «παράλληλη εξουσία» προκάλεσε σοβαρές δυσκολίες. Στις εκλογές της 7ης Ιουνίου το HDP κέρδισε 80 έδρες στη βουλή και έκανε την μεγάλη έκπληξη παίρνοντας έξι εκατομμύρια ψήφους. Η εξέλιξη αυτή που επηρέασε εκ βαθέων το πολιτικό σκηνικό στην Τουρκία ξύπνησε και πάλι τα γνωστά κρατικά αντανακλαστικά. Ο πόλεμος ξεκίνησε ξανά με γεγονότα και προβοκάτσια που έγιναν εν μέρει γνωστά και διεθνώς. Παρόλο που την περασμένη εβδομάδα το PKK ανακοίνωσε μονομερή παύση πυρός, σμήνη από F-16 βομβαρδίζουν θέσεις του σε εσωτερικό και εξωτερικό.

ηλικιακή ομάδα, εν μέρει και λόγω της παρορμητικής της φύσης, όταν έρθει σε επαφή με όπλα, εξουσία και κάποιου είδους ιεραρχία μπορεί τάχιστα να γίνει μιλιταριστική. Όπως ακριβώς ήταν αναμενόμενο, η οργάνωση νεολαίας ακολούθησε μια πρακτική τρομοκρατίας της καθημερινότητας, ειδικά στις πόλεις. Το YDG-H, μιμούμενο τα κρατικά όργανα επιβολής του νόμου, κινήθηκε ως παράλληλη δύναμη ασφαλείας του PKK. Έλαβε ποινικό χαρακτήρα σε πόλεις και συνοικίες δρώντας ως «εναλλακτική αστυνομία» που διενεργεί ανακρίσεις και έρευνες, έλεγχο σε κυκλοφορία και ταυτότητες. Ως αποτέλεσμα, οι δράσεις του YDG-H κατέληξαν να ακυρώνουν με πίεση που ασκείται από πάνω προς τα κάτω τις διαδικασίες των λαϊκών συνελεύσεων που δρουν και οργανώνονται από τα κάτω προς τα πάνω. Το YDG-H ενεργώντας συνδεδεμένο με τον κομματικό μηχανισμό, δηλαδή με μια λογική που αντικρούει την έννοια της αυτονομίας, έδρασε σε αρκετά μέρη σαμποτάροντας τις διαδικασίες συνελεύσεων δήμων και κοινοτήτων.

> ***Ενώ στο ζήτημα της αυτονομίας το PKK και οι προσκείμενες σε αυτό οργανώσεις θεωρούν ως σπουδαία αναφορά τον Murray Bookchin, οι πρακτικές που εφαρμόζουν έρχονται σε ευθεία αντίθεση με τις προτάσεις του.***

Δεν θα μπορούσα να μην τονίσω το εξής σοβαρό σφάλμα. Η πρωτοβουλία για αυτονομία που ανακοινώθηκε ταυτόχρονα τόσο από το PKK, όσο και από τους δήμους του HDP, οδήγησε σε αύξηση της καταπίεσης και των συλλήψεων και έγινε συχνή δικαιολογία του κράτους για συνέχιση των επιχειρήσεων. Φυσικά ακόμα και χωρίς αυτές τις δικαιολογίες η κατάσταση θα έφτανε λίγο πολύ στο ίδιο επίπεδο. Η θέση όμως της αντιπολίτευσης που αντιτίθεται στην καταπίεση δυστυχώς αποδυναμώνεται από τα ΜΜΕ που χρησιμοποιούν αυτή τη δικαιολογία κατά κόρον.

Ένα ακόμα σφάλμα του κινήματος είναι η δημιουργία της οργάνωσης YDG-H (Πατριωτικό Κίνημα Επαναστατικής Νεολαίας) κατά τη διάρκεια αυτής της διαδικασίας και εκτός των λαϊκών συνελεύσεων. Αυτή η δυναμική

Δεν υπάρχει η παραμικρή αμφιβολία ότι το κράτος γνώριζε επακριβώς τι συνέβαινε στο Κουρδιστάν. Για να περάσει όμως σε μια φάση καταπίεσης και επιχειρήσεων χρειαζόταν επαρκείς δικαιολογίες ώστε να προσεταιριστεί την κοινή γνώμη και τους δημοσιογράφους. Παράλληλα με τα αποτελέσματα των εκλογών της 7ης Ιουνίου, ο τύπος ούρλιαζε για τα χαρακώματα και τα οδοφράγματα του YDG-H, καθώς και για τις ένοπλες του επιδείξεις σε πόλεις. Έτσι βρέθηκε εύκολα η δικαιολογία. Οι εθνικιστές, οι δεξιοί, οι συντηρητικοί και σχεδόν σύσσωμος ο τύπος καλούσαν την κυβέρνηση και τις ένοπλες δυνάμεις να ελέγξουν τις κουρδικές πόλεις. Εντέλει προβοκάτσια στα οποία έμπλεξε το YDG-H οδήγησε στο επιθυμητό αποτέλεσμα την ώρα που μέρα με τη μέρα δυνάμωνε και εξαπλώνονταν η οργάνωση των συνελεύσεων δήμων και κοινοτήτων, ως εναλλακτική απέναντι στους κρατικούς θεσμούς. Οι λαϊκές συνελεύσεις θα μπορούσαν άνετα να δρουν ως δυαδική μορφή εξουσίας παράλληλα με τους κρατικούς θεσμούς χωρίς να ανακοινωθεί επισήμως η αυτονομία. Όπως εξήγησα και παραπάνω, το YDG-H προσπαθώντας να επιβληθεί στις πόλεις ως δύναμη ασφαλείας και κάνοντας συχνά ένοπλες επιδείξεις πρόσφερε ένα παράγοντα για την επιτάχυνση των επιχειρησιακών διαδικασιών.

Ως αποτέλεσμα, ο πόλεμος ξεκίνησε και πάλι από το τέλος του Ιουλίου. Βουνά, δάση, χωριά βομβαρδίζονται ξανά. Στις πόλεις ανακοινώνονται απαγορεύσεις κυκλοφορίας και γίνονται σφαγές. Μέσα σε αυτή την ατμόσφαιρα δεν θα μπορούσαμε να περιμένουμε κάτι διαφορετικό από τις εκλογές της 1ης Νοεμβρίου σε σύγκριση με το τοπίο όπως είχε διαμορφωθεί με τις προηγούμενες εκλογές.

Gazi Bertal
İstanbul, 20.10.2015

O Gazi Bertal είναι αναρχικός, δουλεύει στον εκδοτικό οίκο Kaos που εκδίδει αναρχικά βιβλία και είναι αυτός που το 1995 έγραψε στο τουρκικό αναρχικό περιοδικό Apolitika το άρθρο για τη λύση του Κουρδικού ζητήματος, στο οποίο πρότεινε συνομοσπονδία καντονιών, οικολογική βάση και μακριά από κράτος. Δηλαδή αυτά που ενστερνίζεται τώρα το PKK τα είχε γράψει το 95.Το παραπάνω άρθρο γράφτηκε ειδικά για την Άπατρις.

Μικρά Μεγάλα Διεθνή Νέα

ΚΙΝΑ, ΠΕΚΙΝΟ Σε τεράστιο πρόβλημα αναδεικνύεται το θέμα της ρύπανσης και συγκεκριμένα της αιθαλομίχλης στο Πεκίνο. Όλες τις πρώτες μέρες του Δεκέμβρη, η κινέζικη μητρόπολη πνιγόταν σε μια πυκνή ασπριδερή ομίχλη με έντονη μυρωδιά κάρβουνου που περιόριζε πάρα πολύ την ορατότητα. Η πυκνότητα των σωματιδίων διαμέτρου 2,5 μικρών (PM 2,5), που είναι ιδιαίτερα επικίνδυνα για την υγεία, έφθασε πάνω από 600 μικρογραμμάρια ανά κυβικό μέτρο, ενώ ο Παγκόσμιος Οργανισμός Υγείας συνιστά ένα μέσο ανώτατο όριο μόλις 25 μικρογραμμαρίων για 24 ώρες. Υπήρξαν δε καταγραφές ακόμα και 976 μικρογραμμαρίων ανά κυβικό μέτρο στην περιοχή Λιουλιχέ έξω από την πρωτεύουσα. Η συγκέντρωση αυτών των νοσογόνων μικροσωματιδίων έφθασε στις 7/12 τα 224 μικρογραμμάρια ανά κυβικό μέτρο. Σημειώνεται ότι η Κίνα αποτελεί τη χώρα με τις μεγαλύτερες στον κόσμο εκπομπές αερίων που προκαλούν το φαινόμενο του θερμοκηπίου ενώ οι θάνατοι λόγω ασθενειών που οφείλονται στη ατμοσφαιρική ρύπανση αγγίζουν τους 4.000 την ημέρα.

ΦΙΝΛΑΝΔΙΑ, ΕΛΣΙΝΚΙ Στις 6/12, ημέρα της ανεξαρτησίας της Φινλανδίας, συμμορίες ρατσιστών και ναζί έκαναν πορεία στους δρόμους του Ελσίνκι. Αντιφασίστες διαδηλωτές κινητοποιήθηκαν εναντίον τους σε μια διαδήλωση 300 περίπου ατόμων που δέχτηκε την επίθεση μπάτσων που χρησιμοποίησαν ακόμη και πλαστικές σφαίρες. Δύο διαδηλωτές πυροβολήθηκαν, εκ των οποίων ο ένας στο μάτι με ένα πυροβόλο όπλο FM 303, γνωστό και ως «λιγότερο θανατηφόρο όπλο». Από το φθινόπωρο, ρατσιστές και ναζιστές διοργανώνουν σειρά διαδηλώσεων κατά των μεταναστών και υπέρ του κλεισίματος των συνόρων. Αντιφασίστες/ριες έχουν κινητοποιηθεί με αντιφασιστικές συγκεντρώσεις στο Ελσίνκι, το Τάμπερε και το Τουρκού με συμμετοχή περίπου 200-500 άτομα σε κάθε πόλη. Αυτή την φορά οι φασίστες, 400 έως 800 άτομα, που είχαν να εμφανιστούν στους δρόμους της πόλης από το 1930, ντύθηκαν όπως οι ΚΚΚ, έκαψαν καταφύγια μεταναστών ρίχνοντας βόμβες μολότοφ ενώ υπήρχαν και περιστατικά όπου μαχαίρωσαν μετανάστες και αντιφασίστες διαδηλωτές. Άξιο αναφοράς επίσης από την Φιλανδία: Να εργάζονται αμισθί και να επιμορφώνονται πολιτιστικά και κοινωνικά θα ζητήσει από τους αιτούντες ασύλου η φινλανδική κυβέρνηση, η οποία παρουσίασε τη νέα μεταναστευτική της πολιτική. «Η νέα σειρά μέτρων θα καταστήσει αυστηρότερες τις πρακτικές μας και θα εξαλείψει πιθανούς παράγοντες έλξης των προσφύγων» δήλωσε ο πρωθυπουργός, Γιούχα Σιπίλα. Παράλληλα, προανήγγειλε τον τακτικό έλεγχο της κατάστασης στις χώρες προέλευσης των προσφύγων και, εάν το κρίνει απαραίτητο, θα αίρει άμεσα τις άδειες παραμονής. Στο ζήτημα της ανεργίας, ο υπουργός Εργασίας, Γιάρι Λιντστρομ, δήλωσε ότι θα ξεκινήσει ένα πρόγραμμα ανάθεσης εργασίας στους αιτούντες ασύλου, διευκρινίζοντας ότι ενδεχομένως δεν θα δίνεται αμοιβή. «Όσο περισσότερο οι άνθρωποι μένουν αδρανείς, τόσο περισσότερο απογοητευμένοι νοιώθουν» δικαιολογήθηκε.

ΙΝΔΟΝΗΣΙΑ Τεράστια περιβαλλοντική καταστροφή βρίσκεται σε εξέλιξη τους τελευταίους δύο μήνες στην περιοχή της Ινδονησίας όπου ανεξέλεγκτες πυρκαγιές μαίνονται και αποτεφρώνουν τεράστιες εκτάσεις τροπικών δασών. Τα πολύτιμα τροπικά δάση που καίγονται θα παραχωρήσουν τη θέση τους σε καλλιέργειες για την παραγωγή φοινικέλαιου

και προϊόντων της χαρτοβιομηχανίας. Χιλιάδες φωτιές έχουν ανάψει σε όλη τη χώρα για τον λόγο ότι ο τρόπος αυτός είναι κατά 75% φθηνότερος από εναλλακτικές, «περιβαλλοντικά φιλικότερες» μεθόδους εκκαθάρισης εδαφών και αλλαγής καλλιεργειών. Καίγοντας τα τροπικά δάση μεγάλες πολυεθνικές εταιρείες αποκτούν πρόσβαση σε κάποτε «παρθένα» εδάφη για να εγκαταστήσουν βιομηχανικές μονάδες υλοτομίας και παραγωγής χαρτοπολτού και εντατικές καλλιέργειες φοινικέλαιου. Αυτή τη στιγμή οι φλόγες μετατρέπουν σε στάχτη τροπικά δάση σε τυρφώνες του Καλιμαντάν και της Σουμάτρας, δηλαδή σε μοναδικά υγροτοπικά συστήματα που φιλοξενούν είδη υπό εξαφάνιση. Ταυτόχρονα η αιθαλομίχλη που σχηματίζεται λόγω των πυρκαγιών πάνω από την Ινδονησία, την Μαλαισία και την Σιγκαπούρη πιστεύεται ότι επηρεάζει πάνω από 40 εκατομμύρια ανθρώπους, προκαλώντας αναπνευστικά προβλήματα σε πάνω από μισό εκατομμύριο άτομα. Οι φωτιές στην Ινδονησία και στην υπόλοιπη ΝΑ Ασία, αυτή τη στιγμή, παράγουν περισσότερο διοξείδιο του άνθρακα απ' ότι οι ΗΠΑ μέσα σε ένα χρόνο, ενώ τις πρώτες τρεις εβδομάδες του Νοεμβρίου οι πυρκαγιές απελευθέρωσαν περισσότερο διοξείδιο του άνθρακα από τις ετήσιες εκπομπές της Γερμανίας.

110 Χρόνια Βιομηχανικοί Εργάτες του Κόσμου (IWW)

Οι Βιομηχανικοί Εργάτες του Κόσμου (Industrial Workers of the World) αποτελούν το συνώνυμο του ριζοσπαστικού εργατικού συνδικαλισμού στην Αμερική και όχι μόνο.

Οι απαρχές της ίδρυσης

Από το 1870 και μετά, η οικονομική, πολιτική και κοινωνική αστάθεια κυριαρχούσε στις ΗΠΑ. Από τη μία, υπήρχε έντονο ενδιαφέρον στους εργάτες για τις σοσιαλιστικές και τις αναρχικές ιδέες με αποτέλεσμα τη μεγάλη εργατική εξέγερση του 1877, τα γεγονότα στο Σικάγο την Πρωτομαγιά του 1886, την απεργία Pullman το 1894, καθώς και τις αιματηρές απεργίες των ανθρακωρύχων στις δυτικές περιοχές των ΗΠΑ το 1890. Από την άλλη, με την καταστολή να εντείνεται, πολλά από τα συνδικάτα που συμμετείχαν στην καθεστωτική Αμερικανική Ομοσπονδία Εργασίας (American Federation of Labour) επέλεξαν τον δρόμο της υποταγής, τον συντηρητισμό, τα κλαδικά μικροσυμφέροντα και τον αποκλεισμό γυναικών, μαύρων και άλλων εθνικών ομάδων.

Τα γεγονότα αυτά γέννησαν την ανάγκη ενός δυνατού συνδικαλιστικού κινήματος, ως απάντηση στη γενικευμένη καταστολή των αφεντικών και οδήγησαν στη δημιουργία των Βιομηχανικών Εργατών του Κόσμου (Industrial Workers of the World). Στην ιδρυτική συνάντηση στο Σικάγο τον Ιούνιο του 1905, συμμετείχαν διακόσιοι αντιπρόσωποι από την Ομοσπονδία Ανθρακωρύχων των Δυτικών περιοχών των ΗΠΑ και από άλλα μικρότερα συνδικάτα, αναρχικοί και σοσιαλιστές. Με στόχο την οργάνωση ενάντια στον καπιταλισμό και τον εξαρτημένο συνδικαλισμό, το ιστορικό προοίμιο (Preamble) της IWW ήταν και παραμένει διαχρονικό:

«Η εργατική τάξη και τα αφεντικά δεν έχουν τίποτα το κοινό. Δεν μπορεί να υπάρξει καμία ειρήνη εφ όσον η πείνα και η ανέχεια συνυπάρχουν ανάμεσα στα εκατομμύρια των εργαζομένων, ενώ οι λίγοι, που αποτελούν την εργοδοτική τάξη, κατέχουν όλο τον παραγόμενο πλούτο. Μεταξύ αυτών των δύο τάξεων η πάλη πρέπει να συνεχιστεί έως ότου οργανωθούν όλοι οι εργαζόμενοι του κόσμου, πάρουν την κατοχή των μέσων παραγωγής, καταργήσουν το σύστημα της μισθωτής εργασίας και ζήσουν σε αρμονία με τη φύση. Αντί του ιδεολογήματος «μια δίκαιη αμοιβή ανά εργάσιμη ημέρα», πρέπει να υιοθετηθεί το διαρκές επαναστατικό πρόταγμα: Κατάργηση της Μισθωτής Εργασίας».

Η επιλογή του τρόπου οργάνωσης

Οι Βιομηχανικοί Εργάτες επέλεξαν να οργανωθούν με βάση τον Επαναστατικό Βιομηχανικό Συνδικαλισμό (Revolutionary Industrial Unionism) και τη μέθοδο του «ενός δυνατού και ενιαίου συνδικάτου» (One Big Union) ανά Βιομηχανική δραστηριότητα (π.χ. ναυτιλία) και όχι ανά επιμέρους κλάδο ξεχωριστά ή ειδικότητα (π.χ. ναυτεργάτες ή ασυρματιστές). Στόχος ήταν ο συνδυασμός και η ανάπτυξη της άμεσης δράσης και η δημιουργία τοπικών τμημάτων οργανωμένων από τη βάση χωρίς ιεραρχικές διαδικασίες. Οι πρωτεργάτες της IWW πίστευαν ότι με τον τρόπο αυτό θα πετύχαιναν καλύτερα αποτελέσματα και οι διεκδικήσεις τους θα ήταν πιο απειλητικές για την εργοδοσία, με στόχο τη νίκη έναντι του καπιταλισμού διαμέσου της γενικής απεργίας.

Οι δυναμικές κινητοποιήσεις

Οι Βιομηχανικοί Εργάτες συμμετείχαν σε πολλές απεργίες όπως αυτή του 1906 στο εργοστάσιο της General Electric στην Νέα Υόρκη. Πρόκειται για την πρώτη καταγεγραμμένη καθιστική διαμαρτυρία στις ΗΠΑ. Η δυναμική της άμεσης δράσης, γρήγορα δυνάμωσε τη φήμη της IWW με αποτέλεσμα την αθρόα συμμετοχή εργατών. Την περίοδο από το 1911 έως το 1917, η IWW «σαρώνει» κυριολεκτικά στον Αμερικανικό συνδικαλισμό έχοντας μέσα σε έξι χρόνια 100.000 οργανωμένα μέλη και πλήθος συμπαθούντων και υποστηρικτών, οι οποίοι συμμετείχαν δυναμικά στη μεγάλη απεργία στις υφαντουργίες της περιοχής Lawrence το 1912, απεργία διάσημη και ως "Bread & Roses" από την ανακοίνωση των εργατών ότι θέλουν «ψωμί και τριαντάφυλλα» (συμβολισμός για το οικονομικό και βιοτικό επίπεδο που διεκδικούσαν). Η συνέχιση του αγώνα την επόμενη χρονιά στη μεταξουργία Paterson καθώς και η οργάνωση των μεταναστών εργατών στον Νότο, των μεταλλωρύχων και των εργατών στην εξόρυξη πετρελαίου στα Νοτιοδυτικά, των υπηρετριών στο Denver και των ξυλεργατών στη Δύση ανέδειξαν την IWW ως ένα επικίνδυνο κοινωνικό αντίπαλο, αντίθετο στο Αμερικανικό όνειρο που οδηγούσε στην οικονομική εκμετάλλευση εργαζομένων και μεταναστών. Η δύναμη της IWW ήταν οι μετανάστες και οι αποκλεισμένοι από τα καθεστωτικά συνδικάτα.

Η επιτυχία των παρεμβάσεων των Βιομηχανικών Εργατών δημιούργησε πολλές αντιδράσεις. Η ρητορική περί του ταξικού πολέμου, η συντριβή του καπιταλισμού και το σαμποτάζ (με το οποίο η IWW εννοούσε την αναποτελεσματικότητα στην παραγωγή διαμέσου της δράσης και όχι την καταστροφή της παραγωγής) αποτέλεσε το φόβητρο των εργοδοτών, της κοινωνικής ελίτ και του κράτους. Για την IWW, ο ακηδεμόνευτος συνδικαλισμός, ο αντιιεραρχικός τρόπος οργάνωσης και η άμεση δράση αποτέλεσαν τα συστατικά στοιχεία ενάντια στο Αμερικανικό όνειρο.

Η ποινικοποίηση και η καταστολή

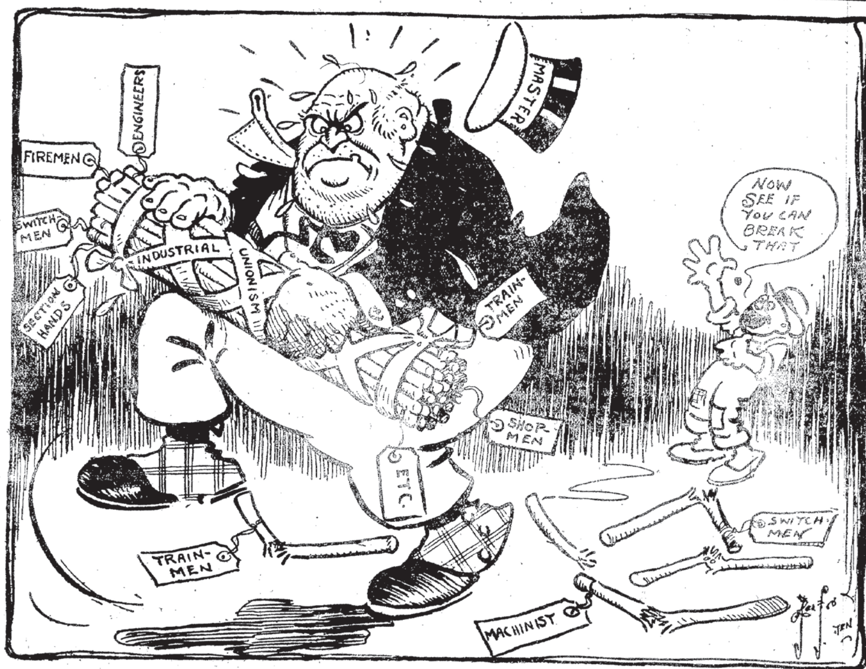
Για τον λόγο αυτό, διατάξεις σε τοπικό επίπεδο ψηφίστηκαν για την περιστολή των δημόσιων εκδηλώσεων και διαδηλώσεων με στόχο την αποδυνάμωση του δικαιώματος του ελεύθερου λόγου (Free Speech). Η IWW οδήγησε τον αγώνα για το δικαίωμα έκφρασης σε όλη την επικράτεια των ΗΠΑ και συνέβαλε καθοριστικά στην ανάδειξη του δικαιώματος της ελεύθερης έκφρασης ιδεών, κάτι που οι σημερινοί Αμερικανοί θεωρούν ως δεδομένο.

Ως συνέπεια της γενικευμένης αντίστασης από την IWW και με τον αριθμό των μελών του συνδικάτου να έχει σχεδόν διπλασιαστεί το 1923, πολλές πολιτείες ψήφισαν νόμους ενάντια στον συνδικαλισμό, τον οποίο σε πολλές περιπτώσεις παρομοίωσαν ως εγκληματική δραστηριότητα. Στη συνέχεια, πολλά ομοσπονδιακά δικαστήρια χαρακτήρισαν τους Βιομηχανικούς Εργάτες ως ανατρεπτική οργάνωση, οδηγώντας στην σύλληψη πολλών μελών του συνδικάτου, με αποκορύφωμα την επίθεση από την ομοσπονδιακή κυβέρνηση των ΗΠΑ με αφορμή τη δυναμική εναντίωση του συνδικάτου στην εμπλοκή τους στον πρώτο παγκόσμιο πόλεμο. Οι Βιομηχανικοί Εργάτες του Κόσμου πλήρωσαν ακριβά το αντίτιμο του διεθνισμού τους αρνούμενοι οποιαδήποτε ανάμιξη ή συμμετοχή στον πόλεμο των αφεντικών. Η βαθιά εργατική και διεθνιστική τους αλληλεγγύη υπαγόρευσε έναν άνισο αγώνα ενάντια στην καθοδηγούμενη προσπάθεια να εμφανιστούν οι ΗΠΑ για πρώτη φορά ως έθνος. Σε αυτήν την απαρχή του αμερικανικού ιμπεριαλισμού η IWW επέλεξε τον δρόμο της αντίστασης με αποτέλεσμα να κατηγορηθεί ως φιλογερμανική και να επακολουθήσει η γενικευμένη διαπόμπευση και φημολογία εναντίον του συνδικάτου και οι δολοφονίες πολλών υποστηρικτών του.

Οι Βιομηχανικοί Εργάτες του Κόσμου σήμερα

Πολλοί νομίζουν ότι μετά την καταστολή του πρώτου παγκόσμιου πολέμου, η IWW διαλύθηκε. Είναι γεγονός ότι τη δεκαετία του '30 το συνδικάτο συρρικνώθηκε με πολλά μέλη του να αποσύρονται από την ενεργή συνδικαλιστική δράση ή να επιλέγουν έναν πιο «νομιμόφρων» αγώνα μέσα στα καθεστωτικά συνδικάτα. Η πρώτη ιστορική της περίοδος τελειώνει με το τέλος τους Ισπανικού εμφυλίου, κατά τη διάρκεια του οποίου ανέπτυξε ιδιαίτερα δυναμική προπαγάνδα υπέρ των Ισπανών εργατών και της CNT, τους οποίους αυτόματα θεώρησε και ως δικούς της, -μετά το τέλος του Ισπανικού εμφυλίου- φροντίζοντας για όσους μετανάστευσαν στην Αμερική να βρουν εργασία και να έχουν την ίδια συνδικαλιστική προστασία όπως όλα τα εν ενεργεία μέλη του συνδικάτου.

Μετά το τέλος του δεύτερου παγκοσμίου πολέμου και μέχρι το 1950 η IWW συνεχίζει να υπάρχει, αλλά η απεύθυνσή της είναι μικρή και ξεκινάει την οργάνωσή της από την

SPECIAL STRIKE ISSUE

Industrial Unionist

Vol. I, No. 13/4 SPECIAL STRIKE ISSUE November 11, 1913 Reg. Price 1d.

A STICK THE BOSS CAN'T BREAK!

Strike, All!!

And Stand Solid as a Rock!

αρχή. Στην εποχή του ψυχρού πολέμου, για μια ακόμα φορά έχουμε την επίθεση του Μακαρθισμού με το πρόσχημα του κομμουνιστικού κινδύνου. Η IWW από φιλογερμανική, μετονομάζεται σε κομμουνιστικό υποχείριο με στόχο τη δημόσια καταδίκη. Το 1950, με πρόφαση την κομμουνιστική απειλή, αφαιρείται από την IWW το δικαίωμα της εθνικής συλλογικής διαπραγμάτευσης. Η δεκαετία του ’60 δημιουργεί πρόσφορο έδαφος διαμέσου του αντιπολεμικού κινήματος και τον αγώνα για τα κοινωνικά δικαιώματα. Η επιστροφή στον ριζοσπαστικό συνδικαλισμό γίνεται αυτή τη φορά μέσα από έναν πυρήνα νέων εργαζομένων, οι οποίοι βάζουν ξανά την αυτοργάνωση στο προσκήνιο. Από τις αρχές τις δεκαετίας του ’80 και ύστερα υπάρχει μια σταδιακή ανάπτυξη του συνδικάτου, το οποίο επιλέγει να συνεχίζει να δρα τοπικά. Επιπλέον, μετά από αναθεώρηση πολλών δικαστικών αποφάσεων, αρκετές πολιτείες και ομοσπονδιακά δικαστήρια αναγκάστηκαν να παραδεχτούν μεροληπτικές αποφάσεις και σκευωρίες εναντίων μελών της IWW, όπως η καταδίκη σε θάνατο του αγωνιστή Joe Hill το 1915 ή η δολοφονία της οικολόγου Judi Bari από το FBI τη δεκαετία του ’70. Σήμερα η IWW δραστηριοποιείται στις ΗΠΑ εκπροσωπώντας τοπικά (ανά περιοχή και πολιτεία) διάφορα συνδικάτα στον χώρο της τυπογραφίας, της ναυτιλίας, του λιανικού εμπορίου και του πανεπιστημιακού κλάδου. Εκτός Αμερικής υπάρχουν τμήματα στην Αγγλία, τον Καναδά, την Αυστραλία, και την Ηπειρωτική Ευρώπη, αλλά και πρόσφατα στην Ελλάδα, αριθμώντας συνολικά μερικές χιλιάδες μέλη.

Σε μια εποχή εξατομίκευσης, εσωστρέφειας και lifestyle, οι Βιομηχανικοί Εργάτες του Κόσμου αποτελούν μια ιστορική, ηρωική σελίδα στον αγώνα για την ανθρώπινη χειραφέτηση. Τα λόγια του Joe Hill παραμένουν διαχρονικά: «Μην θρηνείτε – Οργανωθείτε!!!» και, όπως φαίνεται, τίποτα δεν έχει τελειώσει για τον ριζοσπαστικό και όχι μόνο συνδικαλισμό.

Αργύρης Αργυριάδης

Βιομηχανικοί Εργάτες του Κόσμου
Ποιοί είμαστε

Οι Βιομηχανικοί Εργάτες του Κόσμου (Industrial Workers of the World), γνωστοί και ως Wobblies, είναι ένα από τα πιο παλαιά και ιστορικά επαναστατικά συνδικάτα διεθνώς. Δημιουργήθηκε το 1905 στο Σικάγο από αναρχικούς, σοσιαλιστές και ριζοσπάστες συνδικαλιστές με στόχο την οργάνωση ενάντια στον καπιταλισμό και τον εξαρτημένο συνδικαλισμό καθώς και την υποστήριξη ενός διαχρονικού οράματος για την οργάνωση και χειραφέτηση όλων των εργαζομένων. Για την IWW, ο ακηδεμόνευτος συνδικαλισμός, ο αντι-ιεραρχικός τρόπος οργάνωσης, η άμεση δράση αποτελούν βασικά συστατικά του τρόπου λειτουργίας της.

Οι Βιομηχανικοί Εργάτες του Κόσμου (IWW) αποτελούν μια διεθνή ένωση εργαζομένων που βασίζεται στην αρχή της αλληλεγγύης, χωρίς αρχηγούς και γραφειοκρατία και χωρίς διακρίσεις όσον αφορά την εθνικότητα, το φύλο ή τη θρησκεία. Είναι μια συνδικαλιστική οργάνωση όπου όλες οι αποφάσεις παίρνονται από τους ίδιους τους εργαζόμενους, στη βάση, με δημοκρατικές διαδικασίες. Η IWW εμπνέεται από την πλούσια εμπειρία του επαναστατικού βιομηχανικού συνδικαλισμού, αντλεί διδάγματα από την πείρα των κοινωνικών και εργατικών διεκδικήσεων με βασική πεποίθηση ότι ο καπιταλισμός δεν βελτιώνεται αλλά ανατρέπεται.

Η Περιφερειακή Οργανωτική Επιτροπή των IWW στην Ελλάδα αποτελεί τον θεμελιώδη βραχίονα του συνδικάτου με στόχο τη συγκρότηση του αγώνα για τη χειραφέτηση όλων των εργαζομένων ενάντια στην μισθωτή εργασία. Αποτελεί μια ακηδεμόνευτη συνδικαλιστική ένωση που δεν εξαρτάται από καμία πολιτική παράταξη ή κόμμα, δεν διεκδικεί καμία θέση εξουσίας (πολιτική ή συνδικαλιστική), πέρα από την αυτοδιεύθυνση των ίδιων των εργαζομένων. Η Περιφερειακή Οργανωτική Επιτροπή των IWW στην Ελλάδα είναι συλλογικότητα με οριζόντια δομή οργάνωσης ενάντια σε κάθε διαδικασία που οδηγεί στον «δημοκρατικό» ή οποιονδήποτε άλλον συγκεντρωτισμό, τη γραφειοκρατία και την αυθαιρεσία της ηγεσίας.

Στόχος της Περιφερειακής Οργανωτικής Επιτροπής των Βιομηχανικών Εργατών του Κόσμου στην Ελλάδα είναι η οργάνωση των αγώνων πέρα από συντεχνιακές σκοπιμότητες, χωρίς διαχωρισμούς ανάμεσα σε δημοσίους και ιδιωτικούς υπαλλήλους, σε ειδικευμένους και ανειδίκευτους εργάτες, σε γυναίκες και άντρες, σε Έλληνες και ξένους. Επιζητούμε την αυτοοργάνωση και την άμεση δράση των εργαζομένων μέσα στους χώρους δουλειάς χωρίς καμία άλλη διαμεσολάβηση. Η IWW δεν διαπραγματεύεται με την εργοδοσία ή τους πολιτικούς θεσμούς και βάζει πάντα το ζήτημα της γενικής απεργίας για την κατάργηση του σημερινού εκμεταλλευτικού συστήματος και την ανατροπή του καπιταλισμού.

Σε μια εποχή που η γενικευμένη καπιταλιστική αναδιάρθρωση επιτίθεται στα εργασιακά κεκτημένα που αποκτήθηκαν με αίμα, σε μια εποχή που η άνοδος του φασισμού διαχωρίζει τους εργαζομένους σε έλληνες και «ξένους» και που βαφτίζει ως «λαθραίο» ή παράνομο κάθε έναν που δεν υποτάσσεται στην εθνική ενότητα και στην υποτέλεια που ζητούν τα αφεντικά, ήρθε η ώρα για τη συγκρότηση και οργάνωση όλων των εργαζομένων. Για ένα δυνατό και ακηδεμόνευτο συνδικαλισμό.

Σας προσκαλούμε να συμμετέχετε όχι μόνο στον καθημερινό αγώνα ενάντια στους καπιταλιστές αλλά και για να διαμορφώσουμε τη δομή της νέας κοινωνίας μέσα στο κέλυφος της παλαιάς.

Για περισσότερες πληροφορίες και επικοινωνία με τους Βιομηχανικούς Εργάτες του Κόσμου στην Ελλάδα: iwwgreece@yahoo.gr, www.facebook.com/IWWGreece

Περιφερειακή Οργανωτική Επιτροπή (GreROC)
Βιομηχανικοί Εργάτες του Κόσμου (IWW)

«Εθνική Κάρτα Φιλάθλου»: Ο θατσερικός νόμος ενός «αριστερού» υπουργού

Από την 1η Ιανουαρίου του 2016, κανείς δεν θα μπορεί να μπει στο γήπεδο χωρίς να έχει βγάλει κάρτα φιλάθλου, που θα του επιτρέπει να αγοράσει ηλεκτρονικό εισιτήριο, όπως προβλέπει ο νέος νόμος του υφυπουργού Αθλητισμού Σταύρου Κοντονή.

«Εφαρμογή Ηλεκτρονικού Συστήματος για την έκδοση, διάθεση και έλεγχο της διακίνησης των ονομαστικών/αριθμημένων εισιτηρίων σε αγώνες του επαγγελματικού αθλητισμού» είναι η πλήρης ονομασία της νέας Υπουργικής Απόφασης (ΦΕΚ Β1801/20.08.2015).

Ο νόμος Κοντονή έχει βρει πολλούς υποστηρικτές, οι οποίοι παρομοίασαν, παρά το ιδεολογικό παράδοξο, τη νομοθετική του παρέμβαση με όσα έκανε η Μάργκαρετ Θάτσερ στο Αγγλικό ποδόσφαιρο.

Το «ριζοσπαστικό» πρόσημο της Εθνικής Κάρτας Φιλάθλου έγκειται στο ότι σύμφωνα με την παράγραφο 4 του άρθρου 5 «στην Κεντρική Βάση Δεδομένων έχει άμεση πρόσβαση η αστυνομική αρχή δια της χορήγησης στην αρμόδια υπηρεσία του Υπουργείου Προστασίας του Πολίτη ειδικών κωδικών πρόσβασης και το υπουργείο Δικαιοσύνης με τον ίδιο ακριβώς τρόπο». Δηλαδή, πλέον έχουμε να κάνουμε με κανονικό φακέλωμα μιας και πλέον όλα τα στοιχεία του οποιουδήποτε βγάλει την κάρτα θα πηγαίνουν απευθείας στην αστυνομία! Δηλαδή, η αστυνομία θα γνωρίζει πλήρως τα στοιχεία όσων πηγαίνουν γήπεδο.

Για την έκδοση Κάρτας Φιλάθλου κατατίθεται έγγραφη αίτηση του ενδιαφερόμενου φιλάθλου, η οποία συνοδεύεται με την κατάθεση: α) φωτογραφίας τύπου διαβατηρίου, β) φωτοαντιγράφου της αστυνομικής ταυτότητας ή διαβατηρίου ή άδειας διαμονής γ) του Αριθμού Μητρώου Κοινωνικής Ασφάλισης (ΑΜΚΑ). (!) Ο ΑΜΚΑ δεν είναι τυχαίο που απαιτείται ως δικαιολογητικό, γιατί μέσω αυτού θα καταχωρηθούν στην τεράστια βάση δεδομένων και οι ανήλικοι που δε διαθέτουν αστυνομικά δελτία ταυτότητας. Επίσης, μιας και ζούμε σε μνημονιακούς καιρούς, στη βάση δεδομένων της κάρτας φιλάθλων εκτός από της ΕΛ.ΑΣ. θα έχει πρόσβαση και η ... ΔΟΥ!

Ο νόμος Κοντονή έχει βρει πολλούς υποστηρικτές, οι οποίοι παρομοίασαν, παρά το ιδεολογικό παράδοξο, τη νομοθετική του παρέμβαση με όσα έκανε η Μάργκαρετ Θάτσερ στο Αγγλικό ποδόσφαιρο.

Η Κάρτα Φιλάθλου, θα φέρει κωδικό αριθμό αναγνώρισης του κατόχου της, σύμφωνα με τα «Διεθνή Πρότυπα Σήμανσης» και εκδίδεται με την κατάθεση της αίτησης, την οποία και παραλαμβάνει, αμέσως, ο αιτών φίλαθλος, αφού καταβάλει ποσό έως δύο (2,00) ευρώ ως δαπάνη για την έκδοσή της. Και φακελωμένοι και να πληρώσουμε εμείς για το φακέλωμα μας. Πιο αριστεροί ... πεθαίνουν στην κυβέρνηση.

Η Κάρτα Φιλάθλου δεν είναι κάποια ελληνική πρωτοπορία, αλλά ένα μέτρο που εφαρμόζεται ήδη στην Ιταλία, την Κύπρο και την Τουρκία και έχει οδηγήσει σε χαμηλή προσέλευση θεατών, τραγελαφικές καταστάσεις σε γήπεδα χαμηλότερων κατηγοριών με διαχωρισμούς οπαδών της ίδιας ομάδας σε «καλούς» (κάτοχοι καρτών) και «κακούς» (μη κάτοχοι), μαζικές αντιδράσεις των οργανωμένων όπως στη Τουρκία που ενωμένοι οι οπαδοί των ομάδων της Ισταμπούλ συγκρούστηκαν στη πλατεία Ταξίμ με την αστυνομία, κλπ.

Όπως ήταν αναμενόμενο, μετά και τη Γνωμοδότηση της Αρχής Προστασίας Προσωπικών Δεδομένων, στα μέσα Δεκέμβρη, το Υπουργείο Πολιτισμού και Αθλητισμού έσπευσε να κουκουλώσει, με παράταση της εφαρμογής της «Κάρτας Φιλάθλου», το νομικό ατόπημα στο οποίο υπέπεσε με την απόπειρα εφαρμογής του Αντισυνταγματικού αυτού νομοθετήματος.

Περισσότερες πληροφορίες μπορείτε να βρείτε στην επίσημη ιστοσελίδα της Πρωτοβουλίας: www.anti-karta.gr.

Οι οπαδοί αντιδρούν

Με την εξαγγελία του μέτρου, σχηματίστηκε ένα οπαδικό κίνημα, που διαρκώς μεγαλώνει και υποστηρίζει ότι η κάρτα φιλάθλου αποτελεί ένα άνευ προηγουμένου φακέλωμα. Σε κοινό τους κείμενο δεκαέξι σύνδεσμοι οπαδών αναφέρουν σχετικά, ενώ ταυτόχρονα έκαναν και προσφυγή στο ΣτΕ:

«Η κάρτα φιλάθλου που μας έχει υποσχεθεί ο κύριος Κοντονής για Πρωτοχρονιάτικο δώρο, (και η προσωρινή διαδικασία της καταχώρησης του ΑΜΚΑ για την αγορά εισιτηρίου) ήταν η αφορμή για να φτιάξουμε μια Πρωτοβουλία αποτελούμενη από Συνδέσμους Οπαδών προκειμένου να δράσουμε από κοινού ενάντια σε αυτό το αντιδημοκρατικό και αντισυνταγματικό μέτρο. Είναι μια απόπειρα να βάλουμε στην άκρη τις όποιες διαφορές μας, και να ενώσουμε τις φωνές και τις δυνάμεις μας ενάντια σε ένα μέτρο που προσβάλει την αξιοπρέπειά μας πρώτα από όλα σαν πολίτες, και κατά δεύτερον σαν οπαδούς. Ενάντια σε ένα μέτρο που, από οπαδούς μας κάνει Αριθμούς ΑΜΚΑ, και παραβιάζει προσωπικά μας δεδομένα. Ενάντια σε ένα μέτρο που μας κάνει να αντιλαμβανόμαστε τους εαυτούς μας σαν "ειδική" κατηγορία ανθρώπων, που χρειάζονται "ειδική" μεταχείριση, "ειδικούς" νόμους, μια "ειδική" κάρτα. Ενάντια σε ένα μέτρο που διαχωρίζει φιλάθλους, ναι φιλάθλους, βάση της κατοχής ή μη μιας κάρτας. Όποιος (θα) έχει την Κάρτα (θα) είναι φίλαθλος, όποιος δεν (θα) την έχει δεν (θα) είναι. Ενάντια σε ένα μέτρο, που όπως και τόσα άλλα, δεν λύνει κανένα πρόβλημα της βίας στα γήπεδα. Ενάντια σε ένα μέτρο που πραγματικά περισσότερα αρνητικά αποτελέσματα θα έχει παρά θετικά. Όπως για παράδειγμα να αδειάσουν και άλλο τα γήπεδα, κάτι που έχει γίνει σε όποιες άλλες χώρες ισχύει η Κάρτα Φιλάθλου. Ενάντια σε ένα μέτρο που, αν περάσει, ίσως ακολουθήσουν και άλλα, ακόμα πιο ακραία...

Ενάντια λοιπόν σε μια υπουργική απόφαση που από ό,τι φαίνεται βρίσκει σύμφωνους τους επίσημους φορείς του αθλητισμού, αποφασίσαμε, πέραν των όποιων κοινών ενεργειών κάνουμε σαν Πρωτοβουλία, να κινηθούμε και νομικά. Έτσι, την Πέμπτη 29 Οκτωβρίου 2015 καταθέσαμε, συλλογικά, μέσω συνεργαζόμενων δικηγόρων, αίτηση αναστολής και αίτηση ακύρωσης του συγκεκριμένου μέτρου στο Συμβούλιο της Επικρατείας. Αναμένοντας την απόφαση του ΣτΕ, δεν καθόμαστε με σταυρωμένα χέρια. Προχωράμε από εδώ και στο εξής σε κοινές ενέργειες στο φυσικό μας χώρο πλέον, στην κερκίδα και στο γήπεδο, ενάντια στο παράλογο και αντιδημοκρατικό αυτό μέτρο. Ήδη, όπως όλοι θα έχετε διαπιστώσει, έχει ήδη σηκωθεί σε πολλά γήπεδα ένα πανό με το κοινό σύνθημα «ΚΑΡΤΑ-ΑΜΚΑ-ΦΑΚΕΛΩΜΑ-ΑΦΜ... ΕΙΝΑΙ ΕΛΕΥΘΕΡΟΙ ΠΟΛΙΤΕΣ ΟΙ ΟΠΑΔΟΙ;». Ήταν απλά η αρχή. Θα ακολουθήσουν συντονισμένες ενέργειες μέχρι όσο χρειαστεί. Δηλαδή μέχρι την κατάργηση του συγκεκριμένου μέτρου. Στόχος μας είναι το κοινό αυτό μέτωπο, η Πρωτοβουλία των 16 Συνδέσμων που στηρίζουν αυτή την κίνηση, να πλαισιωθεί από όσο το δυνατόν περισσότερους ακόμη Συνδέσμους και οπαδούς».

Στην πρωτοβουλία συμμετέχουν μεταξύ άλλων οι Navajo Antifa της Παναχαϊκής, οι Fentagin του Ατρόμητου, οι Warriors του Παναιτωλικού, η Original της ΑΕΚ, η Θύρα 4 του ΠΑΟΚ και η Θύρα 13 του ΠΑΟ. Περισσότερες πληροφορίες μπορείτε να βρείτε στην επίσημη ιστοσελίδα της Πρωτοβουλίας www.anti-karta.gr.)

Οι φίλαθλοι ινδικά χοιρίδια για πειραματισμό

Μήπως τελικά με πρόσχημα την οργανωμένη βία στα γήπεδα, η Κάρτα Φιλάθλου είναι μια καλή αρχή για περαιτέρω έλεγχο και απαγορεύσεις; Ποιος μας λέει ότι το επόμενο βήμα δεν θα είναι να δίνουμε δακτυλικά αποτυπώματα πριν μπούμε στο γήπεδο (γίνεται κάπου στην Ευρώπη); Ποιος μπορεί να μας πει με ακρίβεια αν η Κάρτα Φιλάθλου είναι το τέλος ή η αρχή μιας σειράς και άλλων ακραίων λύσεων για την τάξη και την ασφάλεια στα γήπεδα;

Επειδή το έχουμε ξαναδεί στο παρελθόν το έργο, μη τυχόν η Κάρτα Φιλάθλου είναι απλά ένα ακόμα τεστ σε ένα ιδανικό περιβάλλον κοινωνικών πειραματισμών όπως είναι το γήπεδο, για να εφαρμοστεί αργότερα και σε άλλες κοινωνικές ομάδες; Όπως λένε και οι Radical Fans United: «Δεν μπορούμε να είμαστε σίγουροι για τους ακριβείς και πραγματικούς λόγους της εφαρμογής της Κάρτας Φιλάθλου από την Πρωτοχρονιά του 2016. Μπορεί να είναι η άγνοια και η ασχετοσύνη των αρμόδιων για τον κόσμο των γηπέδων και πώς αυτός πρέπει να αντιμετωπίζεται. Μπορεί να είναι η ανάγκη προβολής προς την κοινή γνώμη ότι παράγεται κυβερνητικό έργο και οι εξαγγελίες γίνονται πράξη. Μπορεί ο στόχος να είναι η συνολική αναμόρφωση του προϊόντος και των γηπέδων, αναμόρφωση που δεν χωράει όσους οπαδούς δεν πειθαρχούν και δεν συμμορφώνονται με τα νέα δεδομένα. Μπορεί να θέλουν να τσεκάρουν αντιδράσεις και αν δεν μιλήσει κανείς να περάσουν αργότερα πιο εύκολα την Κάρτα Πολίτη, όπου στο τσιπάκι της θα καταγράφονται τα πάντα (προσωπικά και οικονομικά στοιχεία) και θα μιλάμε πλέον για το οριστικό φακέλωμα. Μπορεί και να είναι λίγο από όλα αυτά. Μια δόση από το καθένα που όλα μαζί φτιάχνουν το κοκτέιλ της Κάρτας Φιλάθλου. Ευχαριστούμε αλλά δεν θα πάρουμε. Δεν μας αρέσουν κιόλας τα κοκτέιλ. Είναι ακριβά και για λίγους. Προτιμούμε την μπίρα, που είναι φθηνή, εύκολα προσβάσιμη και για όλους. Όπως θέλουμε και το γήπεδο: ανοιχτό για όλους, χωρίς ελέγχους και περιορισμούς σαν να πρόκειται να μπεις σε κάποιο πριβέ κλαμπ, φθηνό, ζωντανό και όχι αποστειρωμένο, με φιλάθλους-φιλάθλους και όχι φιλάθλους-πελάτες».

Ένας Navajo Antifa

Off-Side

★ **"Κάτι περισσότερο από μια ομάδα" στη πράξη και όχι στα λόγια είναι ο σύλλογος της Σεβίλλης, στην Ανδαλουσία.** Στις αρχές της ποδοσφαιρικής χρονιάς και μπροστά στον κίνδυνο να αγωνιστούν χωρίς χορηγό στη φανέλα, κίνηση που θα είχε και οικονομικές συνέπειες, απέρριψαν χορηγία 5 εκατομμυρίων ευρώ από το ισραηλινό υπουργείο τουρισμού. Όπως λένε, μια τέτοια κίνηση θα είχε αρνητικές επιπτώσεις στην ομάδα, λαμβάνοντας υπόψη τα τρέχοντα πολιτικά ζητήματα, δείχνοντας ότι τα αναγκαία για αυτούς χρήματα δε μπορούσαν να ατιμάσουν τη φανέλα τους.

★ **Στη Σκωτία, 2 ομάδες που αντιπροσωπεύουν 2 διαφορετικούς κόσμους, το πιο παλιό ντέρμπι στον κόσμο, Σέλτικ-Ρέιντζερς**, αποφάσισαν να προσφέρουν 40.000 € και να αγοράσουν 2 ασθενοφόρα για τους πρόσφυγες στη Λέσβο. Την ίδια στιγμή η απουσία βοήθειας στα νησιά και στα κέντρα φιλοξενίας από ελληνικούς συλλόγους συνεχίζεται...

★ **Οι οπαδοί της Σέλτικ δείχνουν επίσης πως δεν ανέχονται κανένα να αμαυρώνει την ιστορία του συλλόγου.** Θυμίζοντας σε όλους πως η Σέλτικ ιδρύθηκε για να προσφέρει φαγητό στους φτωχούς της ανατολικής Γλασκόβης, οργάνωσαν καμπάνια συλλογής υπογραφών ζητώντας την απομάκρυνση από τα διοικητικά του συλλόγου του Λόρδου Λίβινγκστον. Ο συγκεκριμένος, μέλος των Tories, του βρετανικού Συντηρητικού Κόμματος, ψήφισε στη Βουλή υπέρ της κατάργησης των φορολογικών ελαφρύνσεων που απολάμβαναν οι πλέον φτωχές βρετανικές οικογένειες.

★ **Στην Αγγλία, στο Μίντλεσμπρο, 2.200 εργαζόμενοι του εργοστασίου χάλυβα SSI Redcar απειλούνται με ανεργία, ύστερα από τις απειλές του αφεντικού ότι θα κλείσει το εργοστάσιο λόγω οικονομικών δυσκολιών.** Ο σύλλογος δεν έμεινε απαθής μπροστά σ' αυτές τις απειλές. Από τη διοίκηση μέχρι τους παίκτες και τους οπαδούς, όλοι με κάθε τρόπο δείχνουν τη συμπαράστασή τους στους εργαζόμενους, βοηθώντας τους υλικά και ηθικά, τονίζοντας ότι ο αγώνας τους είναι αγώνας όλης της πόλης.

★ **Στον αντίποδα, στην Ουκρανία οι ρατσιστικές συμπεριφορές οδηγούν σε προτάσεις που απλά επιδεινώνουν το πρόβλημα.** Μετά τις επιθέσεις φασιστών εναντίον τεσσάρων μαύρων φιλάθλων και την τιμωρία της Δυναμό Κιέβου, η λύση που προτάθηκε από τον διευθυντή του «Ολιμπίνσκι», Βλάντιμιρ Σπιλτσένκο, ήταν η δημιουργία κερκίδας μόνο για μαύρους. Πρόταση που όχι μόνο δεν λύνει το πρόβλημα, αλλά δείχνει ότι οι φασιστικές νοοτροπίες έχουν εισχωρήσει σε κάθε πλευρά της ουκρανικής καθημερινότητας.

★ **Το ότι η αθλητική δημοσιογραφία στην Ελλάδα δεν έχει καμία ηθική και κανένα σεβασμό, θεωρώντας ότι απευθύνεται μόνο σε οπαδικούς στρατούς, εξυπηρετώντας τα εκάστοτε προεδρικά συμφέροντα, το γνωρίζαμε.** Το ρεσιτάλ βλακείας όμως της Sportday δε το περιμέναμε. Την 1η Δεκέμβρη, παγκόσμια μέρα για τον HIV, κυκλοφόρησε με πρωτοσέλιδο "δείχνει να έχει AIDS", αναφερόμενη σε ποδοσφαιρικό σύλλογο. Το απολογητικό πρωτοσέλιδο την επομένη, καθώς και η δωρεά των εσόδων από τις πωλήσεις του φύλλου, μόνο υποκριτικές μπορούν να φανούν.

★ **Στον απόηχο των επεισοδίων στη Λεωφόρο, και των "βαλκανικών συγκρούσεων" που έλαβαν χώρα στην Αθήνα** (Σέρβοι και Ολυμπιακοί εναντίον Κροατών και Παναθηναϊκών), μας ήρθε στη μνήμη μια αφίσα από τα παλιά, που είχε εμφανιστεί σε κάποια γήπεδα το 2000:

Εμείς οι χούλιγκανς δεν έχουμε να χωρίσουμε τίποτα μεταξύ μας

Αρπαγμένοι από το λαιμό από την οικονομική βαρβαρότητα, τη μοναξιά των εμπορευμάτων, τη σύγχυση, τους εθνικισμούς, τις ιδεολογίες, τη μισθωτή σκλαβιά, την πλήξη του "ελεύθερου" χρόνου και των ψευτοδιασκεδάσεων και ιδιαίτερα από την καταστροφή των ονείρων, της νιότης και του μέλλοντος μας, καταλάβαμε ότι ο μισητός εχθρός δεν βρίσκεται στις αντίπαλες κερκίδες, ούτε στο χρώμα των κασκόλ, αλλά ότι είναι ταξικός εχθρός και βρίσκεται στις θύρες των επισήμων, στα γουρούνια με τα άσπρα κράνη, τους ρουφιάνους των συνδέσμων, στα αλλοτριωτικά Μέσα Μαζικής Ενημέρωσης και τελικά στο επαίσχυντο κράτος και το θέαμά του και καταλάβαμε πως πρέπει να ενωθούμε και να "κάνουμε κάτι" εναντίον τους.

Πίσω λοιπόν από τα κάγκελα της κοινωνίας, πίσω από τα κάγκελα των γηπέδων, μια ποιοτική ζωή προσπαθεί να ανθίσει μετατρέποντας το ταξικό μας μίσος σε μια μεθυστική γιορτή ελευθερίας και συγχρόνως σε μαχαιριές για την απάνθρωπη κοινωνία του θεάματος, τους υπηρέτες της και τους ρεφορμιστές ψευτοαρνητές της.

★ Ενωμένοι γι αυτό, να κάνουμε τις κερκίδες σχολεία εξέγερσης και τα πολύχρωμα κασκόλ μας θηλειά στο λαιμό των εχθρών του ανθρώπινου γένους και του ιστορικού προορισμού του.

★ Κάθε γήπεδο πρέπει να γίνει χαράκωμα επαναστατικής λύσσας και συνείδησης.

★ Για ένα πιο φωτεινό ανθρώπινο μέλλον, για ελευθερία και αληθινή ζωή.

★ Χούλιγκανς ενωμένοι ενάντια στο κράτος και το θέαμα – να δημιουργήσουμε την κατάσταση πέρα από το σημείο όπου δεν υπάρχει επιστροφή.

★ Χούλιγκανς της συνείδησης

★ **Επί του πιεστηρίου:** Ο υφυπουργός αθλητισμού Στ. Κοντονής αποφάσισε, ως μέτρο πάταξης της βίας και με αφορμή τα επεισόδεια στη Λεωφόρο, να κλείσει το πέταλο της Θύρας 13 μέχρι το τέλος της περιόδου. Προφανώς για τους κυρίους των υπουργείων η λύση στο θέμα της βίας είναι να μην επιτρέψουν σε κάποιους οπαδούς να εισέλθουν σε συγκεκριμένες θύρες (ούτε καν απαγόρευση εισόδου στο γήπεδο) θεωρώντας ότι έτσι "κλειδώνουν" τη βία έξω απο το γήπεδο. Λες και το φαινόμενο της βίας περιορίζεται μόνο στα γήπεδα και στις θύρες των φανατικών και δεν υπάρχει στη κοινωνία συνολικά. Λες και το γήπεδο, και ο αθλητισμός γενικότερα, δεν είναι απλά μια ακόμα μικρογραφία της κοινωνίας και των προβλημάτων της. Αντί να ασχοληθούν με το προϊόν το οποίο έχει σαπίσει από καταγγελίες για στημένους αγώνες, μπράβους και μαφιόζους που κάνουν κουμάντο σε ομάδες, προέδρους που είτε έχουν σχέση με ναρκοεμπόριο, είτε θέλουν να χτίσουν γήπεδα μόνο με κρατικά λεφτά (και πόσα άλλα παραδείγματα...), κυνηγάνε ακόμα μια φορά τα παιδιά στη κερκίδα.

Αντιδράσεις ξεκίνησαν ήδη απέναντι στο φασιστικό αυτό μέτρο. Όαση αποτελεί η ανακοίνωση συμπαράστασης των οπαδών του ΠΑΟΚ, μοναδική μέχρι την ώρα που γράφεται το κείμενο.

Kafka

Μόνο οι νεκροί έχουν δει το τέλος του πολέμου

Σημειώσεις για τον Β' Παγκόσμιο Πόλεμο, τα σύμβολα του και την επιστροφή τους στο ιστορικο προσκήνιο, τις διακρατικές συγκρούσεις και τον αντι-ιμπεριαλισμό

JAPANESE SURRENDER; WORLD WAR II ENDS

Pearl Harbor Is Avenged!

AMERICAN POWER OVERWHELMS FOE

(By The Associated Press)

Washington, Aug. 14.—President Truman announced at 7 p. m. (Youngstown time) Japanese acceptance of surrender terms.

They will be accepted by General Douglas MacArthur when arrangements can be completed.

Mr. Truman read the formal message relayed from Emperor Hirohito through the Swiss government in which the Japanese ruler pledged the surrender on the terms laid down by the Big Three conference at Potsdam.

President Truman made this statement:

"I have received this afternoon a message from the Japanese government in reply to the message forwarded to that government by the Secretary of State on August 11.

No Qualifications

"I deem this reply a full acceptance of the Potsdam declaration which specifies the unconditional surrender of Japan.

"In this reply there is no qualification.

"Arrangements are now being made for the formal signing of surrender terms at the earliest possible moment.

"General Douglas MacArthur has been appointed the supreme Allied commander to receive the Japanese surrender.

"Great Britain, Russia and China will be represented

This message expressed Hirohito's "extreme concern" at the "calamity caused by the United States."

White House aids emphasized that on the basis of previously laid plans V-J Day could not come until the latter part of the week. They laid heavy stress on the fact that Japan actually will not have surrendered until responsible Japanese leaders have signed on the dotted line.

There was good reason to believe that had the acceptance not come through today the atomic bomb campaigns would have been resumed and one hint of this came in a report from Guam that Superfortresses were again thundering northward against enemy industrial targets. The B-29s were used to make the bomb attacks and had been out of action since Saturday.

And, this was not all that was in store for the enemy. President Truman, it was reported by military authorities, had counted on the use of newly developed weapons in America's secret arsenal to shock and knock Japan out of the fighting at an early date.

The Potsdam demand for unconditional surrender would reduce Japan to her four main islands. The later Allied note would allow Emperor Hirohito to remain as a monarch committed to promulgate any edicts which the victorious Allies handed to him.

Tells of Nipponese Weeping

Domei, semi-official Japanese news agency, described a scene of weeping Nipponese gathered before the Imperial Palace.

"Aug. 14, 1945, the imperial decision was granted." Domei

I

Όταν στις 15 Αυγούστου του 1945 ο αυτοκράτορας Χιροχίτο υπέγραφε την παράδοση της Ιαπωνίας, σηματοδοτώντας έτσι το τέλος του πιο πολύνεκρου πολέμου που γνώρισε η ανθρωπότητα, πιθανότατα κανείς δεν θα μπορούσε να φανταστεί ότι 70 χρόνια μετά τα σύμβολα νικητών και ηττημένων θα επανέρχονταν στο προσκήνιο σαν πολεμικά λάβαρα αντίπαλων στρατοπέδων. Μεσούσης της οικονομικής κρίσης και της διάβρωσης που επέφερε αυτή στην παγκόσμια ιδεολογική κυριαρχία του καπιταλισμού, τα αναπάντητα - πολιτικά και ιστορικά - ερωτήματα επανέρχονται στο προσκήνιο, και μάλιστα με το όπλο στο χέρι. Η επικράτηση της Γερμανίας ως αναμφισβήτητης ηγετικής δύναμης στην Ε.Ε και η ταυτόχρονη ανάδυση νέο-χιτλερικών [1] μαζικών κινημάτων δημιουργεί έτσι τις κατάλληλες προϋποθέσεις για την αναπαράσταση της σύγκρουσης του Β' ΠΠ είτε σε φαντασιακό, είτε σε πραγματικό επίπεδο.

Την άνοιξη του '14 οι εξεγερμένοι νεοναζί του Κιέβου κρέμασαν τη φωτογραφία του Στέπαν Μπαντέρα στο κατειλημμένο δημαρχείο. Ο Μπαντέρα ήταν ουκρανός εθνικιστής, φανατικός αντι-ρώσος, αντισημίτης και συνεργάτης των γερμανικών SS, πληροί δηλαδή όλες τις προϋποθέσεις για να αποτελεί σύμβολο της εξέγερσης του Μαϊντάν, μιας εξέγερσης, «ενάντια στους ρώσους και τους εβραίους ολιγάρχες», που πριμοδοτήθηκε με πολιτική υποστήριξη αλλά και άφθονα χρήματα και όπλα από Ε.Ε και Η.Π.Α. Στον αντίποδα η ρώσικη σημαία, στην οποία έχει βαφτεί πάνω η λέξη «ΑΝΤΙΦΑ», τα σφυροδρέπανα και οι σημαίες των «λαϊκών δημοκρατιών», αποτελούν τα σύμβολα των ανταρτών του Ντόνμπας, τοποθετώντας καλλιτεχνικά τη σύγκρουση στο ίδιο κάδρο στο οποίο εξελίχθηκε πριν από εφτά δεκαετίες.

Η αναβίωση του δευτέρου παγκοσμίου δεν ήρθε σαν φάρσα αλλά περισσότερο σαν λογική εξέλιξη. Μπορεί η επίσημη ιστοριογραφία να υιοθετεί τη θεωρία της «αντιφασιστικής νίκης των λαών», ωστόσο δεν ήταν όλοι οι λαοί αντιφασίστες, και σίγουρα δεν ήταν στο σύνολο τους. Στην Κροατία, την Ουγγαρία, τη Σουηδία, τη Νορβηγία και τις χώρες τις Βαλτικής - αλλά και σε άλλες χώρες σε μικρότερο βαθμό - ο ναζισμός υπήρξε αποδεκτό κίνημα από ένα μεγάλο κομμάτι της κοινωνίας, το οποίο στη συνέχεια είτε αποκαθάρθηκε αξιοποιούμενο από τον κρατικό μηχανισμό, στις δημοκρατικές χώρες, είτε παρέμεινε στο παρασκήνιο αποδεχόμενο την ήττα του, στις χώρες που βρέθηκαν στο πρώην ανατολικό μπλοκ. Στη δεύτερη περίπτωση, στο πρώην ανατολικό μπλοκ είναι που επανατοποθετείται το πρόβλημα: με τον «υπαρκτό σοσιαλισμό» να έχει καταρρεύσει, αφού πρώτα έχει ξεφτιλίσει στον υπέρτατο βαθμό τα σύμβολα και τα περιεχόμενα του κομμουνιστικού κινήματος και την ταυτόχρονη ιδεολογική απαξίωση του καπιταλισμού, τον οποίο οι πληθυσμοί των εν λόγω κρατών ποτέ δεν γνώρισαν σε ανάπτυξη, οι νεο-χιτλερικοί πιστεύουν - και εν πολλοίς έχουν δίκιο - ότι το κοινωνικό έδαφος είναι γόνιμο για να διεκδικήσουν τη ρεβάνς.

Η άνοδος των ομάδων με νεο-χιτλερικά χαρακτηριστικά δημιουργεί σαφή ρήγματα στο εσωτερικό των κοινωνιών και οδηγεί με τη σειρά του στην αντιστροφή του ερωτήματος. Η υιοθέτηση της «αντιφασιστικής νίκης των λαών» από το καθεστώς Πούτιν και η ενσωμάτωσή της στην κυρίαρχη αφήγηση του ρώσικου εθνικισμού, ο οποίος ταυτόχρονα αντιλαμβάνεται και ενσωματώνει αντίστοιχα και την Σοβιετική Ένωση σαν έκφραση της Μεγάλης Ρωσίας, αποτελεί το ιστορικό υπόβαθρο - και το ηθικό προβάδισμα που αυτό φέρει - τη νέας ρώσικης εθνικής ιδεολογίας. Με αυτήν την αφήγηση φιλοδοξεί να επενδύσει το καθεστώς Πούτιν τη διαμάχη του με τη Δύση που εξελίσσεται ήδη σε μορφή περιφερειακών πολέμων και είναι άγνωστο τι μορφή θα πάρει στο - άμεσο (;) - μέλλον.

Η αναπαράσταση του δευτέρου παγκοσμίου εμφανίζεται, πλέον, λόγω της εδραίωσης των ντόπιων νεοναζί, - αλλά και σαν συνέπεια μιας αυξανόμενης «αντι-γερμανικής» ρητορικής που διαπερνά οριζόντια το πολιτικό φάσμα - και στο εσωτερικό πολιτικό προσκήνιο. Ενίοτε παίρνει τη μορφή τραγέλαφου στο πρόσωπο του Ά. Γεωργιάδη που σπεύδει να δηλώσει ότι «είναι φίλοι μας οι γερμανοί» και αντίστροφα στις - προ εξουσίας - δηλώσεις των συριζαίων για «δωσίλογους», και ενίοτε θέτει σοβαρότατα πολιτικά και ιστορικά ερωτήματα όταν συγκροτημένα μπλοκ του ευρύτερου αντι-εξουσιαστικού χώρου φωνάζουν : ΕΑΜ-ΕΛΑΣ-ΟΠΛΑ-ΔΣΕ/ Πάρε την κατάσταση στα χέρια σου Λαέ.

II

Για να αντληθούν σοβαρά συμπεράσματα από μια εποχή θα πρέπει να χρησιμοποιηθούν και τα αντίστοιχα εργαλεία. Συνεπώς μπορεί ο δημόσιος διάλογος σχετικά με την κατοχή και την εθνική αντίσταση να τοποθετεί σαν βάση το ερώτημα ποιός ήταν πατριώτης και ποιός όχι - και στην αντιστροφή των πρόσημων ποιός ήταν εθνικιστής και ποιος δεν ήταν - ωστόσο αυτό δεν σημαίνει ότι αυτή η βάση είναι η σωστή. Έτσι μπορεί η βάση του ΕΑΜ-ΕΛΑΣ να είχε καθαρά πατριωτικά κίνητρα, ωστόσο δεν συνέβη το ίδιο με την ηγεσία του και κυρίως με το κόμμα που αποτέλεσε τον πυρήνα της εθνικής αντίστασης. Συγκεκριμένα: το ΚΚΕ το '29 είχε σαν κεντρική γραμμή την δημιουργία ανεξάρτητου κράτους Μακεδονίας-Θράκης [2], στην κατοχή είχε σαν γραμμή την εθνική απελευθέρωση και το '48 τη δημιουργία ανεξάρτητου κομμουνιστικού κράτους στα εδάφη της Μακεδονίας [3]. Αυτό δεν σημαίνει τίποτα περισσότερο από το προφανές: η ηγεσία του ΚΚΕ - και προφανώς της κομμουνιστικής διεθνούς που κατείχε την πραγματική εξουσία στο κόμμα - ήταν τυχοδιωκτικοί μηχανισμοί που ανάλογα με τις συνθήκες υιοθετούσαν και την αντίστοιχη τακτική προκειμένου να πετύχουν την κατάκτηση της εξουσίας. Ούτε εθνικιστές, ούτε και φυσικά προδότες ήταν οι ηγέτες του ΚΚΕ κατά την διάρκεια της κατοχής και του εμφυλίου - σταλινικοί ήταν, φορείς ενός διαφορετικού, από το τότε υπάρχον, συστήματος κοινωνικής οργάνωσης και ό,τι έκαναν υπαγορεύονταν από τα συγκεκριμένα εξόχως πολιτικά ελατήρια.

Η σταλινική φύση του ΚΚΕ εξηγεί και την αντιμετώπιση που επιφύλαξε η ΟΠΛΑ στους εξ' αριστερών αντιπάλους της. Εάν και η ΟΠΛΑ προφανώς ανέπτυξε αντιφασιστική αντάρτικη δράση, αυτό δεν σημαίνει ότι ταυτόχρονα δεν προέβη σε μαζικές, εκδικητικές και άσκοπες, εκκαθαρίσεις αρχειομαρξιστών και τροτσκιστών. Έτσι και αλλιώς η αντίληψη που είχαν τα σοβιετικά καθεστώτα για την απονομή δικαιοσύνης και την αξία της ανθρώπινης ζωής, είναι κάτι που σαφώς απέχει από τα περιεχόμενα που υποτίθεται ότι εξέφραζαν. Η όποια παρακαταθήκη συνεπώς αφήνει η συγκεκριμένη οργάνωση θα πρέπει να δομηθεί στο σύνολο της δραστηριότητας της - αλλά και της αστυνομικής κουλτούρας και ηθικής της – παίρνοντας σαν δεδομένο ότι τα περιεχόμενα των συγκεκριμένων αγώνων είναι άρρηκτα συνδεδεμένα με την τότε ιστορική συνθήκη και συνεπώς είναι αδόκιμο να μεταφέρονται αυτούσια στο σήμερα υπερπηδώντας δεκαετίες αλλαγών τεράστιας ιστορικής βαρύτητας.

III

Πέρα από το δίπολο κομμουνιστών - εθνικιστών - και της διεύρυνσης του σε φασίστες και αντι-φασίστες - κατά την διάρκεια των μεταπολεμικών χρόνων εμφανίστηκαν και άλλες αφηγήσεις των γεγονότων εκείνης της περιόδου. Μεγαλύτερο βάρος έχει ιστορικά εκείνη που εξέφραζε τις θέσεις εκείνων των τροτσκιστικών ομάδων, οι οποίες ασκούσαν συνολικά κριτική στην ηγεσία του ΚΚΕ, για την επιλογή της εθνικής αντίστασης. Η συγκεκριμένη αφήγηση συνοψίζεται στο ότι η ορθή επαναστατική στρατηγική είναι η άρνηση των ελλήνων προλετάριων να πολεμήσουν έναντι των γερμανών και των ιταλών, η οποία θα συνοδεύονταν από κάλεσμα σε αμοιβαία εξέγερση/ταξικό εμφύλιο στο εσωτερικό των αντίπαλων στρατοπέδων. Από την στιγμή που το ΚΚΕ δεν ακολούθησε αυτή την τακτική, αυτές οι ομάδες θεώρησαν ότι η δράση του πλέον είχε εθνικιστικό χαρακτήρα.

Η ιστορική προέλευση αυτής της στρατηγικής τοποθετείται στην δράση των ρώσων και των γερμανών επαναστατών στον πρώτο παγκόσμιο και την μετατροπή του πολέμου σε εσωτερικές κοινωνικές επαναστάσεις τόσο στη Ρωσία, όσο και στην Γερμανία και θεωρήθηκε ότι ήταν αυτονόητη στρατηγική του επαναστατικού κινήματος και στον δεύτερο παγκόσμιο. Ωστόσο η διαφορά στην σύσταση των εμπλεκομένων καθεστώτων αποδείχτηκε καθοριστικής σημασίας: στον πρώτο παγκόσμιο, ο Κάιζερ και ο Τσάρος κατείχαν την εξουσία με μηδαμινά κοινωνικά ερείσματα ενώ στον δεύτερο ο καπιταλισμός, ο σταλινισμός αλλά και ο ναζισμός είχαν βαθιά μαζική υποστήριξη από τα πλήθη τα οποία εξουσίαζαν.

Η αδυναμία κατανόησης της διαφορετικής φύσης των δύο πολέμων είναι προφανής στα κείμενα αυτών των ομαδοποιήσεων και καθόρισε την ανάλυση τους στη συνθήκη της ναζιστικής κατοχής στη Ελλάδα. Έτσι η συγκεκριμένη αφήγηση αρχικά δεν λαμβάνει υπόψη της την ιδεολογική συγκρότηση του ναζιστικού στρατού - παρά τις όποιες σημαντικές εξαιρέσεις [4] - που οριοθετούσε σε πολύ χαμηλό επίπεδο τις πιθανότητες εξέγερσης στο εσωτερικό του και φτάνει στο σημείο να τοποθετείται ουδέτερα ανάμεσα στους μαχητές του ΕΑΜ-ΕΛΑΣ και το συνονθύλευμα εθνικιστών/ναζιστών/μαυραγοριτών που βρέθηκε απέναντι τους. Μάλιστα σε διάφορα βιβλία του Άγι Στίνα - της εμβληματικής μορφής αυτής της τάσης - η κριτική στην δράση του εαμικού κινήματος έχει εμπλουτιστεί με ψευδή ιστορικά γεγονότα [5] προκειμένου να τεκμηριωθεί ιστορικά η εθνικιστική ταυτότητα του ΕΑΜ.

> ***Η βασικότερη προβληματική της αντι-ιμπεριαλιστικής αφήγησης είναι κεντρικοποίηση της στόχευσης στα ιμπεριαλιστικά κέντρα, χιλιάδες χιλιόμετρα μακριά δηλαδή από το κοινωνικό πεδίο των δρώντων υποκειμένων τοποθετώντας αποπροσανατολιστικά το επίδικο του αγώνα σε κάποια νεφελώδη τελική σύγκρουση, μεταξύ στρατών - λαικών ή μη - ή ακόμα και μεταξύ κρατών.***

Παρ' όλα αυτά η σημασία της ιστορικής καταγραφής της δράσης αυτών των ομάδων [6] είναι μεγάλη, παρά την μικρή απήχηση που είχε, εάν λάβει κανείς υπόψη το επαναστατικό πολιτικό περιεχόμενο της δράσης τους και τις ακραία αντίξοες συνθήκες στις οποίες οι συγκεκριμένοι επαναστάτες προσπάθησαν να εφαρμόσουν το - εν τέλει ανεφάρμοστο - πολιτικό τους σχέδιο. Ταυτόχρονα η ύπαρξη τους αποτελεί μια ακόμα απόδειξη ότι τα ιστορικά γεγονότα δεν είναι προϊόν μανιχαϊστικών δίπολων (φασίστες-αντιφασίστες) [7] αλλά είναι μια πολυπαραγοντική συνάρτηση υλικών προϋποθέσεων, σκοπών και μέσων και της σύγκρουσης μεταξύ τους.

IV

Η υιοθέτηση της αντι-ιμπεριαλιστικής ρητορικής από ομάδες του ευρύτερου αντιεξουσιαστικού χώρου πραγματοποιείται σε μια εποχή τεράστιων γεωπολιτικών συγκρούσεων που θέτουν στο προσκήνιο ερωτήματα που είναι αδύνατο να απαντηθούν στα πλαίσια της «παγκοσμιότητας του κεφαλαίου» σαν αιτία των πάντων ή στα πλαίσιο ιδεολογημάτων όπως το «ο εχθρός είναι μόνο μέσα στη χώρα». Η υπαρκτή αδυναμία ερμηνείας της νέας παγκόσμιας κατάστασης, οδηγεί συνεπώς κάποιους συντρόφους στην αναπαραγωγή σχημάτων από το παρελθόν, με προεξέχουσα την περίοδο του εαμικού κινήματος. Ταυτόχρονα οι απαντήσεις που μας δίνει η ιστορία, αυτόματα θέτουν και νέα ερωτήματα λόγω της διαφοράς των αντικειμενικών συνθηκών. Εάν ο αντι-ιμπεριαλιστικός αγώνας και η εαμική παρακαταθήκη είναι η απάντηση, η νέα ερώτηση είναι εάν θεωρούμε ότι η χώρα βρίσκεται υπό κατοχή και ακόμα και εάν η απάντηση είναι εκ νέου θετική, ξανατίθεται η ερώτηση εάν η σημερινή κατάσταση προσομοιάζει κατά οποιονδήποτε τρόπο με τη μαζική εισβολή ενός ένοπλου έθνους και την αυτοπρόσωπη κατάληψη όλων των χωριών και των πόλεων όπως αυτή πραγματοποιήθηκε το 1940. Αντίστοιχα κάποια χαρακτηριστικά του εαμικού κινήματος, όπως ο χαρακτήρας αστικής δημοκρατικής επανάστασης, η κάθετη δομή του ΚΚΕ, το γεγονός ότι το ΕΑΜ δεν έθιξε εξουσιαστικές κοινωνικές σχέσεις όπως η εκκλησία και η ατομική ιδιοκτησία [8], η ύπαρξη της ΕΣΣΔ σαν συνθήκη, και η πλειοδοσία σε πατριωτισμό θέτουν και το ερώτημα πόσο επίκαιρη είναι μια τέτοια αντίληψη σήμερα ή τι χαρακτήρα θα έχει η όποια κοινωνική αλλαγή εάν υιοθετηθεί. Επίσης, αυτή η νέα κατεύθυνση στην οποία κινούνται πλέον κάποια κομμάτια του ευρύτερου αντιεξουσιαστικού χώρου δεν μπορεί να ειδωθεί ανεξάρτητα από μια γενικότερη πολιτική φρασεολογία που εμφανίστηκε τα τελευταία χρόνια εμπεριέχοντας σχήματα όπως «γερμανική κατοχή», «δωσίλογοι» και «κυβέρνηση Κουίσλιγκς», θέτοντας και το ερώτημα εάν είναι απλά παράγωγο αυτής της εποχής - μια προσπάθεια δηλαδή προσαρμογής των κινηματικών/επαναστατικών προταγμάτων στον κυρίαρχο δημόσιο λόγο.

Η αντι-ιμπεριαλιστική ρητορική έρχεται να απαντήσει σε ζητήματα που ενώ σε συνθήκες ομαλής λειτουργίας του καπιταλισμού δεν καταλάμβαναν χώρο στον κινηματικό διάλογο, πλέον είναι υπαρκτά και χρήζουν διερεύνησης. Η πιθανότητα ενός θερμού επεισοδίου είναι αυξημένη και τα ερωτήματα πολυδιάστατα: εάν στη πιθανότητα εμπλοκής με μια χώρα όπως η Τουρκία, που το κοινωνικό κίνημα βρίσκεται σε άνθηση, η τακτική του αμοιβαίου σαμποταρίσματος της πολεμικής προετοιμασίας (θα έπρεπε να) είναι αυτονόητη, τι γίνεται στην περίπτωση εμπλοκής με μια χώρα που το κοινωνικό κίνημα είναι ανύπαρκτο; Ωστόσο η επίκληση του αντι-ιμπεριαλισμού δεν είναι τίποτα περισσότερο από την εύκολη (και λανθασμένη εν πολλοίς) απάντηση σε σωστά ερωτήματα. Ο αντι-ιμπεριαλισμός διαπερνά οριζόντια τους πολιτικούς χώρους στην Ελλάδα τουλάχιστον από την μεταπολίτευση και έκτοτε. Συνδεδεμένος ιστορικά αρχικά με την ύπαρξη της ΕΣΣΔ και εν τέλει του ρώσικου κράτους, αποτελεί το εργαλείο με το οποίο ενσωματώνεται - με αμοιβαία πρόθεση - η αριστερή εθνική αφήγηση στον εθνικό κορμό και ταυτόχρονα επενδύονται εθνικιστικά ιδεολογήματα με τον μανδύα του κοινωνικού αγώνα [9]. Ταυτόχρονα η διπολική αντίληψη της παγκόσμιας πραγματικότητας και η λογική της επιλογής στρατοπέδου ανάμεσα σε διακρατικές συγκρούσεις, όπως και οι ευκαιριακές συμμαχίες με τοπικιστικές ή ακόμα και εθνικιστικές ομάδες είναι δομικά χαρακτηριστικά του αντι-ιμπεριαλισμού. Η βασικότερη προβληματική όμως της αντι-ιμπεριαλιστικής αφήγησης είναι κεντρικοποίηση της στόχευσης στα ιμπεριαλιστικά κέντρα, χιλιάδες χιλιόμετρα μακριά δηλαδή από το κοινωνικό πεδίο των δρώντων υποκειμένων τοποθετώντας αποπροσανατολιστικά το επίδικο του αγώνα σε κάποια νεφελώδη τελική σύγκρουση, μεταξύ στρατών - λαϊκών ή μη - ή ακόμα και μεταξύ κρατών.

Η ανάγκη δημιουργίας μιας νέας συγκροτημένης αφήγησης που θα ανταποκρίνεται στις απαιτήσεις των καιρών είναι παραπάνω από προφανής. Τα ερωτήματα που θέτει η κοινωνική πραγματικότητα είναι τεράστια και όλες οι αφηγήσεις πρέπει να αξιολογηθούν παίρνοντας υπόψη την ιστορική παρακαταθήκη χωρίς την εξιδανίκευσή της αλλά και κατανοώντας την παρούσα κατάσταση, όχι εμπειρίστικα σαν φωτογραφία, αλλά σαν αποτέλεσμα αδιάρρηκτης ιστορικής συνέχειας των κοινωνικοπολιτικών διεργασιών. Χωρίς αφορισμούς αλλά και χωρίς αγιογραφίες.

Βαγιάν

Σημειώσεις

[1] Νεοχιτλερισμός και όχι νεοναζισμός λόγω της ιστορικίστικης αναφοράς στους ίδιους τους ναζί και την γερμανικότητα τους που διακατέχει αυτές τις ομαδοποιήσεις και όχι για παράδειγμα στον τρόπο κοινωνικής οργάνωσης του ναζισμού.

[2] Η «Ενιαία και ανεξάρτητη Μακεδονία-Θράκη» αποτελεί θέση της Κομμουνιστικής διεθνούς που θα επικυρωθεί από το ΚΚΕ (αν και με μεγάλες αντιδράσεις ακόμα και αποχωρήσεις) στο 3ο έκτακτο συνέδριο του που θα λάβει χώρα στο τέλος του 1924 και θα ανακληθεί 11 χρόνια αργότερα στο 6ο Συνέδριο (1935).

[3] Θέση της 5ης Ολομέλειας του ΚΚΕ για το Μακεδονικό ζήτημα.

[4] Για περισσότερα σχετικά με τη δράση γερμανών αντιφασιστών δείτε το «Αντιφασισμός πέρα από σύνορα» εκδόσεις «Δαίμων του Τυπογραφείου».

[5] Για παράδειγμα, στις «Αναμνήσεις» υπάρχει αναφορά για εθνοκάθαρση (!) των σλαβομακεδόνων από τον ΕΛΑΣ, η οποία δεν συνέβη ποτέ, ενώ στο «ΕΑΜ-ΕΛΑΣ-ΟΠΛΑ» ο συγγραφέας παρουσιάζει σαν πραγματικό γεγονός τα τεκταινόμενα που αναφέρονται στην περιβόητη «έκθεση Σίτριν» η οποία αποτελεί αποδεδειγμένη προβοκάτσια του αγγλικού κράτους ενάντια στον ΕΛΑΣ.

[6] Η σχεδόν αυτούσια υιοθέτηση της αφήγησης των τροτσκιστικών ομάδων για τον Β'ΠΠ από τον αντιεξουσιαστικό χώρο εξηγείται σε ένα βαθμό και από την συμμετοχή των Στίνα - Ταμτάκου στις δομές του τη δεκαετία του '70, την εποχή δηλαδή που συγκροτούνταν σαν πολιτικός χώρος.

[7] Βέβαια, στην μανιχαϊστική αντίληψη φασίστες-αντιφασίστες, ο τροτσκιστές απαντούσαν επίσης με μανιχαϊσμό: ο Β'ΠΠ είναι συνωμοσία των αστικών τάξεων εναντίον του παγκόσμιου προλεταριάτου.

[8] Από την άλλη, απονοηματοδότησε ξεκάθαρα την πατριαρχία, μια άλλη ακλόνητη μέχρι τότε εκμεταλλευτική κοινωνική σχέση, με την ένοπλη συμμετοχή χιλιάδων γυναικών στον ΕΛΑΣ.

[9] Χαρακτηριστικότερη περίπτωση είναι η στάση της αριστεράς στην περίπτωση της Κύπρου και της ΕΟΚΑ, αλλά προφανώς άξιες λόγου είναι και η περίπτωση του γιουγκοσλαβικού εμφυλίου όπως και συνολικά η υιοθέτηση του αντι-αμερικανισμού από αντιδιαμετρικές δυνάμεις του πολιτικού φάσματος.

Για την ιστορική μνήμη: Τι ήταν τα Γαλβανικά;

1896 - Αθήνα: Ο καθηγητής Γαλβάνης υποχρέωνε τους φοιτητές, αδικαιολόγητα σε υπερβολικές θυσίες και καθυστερούσε να τους εξετάσει και να τους δώσει το απολυτήριό τους. Οι φοιτητές προκειμένου να λυθεί το πρόβλημα, εκλέξανε μια επιτροπή για να συναντηθεί μαζί του και να του εκθέσει τα προβλήματά τους, αλλά όταν στις 16 Νοεμβρίου, η επιτροπή προσπάθησε να μιλήσει με τον καθηγητή η απάντησή του ήταν: «…Εἴσθε ἀνάξιοι νὰ κατέχητε τὰς φοιτητικὰς ἕδρας καὶ ἀτιμάζετε τὴν Ἑλλάδα καὶ τὸ Ἑλληνικὸν Πανεπιστήμιον».

Μετά από αυτή τη φράση οι φοιτητές, όλοι μαζί, γεμάτοι οργή, του απάντησαν: «Εἴσθε ἐσεἱς ἀνάξιος νὰ κατέχητε τὴν καθηγητικὴν ἕδραν τοῦ Ἐθνικοῦ Πανεπιστημίου» και αποχώρησαν όλοι από την αίθουσα, σ' ένδειξη διαμαρτυρίας. Την ίδια μέρα οι φοιτητές της Ιατρικής συγκεντρώθηκαν και εκλέξανε επιτροπή 46 ατόμων, που αντιπροσώπευε 500 και η οποία έπρεπε να πάρει τα κατάλληλα μέτρα μέχρι να δικαιωθούν οι φοιτητές. Την επόμενη μέρα, οι φοιτητές συγκεντρώθηκαν στα Προπύλαια και έπεισαν τους συναδέλφους των άλλων σχολών να πάρουν μέρος στη γενική απεργία, αφού η υβριστική συμπεριφορά του Γαλβάνη στρεφόταν εναντίον όλου του φοιτητόκοσμου, όπως και έγινε.

Το στενό περιβάλλον του Γαλβάνη, άρχισε να υπόσχεται διάφορα σε όσους από τους φοιτητές θα πήγαιναν στις ακροάσεις του, αλλά το μόνο που πέτυχαν ήταν να ξυλοκοπηθούν οι λίγοι φοιτητές που πήγαν. Το Υπουργείο, στο μεταξύ, απάντησε ότι δεν θεωρούσε πως προσβλήθηκαν οι φοιτητές από τα λόγια του καθηγητή και απείλησε ότι αν δεν πήγαιναν οι φοιτητές της Ιατρικής στις ακροάσεις θα τους απέκλειε το ίδιο το Υπουργείο. Φυσικό ήταν ότι η απάντηση αυτή ερέθισε τους φοιτητές, οι οποίοι πήγαν στο Πανεπιστήμιο και συμφώνησαν με τους υπόλοιπους να κλείσουν πρώτοι το Ίδρυμα. Όταν μάλιστα επιχείρησε να μπει στις αίθουσες ο Γαλβάνης, τον γιουχάρανε, έγινε επεισόδιο μεταξύ μπράβων του και φοιτητών, επενέβη η αστυνομία και έγιναν συμπλοκές

Σε μυστική συνάντηση, όπου παραβρέθηκαν 80 περίπου φοιτητές, αφού οργανώθηκε επιτροπή αγώνα, γιατί έβλεπαν ότι τα πράγματα θα οξύνονταν, αποφάσισαν α) να εμμείνουν στο αίτημα τους, β) να οπλιστούν όλοι αφού έβλεπαν ότι η αστυνομία τους ενοχλούσε και σε περίπτωση εισόδου της αστυνομίας στους πανεπιστημιακούς χώρους να της αντισταθούν ένοπλα, γ) να συσπειρώσουν όλους τους φοιτητές γύρω από τον αγώνα τους, δ) να επαναλάβουν τη διαμαρτυρία τους προς τον Πρύτανη και το Υπουργείο και ε) όταν χρειαζόταν να συγκαλείται η επιτροπή τους. Σε προσπάθεια αστυνομικών να συλλάβουν 2 φοιτητές, οι συμφοιτητές τους επιτέθηκαν στους πρώτους με σκοπό να τους ελευθερώσουν.

Ακολούθησαν μάχες με ρόπαλα, πέτρες, ξίφη και όπλα. Μετά από μία αποτυχημένη απόπειρα των φοιτητών να μιλήσουν με τον πρωθυπουργό και τις φήμες που ήθελαν φρουρά να κλείνει το Πανεπιστήμιο, αποφάσισαν να καταλάβουν την σχολή τους. Ενημέρωσαν φοιτητές και από άλλες σχολές και μοίρασαν φυλλάδια με τα αιτήματα τους στην κοινωνία την οποία και κάλεσαν σε συγκέντρωση αλληλεγγύης. Η κυβέρνηση του Θ. Δηληγιάννη βλέποντας ότι το πράγμα έπαιρνε διαστάσεις που δεν είχε υπολογίσει, κατέφυγε στη βία. Ογδόντα εντάλματα προς τους φοιτητές, συλλήψεις και βασανισμοί, ενώ σαν στόχο είχε το «άνοιγμα» της σχολής, πνίγοντας στο αίμα την κατάληψη αν χρειαζόταν. Μόλις το έμαθαν αυτό, 150 φοιτητές (στην πλειοψηφία τους οπλισμένοι) αποφασίζουν να αμυνθούν με κάθε μέσο, ενώ μετά από λίγο φρουρά έχει αρχίσει να περικυκλώνει την σχολή με στόχο να εισβάλουν το πρωί. Την επόμενη μέρα, κόσμος συγκεντρώνεται στην Ομόνοια που είχε σαν στόχο να κατευθυνθεί προς την Ιατρική και να σπάσει την πολιορκία. Λίγο πριν φτάσει η πορεία στην σχολή, κάποιοι φοιτητές «απεσταλμένοι» από τον καθηγητή Μιστριώτη, λένε πως η κυβέρνηση έκανε πίσω, δικαιώνει τους καταληψίες (το οποίο δεν ίσχυε), άρα δεν υπάρχει λόγος να φτάσουν μέχρι την Ιατρική. Αφού υποχώρησε ο στρατός από την Ιατρική, οι φοιτητές συντάσσονται με το συγκεντρωμένο πλήθος στην πλατεία Κολωνακίου, αποχωρούν με την αίσθηση πως τα εντάλματα σύλληψής τους δεν ισχύουν πλέον και πως ο Γαλβάνης δεν είναι πλέον καθηγητής τους. Μόλις έμαθαν πως δεν ισχύει τίποτα από αυτά εξοργίστηκαν αλλά επέλεξαν να μην συνεχίσουν τις κινητοποιήσεις τους λόγω της εξέγερσης της Κρήτης.

ΠΡΟΚΗΡΥΞΙΣ ΦΟΙΤΗΤΩΝ

Οἱ φοιτηταὶ μᾶς ἀπέστειλαν πρὸς δημοσίευσιν τὴν ἑξῆς προκήρυξιν:

ΕΚΚΛΗΣΙΣ
ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΕΛΛΗΝ. ΛΑΟΝ

Λαέ,

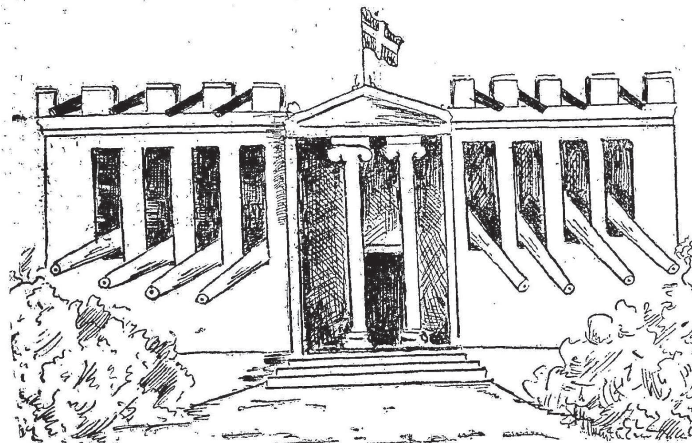
Εἴμεθα τέκνα Σου.

Ἐκεῖνοι οἱ ὁποῖοι ὑπὸ Σοῦ, λαὲ ἐτάχθησαν ἵνα μᾶς ὑπερασπίζωσι μᾶς πιέζουσι, μᾶς καταδιώκουσι.

Μᾶς ὑβρίζουσι, μᾶς ἀτιμάζουσι καὶ ἀντὶ νὰ μᾶς ἱκανοποιήσωσι μᾶς συλλαμβάνουν, μᾶς φυλακίζουν, μᾶς φονεύουν. Διαμαρτυρόμεθα ἐνώπιόν Σου, λαέ, καὶ ἐπικαλούμεθα τὴν συνδρομήν Σου καὶ τὴν προστασίαν Σου.

Ἑλληνικὲ λαέ, θὰ μείνης ἀπαθὴς θεατὴς τῶν παρανομιῶν τούτων;

(Οἱ φοιτηταὶ τοῦ Ἐθνικοῦ Πανεπιστημίου.)

ΤΟ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΝ ΑΝΑΣΤΑΤΟΝ
ΑΙ ΧΘΕΣΙΝΑΙ ΣΚΗΝΑΙ
ΕΧΥΘΗ ΑΙΜΑ
Η ΕΠΙΘΕΣΙΣ ΤΗΣ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ

ΕΤΟΣ Α΄-ΑΡΙΘ. 67 | ΓΡΑΦΕΙΑ ΟΔΟΣ ΣΟΦΟΚΛΕΟΥΣ ΑΡΙΘ. 3 | ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ Παρασκευή 17 Ἰανουαρίου 1897

ΤΟ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΝ ΕΝΟΠΛΟΝ

Τι είναι τα «Γαλβανικά»;

Τέτοιου είδους ιστορικά γεγονότα, επαναστατικού χαρακτήρα, θα πρέπει να μας εμπνέουν όχι μόνο για να αγωνιζόμαστε και να διεκδικούμε τα αυτονόητα, αλλά και για να επιμένουμε μέχρι τέλους. Τα «Γαλβανικά» μας διδάσκουν πως η αμφισβήτηση είναι απαραίτητη έως την εκπλήρωση των αιτημάτων μας και να μην εφησυχαζόμαστε σε διάφορες υποσχέσεις. Κάποια από τα στοιχεία τα οποία θέλουμε να αναδείξουμε (τη δυναμικότητα, το θάρρος και την αλληλεγγύη των φοιτητών της εποχής) και κάποια από αυτά να κατακρίνουμε (το θράσος του καθηγητή, η αντιμετώπιση της κυβέρνησης και το τέλος των κινητοποιήσεων) μας οδήγησαν στο να επιλέξουμε την ονομασία που δόθηκε σε εκείνα τα γεγονότα για όνομα της ομάδας μας. Σίγουρα τρία στοιχεία που μας διαφοροποιούν από την τότε συγκυρία είναι η ένοπλη κατάληψη των φοιτητών, η παύση της λόγω κάποιων υποσχέσεων, χωρίς κάποια χειροπιαστή αλλαγή και η «εθνική συνείδηση» των φοιτητών.

Αυτό που μας παρότρυνε να δημιουργήσουμε την ομάδα εκτός από τα προβλήματα που αντιμετωπίζαμε στο Τ.Ε.Ι. και η ανάγκη για την επίλυσή τους, ήταν το γεγονός ότι έχουμε κάποιες κοινές αξίες και ένα κοινό πολιτικό σκεπτικό. Την αυτοοργανωμένη-ακηδεμόνευτη δράση και το όραμα όχι μόνο μιας καλύτερης παιδείας αλλά και κοινωνίας.

Σαν ομάδα επιλέγουμε να κινηθούμε αντιθεσμικά απέχοντας από την εκλογική διαδικασία και δεν ασπαζόμαστε κανόνες και νόμους που θεωρούμε πως δεν εξυπηρετούν την λειτουργία του Τ.Ε.Ι. και την παιδεία. Η αποχή από τις εκλογές δεν σημαίνει και αποχή από τα κοινά. Θεωρούμε ότι οι δράσεις των φοιτητών πρέπει να αποφασίζονται συλλογικά (αμεσοδημοκρατικά-αντιιεραρχικά) μέσω των γενικών συνελεύσεων των σχολών ή «πανΤΕΙκές» σε κοινά ζητήματα που αφορούν ολόκληρο το ίδρυμα. Δεν ενδιαφερόμαστε για την θεσμική κάλυψη (σφραγίδες) των συνελεύσεων αφού ξέρουμε πως οι νόμοι κινούνται σύμφωνα με τις ορέξεις της εκάστοτε εξουσίας που τους επιβάλλει. Στόχος μας είναι η κοινωνική νομιμοποίηση των αποφάσεων, κάτι το οποίο καταφέρνουν οι μαζικές συνελεύσεις και η συμμετοχή των φοιτητών στις δράσεις.

Χωρίς να ελπίζουμε σε τίποτα (πέρα από τα αποτελέσματα των δικών μας πράξεων), να περιμένουμε τίποτα (καλούς διαχειριστές των ζωών μας) ή να φοβόμαστε τίποτα (κριτικές ή σχόλια από συντηρητικούς και διάφορες «κυρώσεις» λόγω των πράξεών μας) αγωνιζόμαστε για τα πάντα!

Γαλβανικά, φοιτητική ομάδα Τ.Ε.Ι. Λάρισας
galvanika.espivblogs.net

Όπως τότε... έτσι και τώρα... για το μετά!

Μετά από αρκετά χρόνια πραγματοποιείται η έκδοση του ΕΔΩ και ΤΩΡΑ Νο 2 & 3 (με αυτούσια την τότε ύλη του) που ήταν προγραμματισμένη να γίνει στη διάρκεια του 1977. Παράλληλα, γίνεται και η επανέκδοση του Νο 1 (Νοε 1976) λόγω μέρους του «εμπρηστικού και εκρηκτικού» περιεχομένου του.

ΤΟΤΕ, είναι η χρονιά εκείνη (1977) που εγκαθιδρύεται στον τόπο μας η σύγχρονη κρατική τρομοκρατία και επιβάλλεται εσπευσμένα και βεβιασμένα η μεθοδολογία και η ιδεολογία της δυτικογερμανικής κρατικής τρομοκρατίας. Είναι η χρονιά εκείνη που γίνεται μια όξυνση της κρατικής καταστολής απέναντι στην επάνοδο του ανατρεπτικού κοινωνικού κινήματος με γεγονότα όπως: ποινικές διώξεις σε αντικρατικά έντυπα, άγρια καταστολή στη συγκέντρωση-πορεία της Πρωτομαγιάς με συλλήψεις δίκες και κακοποίηση συντρόφων, ποινική δίωξη και προφυλάκιση εκδοτών αντικρατικών εντύπων σαν «ηθικών αυτουργών» στις βίαιες αντιδράσεις σε Αθήνα-Θεσσαλονίκη για τη δολοφονία των γερμανών επαναστατών της RAF στα κελιά τους, φυλακίσεις συντρόφων/ισσών σαν «φυσικών αυτουργών» στα ίδια επεισόδια, σαμποτάρισμα της AEG-Ρέντης με ένα νεκρό επαναστάτη και ένα προφυλακισμένο εργάτη-συνδικαλιστή να απειλείται με ισόβια, δηλώσεις Καραμανλή για «πάταξη της αναρχίας» κ.ά.

Και είναι η χρονιά εκείνη (Πρωτομαγιά '77) που ένα μικρό αγριεμένο νεανικό πλήθος έχοντας ξεφύγει από την προβατοποίηση με τις κομματικές στάνες– πύκνωσε το «χώρο» των λίγων εκατοντάδων αναρχικών/αντιεξουσιαστών/αυτόνομων στην περίοδο της χούντας και της «μεταπολίτευσης».

ΤΩΡΑ, μετά την στρατιωτικοπολιτική «αλλαγή του Ιούλη '74» (τη λεγόμενη μεταπολίτευση) το διεθνοποιημένο χρηματοπιστωτικό κεφάλαιο δεν χρησιμοποιεί παραδοσιακές βόμβες και νάρκες αλλά τα σύγχρονα όπλα όπως οι οίκοι αξιολόγησης και οι τραπεζικές ρευστότητες. Γι' αυτό και ένα από τα πρώτα συνθήματα που ξεκινήσαμε τότε, ΚΑΤΩ ΤΟ ΚΡΑΤΟΣ ΚΑΙ ΤΟ ΚΕΦΑΛΑΙΟ, παραμένει διαχρονικά επίκαιρο μέχρι την οριστική κατάργησή τους…

Από τις τρισάθλιες κατασταλτικές φιλοδοξίες του Καραμανλή «Θα πατάξω την αναρχία εν τη γενέσει της» (Οκτ. '77) μέχρι τώρα, ο «χώρος», τόσο ως άτομα όσο και ως συλλογικότητες, έχει επεκταθεί ποσοτικά και ποιοτικά σ' όλο τον ελλαδικό χώρο για να μπορέσει επιτέλους να γίνει ένα δυναμικό ρηξικέλευθο ανατρεπτικό κοινωνικό ΚΙΝΗΜΑ.

Οι ποινικές διώξεις και η κρατική καταστολή κτύπησαν τότε και τον πυρήνα της έκδοσης του ΕΔΩ και ΤΩΡΑ με αποτέλεσμα οι εκδόσεις Νο 2 & 3 να μην πραγματοποιηθούν εκείνη τη χρονιά, παρόλο που ήταν σχεδόν έτοιμη η ύλη τους (κείμενα, μεταφράσεις, φωτογραφίες, φιλμ, μακέτες).

Θα μπορούσαν ίσως τώρα πια και ν' ανέβαιναν στον άυλο διαδικτυακό χώρο… Αλλά ως εραστές του έντυπου γραπτού λόγου, προτιμήσαμε να τυπωθούν σε ψηφιακή μορφή και να διατεθούν σε περιορισμένο αριθμό αντιτύπων σαν ιστορικά –και όχι μόνο– έντυπα της επανεμφάνισης των Αναρχικών, Αντιεξουσιαστικών, ιδεών και δράσεων της μεταπολιτευτικής εποχής στον ελλαδικό χώρο.

Οι εκδοτικές αυτές κινήσεις αφιερώνονται στους συντρόφους/συντρόφισσες της εποχής εκείνης ζωντανούς ή πεθαμένους που οραματιστήκαμε και κρατήσαμε ανοιχτό το δρόμο του αγώνα για την Κοινωνική Ανατροπή, την Ελευθερία, την Αναρχία.

Κυριάκος Βασιλειάδης,
της τότε εκδοτικής-συντακτικής ομάδας

«Σαλιμπάμπιος» Βιβλιοθήκη

Πώς και γιατί λειτουργούμε μια αυτοοργανωμένη κι ανοιχτή δανειστική βιβλιοθήκη στις γειτονιές των Πατησίων

Ως άνθρωποι στρατευμένοι στη ριζική αλλαγή αυτής της κοινωνίας, έχουμε μια ιδέα καλά σφηνωμένη στο κεφάλι μας. Για να αγωνιστείς ενάντια σ' αυτόν τον [καπιταλιστικό] κόσμο θα πρέπει πρώτα να τον κατανοήσεις. Να δεις πώς λειτουργεί, τι είναι αυτό το κάτι που μας επιβάλλεται και ποιοι είναι αυτοί οι κάποιοι που μας το επιβάλλουν και αποφασίζουν για τις ζωές μας, χωρίς εμάς και εις βάρος μας. Γιατί είναι απόλυτα αληθές το γεγονός ότι μας θέλουν τόσο οικονομικά όσο και διανοητικά φτωχούς. Λόγου χάρη, για τα αφεντικά και το σκυλολόι τους είναι το ίδιο σημαντικό να ξεμπερδέψουν τόσο με το μισθό μας, όσο και με τους τρόπους με τους οποίους διεκδικούμε και αγωνιζόμαστε για τον μισθό μας.

Αυτό γίνεται ακόμα πιο εύκολο για τους μανατζαρέους της καπιταλιστικής τάξης σε μια εποχή που «βομβαρδιζόμαστε» από έναν τεράστιο και διαρκώς αυξανόμενο όγκο πληροφορίας, που εντέχνως και σκοπίμως, μας πλασάρεται σαν γνώση ή σαν «απελευθέρωση» της γνώσης. Εικόνες, wikipedia, youtube, πρόσκαιρα ρεπορτάζ, likes στα facebook και πολλά αλλά συγκροτούν το «ξέρω» και «γνωρίζω» τα πάντα, ως την παραμικρή λεπτομέρεια, αλλά αδυνατώ να χτίσω μια κριτική και ριζοσπαστική άποψη για την ολότητα. Η ειρωνεία είναι δε, ότι όλα αυτά που κατακερματίζουν και πακτώνουν σε καλούπια την κριτική σκέψη είναι προϊόντα δικής μας δραστηριότητας (της παγκόσμιας εργατικής τάξης), αλλά μας φαίνονται σαν ανυπέρβλητα και παντοδύναμα.

Μια ανοιχτή δανειστική βιβλιοθήκη λοιπόν στη γειτονιά δίνει σε μας (και ελπίζουμε σε πολλούς άλλους ακόμα) τη δυνατότητα να μελετάμε ελευθέρα, ατομικά ή συλλογικά, να αναλύουμε και να τεκμηριώνουμε. Ενθαρρύνει την ανάληψη κύκλων αυτομόρφωσης και θεματικών πρωτοβουλιών ενασχόλησης με διάφορα ζητήματα (κρίση, ενέργεια, «ανάπτυξη», τέχνη, εργασία, τεχνολογία κτλ.). Μας δίνει τελικά τη δυνατότα να παράγουμε γνώση από εμάς για μας, για τις ανάγκες, τον αγώνα μας και το κίνημα.

Βέβαια, δεν πιστεύουμε στην «αυταξία της γνώσης», ότι δηλαδή με μερικά βιβλία θα γίνουμε καλύτεροι ή θα αλλάξουμε τα πράγματα. Αυτό το λέμε διότι η κατανόηση αυτού του κόσμου δεν προκύπτει μόνο μέσα από ένα-δύο ή χίλια βιβλία, αλλά και μέσα από την ουσιαστική δραστηριότητα και δράση για την αλλαγή του. Για να κατανοήσεις αυτόν τον κόσμο θα πρέπει να αγωνιστείς εναντίον του. Πολλοί από εμάς έχουμε περάσει από σχολές και πανεπιστήμια, έχουμε κάτσει πάνω από βιβλία, αλλά την πραγματική γνώση την αποκτήσαμε μέσα από το δρόμο και το αντικαπιταλιστικό κίνημα. Αυτά που διαβάζουμε τα φιλτράρουμε κριτικά και εκτός του ότι μας εμπλουτίζουν ως ανθρώπους, τα χρησιμοποιούμε στην καθημερινή μας δράση. Αλλιώς παραμένουν αλλότρια, διαχωρισμένα και τελικά ξένα. Το ζήτημα δεν είναι μόνο να καταλάβουμε τι δεν πάει καλά γύρω μας, αλλά να δούμε και τι δεν κάνουμε κι εμείς «σωστά» ώστε να το αλλάξουμε. Η διάκριση ανάμεσα στη «μέθοδο έρευνας» και τη «μέθοδο έκθεσης/ανάλυσης», δηλαδή η διάκριση ανάμεσα στο «από πού να ξεκινήσει κανείς;» και το συνακόλουθο «πώς να συνεχίσει;» είναι ζήτημα ζωτικής σημασίας. Μια βιβλιοθήκη, ως πηγή ιστορικής γνώσης, προσφέρει αποφασιστικά εφόδια για τη διάταξη του υλικού και της δράσης μας.

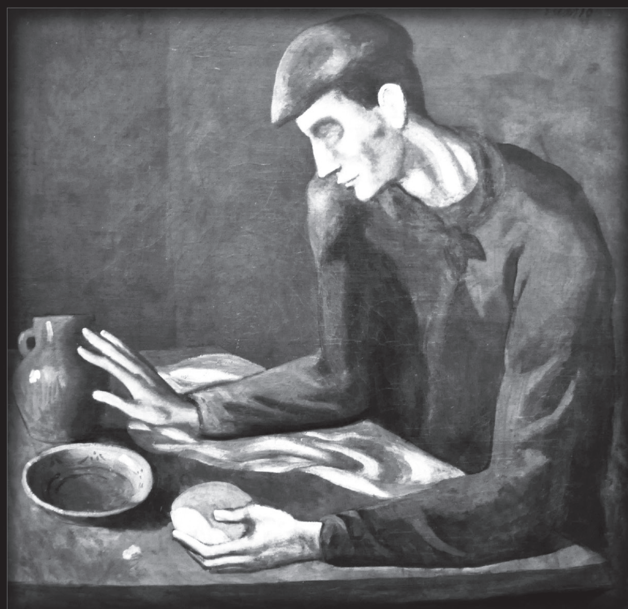
Η βιβλιοθήκη είναι προϊόν συλλογικής δουλειάς. Άλλοι τα απαλλοτριώνουν, άλλοι τα δωρίζουν, άλλες τα καταχωρούν, άλλοι τα φροντίζουν και τα ξεσκονίζουν. Θέλουμε ο κόσμος που δανείζεται βιβλία να υιοθετήσει μια τέτοια λογική. Ο σεβασμός σε μια αυτοδιαχειριζόμενη δανειστική βιβλιοθήκη μιας κατάληψης, είναι κυρίως σεβασμός στο μεράκι των ανθρώπων που την έστησαν αλλά και στο ίδιο το κίνημα.

Τα βιβλία δανείζονται για έναν μήνα (με δυνατότητα ανανέωσης). Η Σαλιμπάμπιος βιβλιοθήκη λειτουργεί όποτε είναι ανοιχτό το στέκι, κάθε Τρίτη, Παρασκευή και Σάββατο μετά τις 21:00, καθώς και στις ανοιχτές εκδηλώσεις που γίνονται στο στέκι. Για την ψηφιακή καταχώρηση των βιβλίων χρησιμοποιείται η βάση δεδομένων λογισμικού ανοιχτού κώδικα tellico που «τρέχει» σε linux.

Αυτοδιαχειριζόμενο Στέκι Άνω-Κάτω Πατησίων
Νάξου 75 & Κρασσά, πλατεία Κολιάτσου
http://anokatopatision.espivblogs.net/

ΑΠΑΤΡΙΣ

50 κείμενα για την κρίση

50 Κείμενα για την κρίση

Η πρώτη εκδοτική προσπάθεια της "Άπατρις"

Από τις αρχές Δεκεμβρίου διατίθεται το βιβλίο "50 Κείμαν για την κρίση", μια έκδοση της εφημερίδας δρόμου Άπατρις. Πρόκειται για μια συλλογή 50 κειμένων που δημοσιεύτηκαν στην εφημερίδα στη διάρκεια των 6 περίπου χρόνων της κυκλοφορίας της, τα οποία συμπίπτουν με τα χρόνια της κρίσης. Ταυτόχρονα βρίσκεται πλέον σε λειτουργία και η ιστοσελίδα της εφημερίδας, apatris.info, όπου μπορείτε να βρείτε κείμενα της Άπατρις, δημοσιευμένα ή όχι, μεταφράσεις κειμένα από και πρός τα ελληνικά καθώς και ενδιαφέρουσες αναδημοσιεύσεις.

« [...] Οι αλλαγές που υφίστανται στον κοινωνικό ιστό όλο αυτό το διάστημα είναι αδύνατο να περιγραφούν σε λίγες γραμμές. Αδύνατο επίσης είναι να περιγραφεί επαρκώς η ένταση και η ύφεση των κοινωνικών παθών όπως συντελέστηκε κατά την διάρκεια των αντιμνημονιακών ταραχών μέχρι - και μετά - την ήττα τους ή με τη ψυχρολουσία που επιφύλασσε στον πληθυσμό της χώρας η ανάληψη της εξουσίας από την αριστερά, το δημοψήφισμα και εν τέλει ο εξευτελισμός της με την υπογραφή του τρίτου μνημονίου. Αυτό όμως που είναι δυνατόν να γίνει είναι η συρραφή κειμένων σε ένα βιβλίο, κάτι σαν στιγμιαίες φωτογραφίες των κοινωνικών γεγονότων, που πραγματεύονται τις εκφάνσεις και τις συνέπειες της οικονομικής κρίσης την τελευταία επταετία. Κείμενα, είτε ατομικά - με το ψευδώνυμο του συντάκτη τους -, είτε συλλογικά, άλλες φορές με σωστές και άλλες με λανθασμένες προβλέψεις, με ποιητική διάθεση ή δημοσιογραφικό ύφος, μερικές φορές ιδεοληπτικά ή επηρεασμένα από την ορμή των γεγονότων και άλλες φορές νηφάλια, πάντως καταγεγραμμένα και μοιρασμένα σε χιλιάδες αντίτυπα από τις στήλες της Άπατρις. Κείμενα που συντάχτηκαν κατά την διάρκεια των κοινωνικών διεργασιών, και σχεδόν πάντα στον πυρήνα τους. [...] Με αυτό το βιβλίο σηματοδοτείται και η δημιουργία εκδόσεων από την εφημερίδα δρόμου Άπατρις που πλέον μετατρέπεται σε συνολικότερο εγχείρημα αντιπληροφόρησης. Ελπίζουμε να διατηρηθούν και στις εκδόσεις τα χαρακτηριστικά που πιστεύουμε ότι έχει και η εφημερίδα: εξωστρέφεια, πλουραλισμός απόψεων και ευρύτητα αντιλήψεων. [...]»

Απόσπασμα από τον πρόλογο του βιβλίου

Το βιβλίο θα είναι διαθέσιμο σε στέκια και καταλήψεις, καθώς και σε επιλεγμένα βιβλιοπωλεία.

Άπατρις / Συντακτική Ομάδα Αθήνας

Νέες Κυκλοφορίες

☐ **"Σημειώσεις από τον αγώνα για την πόλη": Τι οφείλει να κάνει ένα στέκι γειτονιάς μέσα στην πόλη-ατμομηχανή της σύγχρονης καπιταλιστικής εκμετάλλευσης σε συνθήκες κινηματικής ύφεσης;** Συντάχθηκε και εκδόθηκε πρωτοβουλιακά από ομάδα συντροφισσών και συντρόφων που δραστηριοποιούνται στην κατάληψη της Στρούγκας στη Νέα Φιλαδέλφεια, με σκοπό να εμβαθύνουν τον προβληματισμό τους γύρω από τα ζητήματα των αγώνων για την πόλη. ***https://athens.indymedia.org/post/1550733/***

☐ **Βαλτιμόρη #nolivesmatter: Τέσσερα κείμενα από και για την εξέγερση της Βαλτιμόρης.** Εκδόθηκε στη Θεσσαλονίκη τον Ιούνιο του 2015 από τη Σχολή Κακών Παιδιών | Για την καταστροφή της ποίησης και την ποίηση της καταστροφής. Χωρίς αντίτιμο, με ελεύθερη συνεισφορά για την κάλυψη των εξόδων. ***http://sxolikakwnpaidiwn.espivblogs.net***

☐ **Σελιδοδείκτης.** Έκδοση της Πρωτοβουλίας Συναδέλφων στο χώρο βιβλίου-χάρτου-ψηφιακών μέσων, φύλλο 1, Νοέμβριος 2015. ***https://prwtsyn.wordpress.com/***

☐ **carex flacca #4, χειμώνας 2015.** Μια έκδοση της κατάληψης Σινιάλο ενάντια στις επικυρίαρχες μητροπολιτικές ροές για την εδαφικοποίηση της εξεγερσιακής προοπτικής. Διακινείται χέρι με χέρι, χωρίς αντίτιμο, με ελεύθερη οικονομική συνεισφορά. Κείμενα για την εργατική κατοικία, τη λίμνη Κουμουνδούρου, την Ανάφη, την πολεοδομική συνεισφορά της Καταστασιακής Διεθνούς κ.ά. ***http://sinialo.espiv.net***

☐ **Πρόταγμα, τεύχος 8, Νοέμβριος 2015 - Περιοδική έκδοση για την αυτονομία και την άμεση δημοκρατία.** Εκδίδεται από την Πολιτική Ομάδα για την Αυτονομία. Κείμενα για το μεταναστευτικό, το χιπστερισμό, τον οριενταλισμό, τη βιοπολιτική και τον ολοκληρωτισμό κ.ά. ***https://protagma.wordpress.com/***

☐ **"Η διαδρομή από θάνατο σε θάνατο οριοθετείται από μια συνοριογραμμή".** Σημειώσεις επί χάρτου με αφορμή την πρόσφατη όξυνση των προσφυγικών και μεταναστευτικών ροών στην εποχή της καπιταλιστικής αναδιάρθρωσης και της αριστερής πολιτικής διαχείρισης. Εκδόθηκε το Νοέμβρη του 2015 στην Πάτρα από τη Συνέλευση Αναρχικών για την Κοινωνική και Ταξική Αντεπίθεση. 20 σελίδες. ***http://saktapatra.wordpress.com***

☐ **Παζλ, τεύχος 5, Νοέμβρης 2015 - Κομμάτια από τα πεδία του κοινωνικού ανταγωνισμού.** Εκδίδεται από τη συλλογικότητα Αδέσποτο Σινάφι, τετρασέλιδο. Κείμενα για προσφυγική κρίση κά. ***http:/adespoto-sinafi.espivblogs.net***

☐ **Πανοπτικόν, τεύχος 20, τετράδιο ολικής αντιπαράθεσης. Αφιέρωμα στον Γεράσιμο Λυκιαρδόπουλο.** Γράφουν: Φώτης Τερζάκης, Στέφανος Ροζάνης, Μάρκος Μέσκος, Τάσος Πορφύρης, Γιώργος Μερτίκας, Γιάννης Πατίλης, Βασίλης Αλεξίου, Κώστας Δεσποινιάδης

☐ **Μιγάδα (φεμινιστική έκδοση), τεύχος 13.** Περιοδικό της αυτόνομης ομαδας γυναικών Μιγάδα.

☐ **Sarajevo, τεύχος 101, Δεκέμβριος 2015.**

☐ **Lucien van der Walt, "Για μια ιστορία του αναρχικού αντι-ιμπεριαλισμού".** Κυκλοφόρησε από τις εκδόσεις Ασύμμετρη Απειλή. Τα έσοδα θα διατεθούν για την ενίσχυση δομών αλληλεγγύης και υλικής στήριξης σε πρόσφυγες και μετανάστες.

☐ **Επιθετικός Προσδιορισμός, τεύχος 15.** Έντυπο του Θερσίτη. Κυκλοφορεί ελεύθερα, χωρίς αντίτιμο, χέρι με χέρι στους δρόμους του Ιλίου, των Αγίων Αναργύρων, του Καματερού και της Πετρούπολης. https://thersitis.espiv.net/templates/siteground-j15-43/images/photo-arthra-27/epithetikos_prosdiorismos_15.pdf

☐ **Κλάξον, φύλλο 6, Νοέμβρης 2015 - Άτακτο έντυπο δρόμου στην πόλη της Μυτιλήνης.** Θέματα για την προσφυγική κρίση, τους εφοπλιστές, τα τείχη και τις πτώσεις τους, κόμικ. 24 σελίδες. ***http://klakson.espivblogs.net***

☐ **"Δύο κείμενα για τη συγκυρία και την επαναστατική προοπτική".** Μπροσούρα από τη Συνέλευση Αναρχικών-Κομμουνιστών για την Ταξική Αντεπίθεση ενάντια στην Ε.Ε. Διατίθεται σε στέκια και καταλήψεις.

☐ **Το Ένζυμο - Για μια κοινωνία χωρίς τάξεις, τεύχος 5, Φθινόπωρο 2015.** Τριμηνιαίο περιοδικό των Συντρόφων Διεθνιστών. Διατίθεται σε στέκια καταλήψεις και επιλεγμένα βιβλιοπωλεια

Στίγματα στον χάρτη της ανθρώπινης γεωγραφίας

Υμνούμεν και Δοξάζομεν τη Δύναμή σου...

"Θα έρθουνε πεινασμένοι στα πόδια μας και θα πουν πάρτε μας την συνείδηση αλλά ταΐστε μας ψωμί και θα μας λατρεύουν για αυτό για πάντα".

~ Ο μέγας Ιεροεξεταστής στους "Αδελφούς Καραμάζοφ" του Φιοντόρ Ντοστογιέφσκι

«Άνθρωπος χωρίς Θεό είναι επικίνδυνος!»

~ πάτερ Αμβρόσιος

Ανέκαθεν οι έμποροι της μετά θάνατον ζωής γνώριζαν ότι οι άνθρωποι οι οποίοι ήταν ελεύθεροι από τα δεσμά της θρησκείας και τον φόβο του θανάτου στον οποίο είναι βασισμένη όλη η μεταφυσική θεωρία της και προπαγάνδα, ήσαν επικίνδυνοι για την κυριαρχία της επάνω στα μυαλά των ανθρώπων. Πρόκειται για παραδοχή και όχι απλά διαπίστωση.

...Εις το όνομα της ζωής

Αν η λογική και όχι η παράνοια κυριαρχούσε στα μυαλά των ανθρώπων, σήμερα θα είχε ξεκινήσει σκληρός πόλεμος εναντίον κάθε θρησκείας και αυτών που την κηρύττουν. Εναντίον κάθε εμπόρου που υπόσχεται σωτηρία και αιώνια ευτυχία στη μετά θάνατον ζωή. Στο όνομα της θρησκείας ο άνθρωπος έκανε τα μεγαλύτερα εγκλήματά του εναντίον του ίδιου του εαυτού του προκειμένου αυτή να εδραιωθεί. Να εδραιωθεί μέσα από τον θάνατο η λατρεία του θανάτου. Και θα συνεχίζει να αφανίζει τον εαυτό του, όσο θα συνεχίζει να πιστεύει στο θάνατο και όχι στη ζωή.

Εξίσωση ανόμοιων μεγεθών

"Ένας άνθρωπος είναι τόσο μεγάλος όσο είναι ο εχθρός που διάλεξε να παλέψει, και τόσο μικρός όσο μεγαλύτερος είναι ο φόβος του για τον εχθρό. Όταν ο εχθρός είναι μεγάλος, γινόμαστε κι εμείς μεγάλοι για να τον αντιμετωπίσουμε. Όταν ο φόβος μας για αυτόν μεγαλώσει πιο πολύ από εμάς τότε ο εχθρός μεγαλώνει περισσότερο και αυτός." Αυτά τα λόγια τα είπε κάποτε ο "νεκρός" Υποδιοικητής Μάρκος. Σήμερα τον λένε Γκαλεάνο, και αποδείχτηκαν σοφά.

Αν νομίζετε ότι ο φόβος είναι μια αποκλειστικότητα των φτωχών και των καταπιεσμένων, επιτρέψτε μου να σας πω ότι κάνετε λάθος. Ο φόβος της εξουσίας μπροστά στη κατάργησή της είναι άπειρα μεγαλύτερος και γι' αυτό η κάθε εξουσία των λίγων έχει τόσους αστυνομικούς, στρατό, μέσα καταστολής κι επιτήρησης. Έχει έναν παντοτινό πολύ μεγάλο φόβο μέσα της. Κατά συνέπεια, η ίδια είναι τελικά πολύ μικρή αρκεί να πιστέψουμε εμείς ότι είμαστε μεγάλοι.

Χωματερή

Ονειρεύονται οι ψύλλοι πως αγοράζουν έναν σκύλο και
ονειρεύονται οι ασήμαντοι ότι ξεφεύγουν απ' τη φτώχεια, ότι
κάποια μέρα μαγική βρέχει καλή τύχη από το πουθενά ότι βρέχει
με τα καντάρια καλή τύχη
αλλά η καλή τύχη δεν πέφτει χθες, ούτε και σήμερα,
ούτε αύριο, ούτε ποτέ,
ούτε ψιχάλα καλής τύχης δεν πέφτει από τον ουρανό,
όσο πολύ κι αν οι ασήμαντοι την καλούν
και παρόλο που τους ξύνει το αριστερό τους χέρι,
ή σηκώνονται με το δεξί,
ή ξεκινούν τη νέα χρονιά αλλάζοντας τη σκούπα.
Οι ασήμαντοι: τα παιδιά του κανενός,
οι ιδιοκτήτες του τίποτα.
Οι ασήμαντοι: τα μηδενικά, οι εκμηδενισμένοι,
τρέχοντας σαν τα κουνέλια, πεθαίνοντας μες στη ζωή, στυμμένοι
Οι ασήμαντοι,
που κοστίζουνε λιγότερο
από τη σφαίρα που τους σκοτώνει.

~ Εντουάρντο Γκαλεάνο, "Οι ασήμαντοι"

Θέα από τον πέμπτο όροφο

Πέρα στο βάθος απλώνεται η πόλη απέραντη, πολύβουη,
κατάφωτη, αμφιθεατρική, σαν ένα αρχαίο, γιγάντιο στάδιο.
άνθρωποι μικρόψυχοι μέσα στις αρετές τους, κι άλλοι
εξαγνισμένοι απ' τις πελώριες αμαρτίες τους.
Μα τα χέρια τους είναι τυφλά,
σακατεμένα απ' το βάρος όλων αυτών
που δεν έδωσαν.
Μα πιο πολύ νοιώσαμε την αδυναμία που κρύβεται
πίσω απ' την κακία.
...είπαμε ψέματα από φόβο
κι ύστερα είπαμε ψέματα, έτσι, απο συνήθεια.
Ή κάποτε είπαμε και την αλήθεια, μα δε μας πίστεψαν.
Λόγια που τα προμελετήσαμε, μα που όταν ήρθε η ώρα
δώσαν τη θέση τους σε μια δειλή σιωπή...
Δικές μας απαιτήσεις απ' τους άλλους,
ενώ μαντεύαμε κι εκείνων τη μικρότητα
και τη δική μας υστεροβουλία.
...που να πας τότε; πού θα κρυφτείς! Τι την έκανες
την ανεπανάληπτη ζωή σου;

Λέξεις και στίχοι ατάκτως σκορπισμένοι, από ποιήματα του Τάσου Λειβαδίτη

Οι λέξεις που θα φορεθούν και φέτος.

Κεφάλαιο, χρήμα, τράπεζες, πλούτος, κέρδος, τόκος, επιτόκιο, χρέος, συσσώρευση, δάνειο, αποπληρωμή, ρήτρες, υποθήκες, μετοχές, ομόλογα, αξίες, κτίση, προσφορά, ζήτηση, πληθωρισμός, έλλειμμα, κατανάλωση, ανάπτυξη, παραγωγή, προϊόν, πίστωση, ισοζύγιο, προϋπολογισμός, εξαγορά, συγχώνευση, απορρόφηση, ανταγωνισμός, επιδοτήσεις, χρηματιστήριο, υποτίμηση, φούσκα, απάτη, ληστεία, κρίση, κραχ.

Στην Αυτοκρατορία του χρήματος όλα επιτρέπονται

Πρώτα δοκιμάζουν να σε τσακίσουν σωματικά με την ανυπόφορη φτώχεια κι ύστερα δοκιμάζουν να σε ευνουχίσουν πνευματικά με την επιβαλλόμενη λήθη. Κι αν δεν σπάσεις με κανένα από τα δύο, υπάρχουν οι φυσιολογικές μέθοδοι: οι αστυνομικές ράβδοι, τα ψυχιατρικά κελιά, τα δικαστικά έδρανα και τα τείχη του σωφρονισμού, οι σφαίρες των στρατηγών, τα μαχαίρια των μισάνθρωπων, η απόγνωση της ανέχειας, η θηλιά των χρεών, τα απύθμενα υγρά βάθη της προσφυγιάς, η διαγραφή των συναισθημάτων. Η μετατροπή της ψυχής σε λευκό χαρτί.

Τίποτα δεν είναι Ιερό

Ο πραγματικά ελεύθερος άνθρωπος γνωρίζει και περιμένει πάντα τα χειρότερα από την εξουσία, συνεπώς ούτε τρομάζει ούτε πέφτει από τα σύννεφα σε κάθε στραβοπάτημα της ή αθέτηση του λόγου της, γιατί δεν υπάρχει χειρότερο πράγμα από το να σε εξευτελίζουν, να σε σκοτώνουν. Να σε εξουσιάζουν στο όνομα ενός υπέρτατου σκοπού είτε στο όνομα μιας ιερής ιδέας.

Ama-gi

Ο Πολιτισμός ξεκίνησε στην αρχαία Μεσοποταμία από τους Σουμέριους. Εκεί εμφανίστηκε και η πρώτη ανθρώπινη γραφή, η σφηνοειδής γραφή. Ο Πολιτισμός είναι ο δίδυμος αδελφός της Ελευθερίας. Στη γλώσσα των Σουμέριων η λέξη Ελευθερία ονομαζόταν Ama-gi (Αμα-γκι) και η πρώτη φορά που γράφτηκε με γράμματα το 2300 π.Χ. ήταν σε ένα μικρό πίνακα με σφηνοειδή γραφή που περιγράφει τη νικηφόρα λαϊκή εξέγερση ενάντια σε ένα τύραννο βασιλιά. Ανέκαθεν η Ελευθερία ήταν επιστήθιες φίλες με την Εξέγερση. Ο μικρός πίνακας είναι αυτός που βλέπετε στην εικόνα.

Ευάγριος Αληθινός

Ζωγραφίζοντας τον κόσμο...

Έρχομαι από εκεί

Από κει έρχομαι και έχω μνημες
Γεννημένος σαν όλους τους θνητούς, έχω μια μάνα
Και σπιτι με παραθύρια πολλά,
Έχω αδέρφια, φίλους,
Και ένα κελί με ένα παράθυρο ψυχρό.
Δικό μου είναι το κύμα που γραπώνουν οι γλάροι,
Έχω τη δική μου θέα κι ένα φυλλαράκι χλόης ακόμα.
Δικό μου το φεγγάρι στο μακρινό άκρο των λέξεων,
Και η αφθονία των πουλιών
Και τα αθάνατα λιόδεντρα
Περπάτησα τούτο το χώμα πριν οι λεπίδες
Χαραξουν τη ζωντανή γη σε ένα φορτωμένο τραπέζι
Από κει έρχομαι. Εναπόθεσα τον ουρανό μέσα στη μάνα του
Όταν ο ουρανός κλαίει για τη μητέρα του
Και εγώ κλαίω για να φανερώσω τον εαυτό μου
Σε ένα σύννεφο που πάει κι έρχεται
Έμαθα όλες τις αντάξιες λέξεις του ματωμένου δικαστηρίου
Για να μπορώ να σπάσω Τον κανόνα
Έμαθα όλες τις λέξεις και τις χάλασα
*Ώστε να φτιάξω μία μονάχα λέξη: Πατρίδα**

Σημείωση Μεταφραστών:
**Πατρίδα: "Η Πατρίδα αντιπροσωπεύει το ιερό και αδιαφιλονίκητο δικαίωμα κάθε ανθρώπου, κάθε ομάδας ανθρώπων, ενώσεων, κοινοτήτων, περιοχών, εθνών να αισθάνονται, να σκέπτονται, να θέλουν και να δρουν με τον δικό τους τρόπο, και ο τρόπος αυτός είναι πάντα το αναμφισβήτητο αποτέλεσμα μιας μακροχρόνιας ιστορικής εξέλιξης.Το Κράτος δεν είναι Πατρίδα." (Μιχαήλ Μπακούνιν) "Υποκλίνομαι λοιπόν μπρος στην παράδοση και την ιστορία των λαών, γιατί είναι το αίμα και η σάρκα, η σκέψη και η θέληση κάθε λαού. Γι αυτό, ειλικρινά, είμαι ο πατριώτης όλων των καταπιεσμένων πατρίδων" (Γράμματα για τον Πατριωτισμό, 1869 Μιχαήλ Μπακούνιν)*

Διαβατήριο

Δεν με αναγνώρισαν στις σκιές
Αυτές ρουφάνε το χρώμα μου σε τούτο το διαβατήριο
Και γι' αυτούς η πληγή μου ήταν ένα έκθεμα
Για τουρίστα που αγαπά να συλλέγει φωτογραφίες
Δεν με αναγνώρισαν
Αχ... Μην αφήνεις
Την παλάμη του χεριού μου δίχως ήλιο
Γιατί τα δέντρα εμένα με αναγνωρίζουν
Όλα τα πουλιά που ακολουθούν το χέρι μου
Στην πόρτα αυτή του μακρινού αεροδρομίου
Όλοι οι αγροί με τα στάχια
Όλες οι φυλακές
Όλες οι λευκές ταφοπετρες
Όλα τα αγκάθινα σύνορα
Όλα τα κύματα του αποχαιρετιστήριου μαντιλιού
Όλα τα βλέμματα
Ήταν μαζί μου
Αλλά τα πέταξαν από το διαβατήριό μου
Γυμνός από το όνομα και την ταυτότητά μου;
Στη γη που τράφηκα από τα ίδια μου τα χέρια;
Σήμερα ο Ιωβ έκλαψε
Γεμίζοντας τον ουρανό:
Μην κάνετε άλλους όπως εμένα
Ω ευγενικέ Προφήτη
Μη ρωτάς το όνομα των δέντρων
Μη ρωτάς τις κοιλάδες για τη μάνα τους
Από το μέτωπό μου σκάει η λεπίδα φωτός
Και από το χέρι μου αναβλύζει το νερό του ποταμού
Όλες οι καρδιές των ανθρώπων είναι η ταυτότητά μου
Γι' αυτό πάρτε μακριά το διαβατήριό μου

Οι ζωγραφιές είναι Σύριων και Αφγανών προσφυγόπουλων που φιλοξενούνται στην Κατάληψη Στέγης Προσφύγων/Μεταναστών Νοταρά 26.

Τα ποιήματα είναι του Παλαιστίνιου ποιητή Mahmoud Darwish.
Μετάφραση/Επιμέλεια AP & PKR